

JÉZUS KRISZTUS, ÉLETÜNK URA

Biblia-tanulmányok
2005/3.

JÉZUS KRISZTUS,
ÉLETÜNK URA

Biblia-tanulmányok

2005. III. negyedév

JÉZUS KRISZTUS, ÉLETÜNK URA

*BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE
BUDAPEST, 2005*

A tanulmányt összeállította:

SOÓS ATTILA (I., VI., XIII.)

HITES GÁBOR (VII., XII.)

SONNLEITNER KÁROLY (IX–X.)

SZABÓ FERENC (III–V.)

EGERVÁRINÉ ÁRVAI MÁRTA (II., VIII., XI.)

A Biblia-tanulmány elektronikus változata
a <http://kerak.bibliaalap.hu> internetcímen olvasható

**Kiadja a Keresztény Advent Közösség megbízásából
a Bibliaiskolák Közössége**

1121 Budapest, Remete u. 16/A

Telefon: 06-1/391-0181, fax: 06-1/391-0182, mobil: 06-20/397-6020

honlap: www.bibliakiado.hu, www.bibliaalap.hu

e-mail: bik@bibliakiado.hu

Felelős kiadó: *Czinkota András*

Felelős szerkesztő: *Egerváriné Árvai Márta*

Nyomdai előkészítés: *Bibliaiskolák Közössége*

Nyomtatás: Reménység Alapítvány (Nágocs)

ISBN 963 7493 02 6

ISSN 0865-3119

TARTALOM

BEVEZETÉS.....	7
<i>I. tanulmány – 2005. július 2.</i>	
URUNK ÉS MEGVÁLTÓNK: JÉZUS KRISZTUS.....	8
<i>II. tanulmány – 2005. július 9.</i>	
FONTOSSÁGI SORREND AZ ÉLETÜNKBEN.....	17
<i>III. tanulmány – 2005. július 16.</i>	
GONDOLATAINK URA.....	25
<i>IV. tanulmány – 2005. július 23.</i>	
VÁGYAINK URA.....	33
<i>V. tanulmány – 2005. július 30.</i>	
BESZÉDÜNK URA.....	40
<i>VI. tanulmány – 2005. augusztus 6.</i>	
IMÁDSÁGAINK URA.....	47
<i>VII. tanulmány – 2005. augusztus 13.</i>	
KAPCSOLATAINK URA.....	54
<i>VIII. tanulmány – 2005. augusztus 20.</i>	
ANYAGI FORRÁSAINK URA.....	65
<i>IX. tanulmány – 2005. augusztus 27.</i>	
TESTÜNK TEMPLOMÁNAK URA.....	73
<i>X. tanulmány – 2005. szeptember 3.</i>	
MUNKÁNK URA.....	82

<i>XI. tanulmány – 2005. szeptember 10.</i>	
ISTENTISZTELETŰNK URA.....	91
<i>XII. tanulmány – 2005. szeptember 17.</i>	
SZOLGÁLATUNK URA.....	98
<i>XIII. tanulmány – 2005. szeptember 24.</i>	
KIRÁLYOK KIRÁLYA ÉS URAKNAK URA	113
<i>Ábítatok minden napra</i>	
JÚLIUS.....	123
AUGUSZTUS.....	124
SZEPTEMBER.....	125
A BIK KÖNYVKIADÓ KATALÓGUSA	126

BEVEZETÉS

Ebben a negyedévben azt a kérdést tanulmányozzuk, hogy mit jelent Krisztus uralmát elfogadni és Őt követni életünk minden területén. Napjainkban lépten-nyomon keresztény jelszavakat hallunk, egyre többen hivatkoznak Jézus Krisztusra vagy a Bibliára. Mégis, talán soha nem volt ilyen távol az ún. „keresztény világ” Krisztus lelkületétől és a bibliai elvek gyakorlásától. Pál apostol figyelmeztetése a vég idejére nézve valóban teljesült: a „kegyesség látszata”, az önző életvitel, az „egészséges tudománytól” való elfordulás jellemzi ma a kereszténységet. Nekünk is szükségünk van önvizsgálatra ezen a téren. A Szentírás sok kijelentése figyelmeztet Isten népe ellangyosodására, Krisztustól való eltávolodására, és gyökeres megtérésre szólít fel.

Ha nyitott szívvel figyelünk tanácsaira, akkor ez a tanulmány is életünk teljesebb odaszentelésének eszközévé lehet. Bárcsak a mi életünkben is teljesülnének az imádság szavai:

„Itt vagyok, Úr Jézusom, fogadj el magadénak, tied akarok lenni és maradni mindörökké. Szólj a te szolgádhoz, és add, hogy engedelmeskedjem; mondd meg, mit kívánsz, és add, hogy abban kedvem teljék; terhelj meg, amivel tetszik, s add, hogy elviseljem; használj, amire akarsz, s add, hogy győzzem; parancsolj, amit akarsz, s amit parancsolsz, add meg; én ne legyek semmi, hogy egyedül Te légy minden.” (Comenius: *A világ útvesztője és a szív paradicsoma*, 164. o.)

Legyen Isten áldása az igetanulmányunkon, és váljék Krisztus valóban életünk Urává!

URUNK ÉS MEGVÁLTÓNK: JÉZUS KRISZTUS

Ma bizonyára nem sok olyan ember él a Földön, aki soha nem hallott Jézus Krisztusról. Azok száma sem kevés, akiknek Jézus személyéről, küldetéséről átfogó, mély bibliai ismereteik vannak. De vajon hányan mondhatnák el hitbeli tapasztalataik alapján – magunkat is beleértve –, hogy Jézus Krisztust nemcsak a Biblia lapjairól ismerik, hanem személyes Uruknek és Megváltójuknak tekintik? Ennek átgondolásához próbáljuk meg egészen személyesen megválaszolni magunknak a következő kérdéseket.

1 Hol mutatja be a Szentírás Jézus Krisztust úgy, mint aki Úr és Megváltó? Miért használja a Biblia ezt a két nevet egyszerre is?

Luk 2,11; 2Pét 1,11; Fil 2,11; 3,20; vö. Ésa 9,6–7; 11,1–2

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

A *Megtartó* kifejezésnél a *szótér* görög szó szerepel, amely megmentőt, szabadítót, megváltót jelent.

Az *Úr* megnevezés Jézus fenségére, isteni lényére utaló kifejezés, amelyet megváltásunk által nyert el az egész világmindenség előtt (Jel 4–5. fejj.).

A *Krisztus* a héber Messiás név göröggre fordítása: felkent, Isten által küldött, Isten Lelkével felruházott szabadítóra utal.

Ez utóbbi kifejezést személyes tulajdonnévként senki nem használta a történelemben, kizárólag Jézus. Már az ószövetségi messiási próféciák is úgy szóltak földi eljöveteléről, hogy a szabadítónak isteni személynek kell lennie, aki emberi formát ölt, gyermekként megszületve. Azáltal, hogy Jézus teljesen emberré lett, Isten egészen közel kívánta hozni az emberhez a szabadulás lehetőségét. A Teremtő nemcsak önálló életet adott teremtményeinek – amelyet a bűnesettel eljártszottak –, hanem saját életét is megosztotta velünk, odaadta, mint jó pásztor a juhaiért (Ján 10,11), és mint a legjobb barát a barátjáért (Ján 15,13), hogy örök „életünk legyen és bővelkedjünk” (Ján 10,10).

„Amit Krisztus életével és halálával véghezvitt, több a bűn okozta romlás és pusztítás helyreállításánál. Sátánnak az volt a szándéka, hogy az embert örökre elszakítsa Istentől, ám *Krisztusban szorosabb közösségbe kerültünk Istennel, mintha sohasem buktunk volna el*. Azáltal, hogy felvette természetünket, az Üdvözítő soha el nem szakítható kötelékkel kapcsolta magát az emberiséghez.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 17. o.)

2 Általában milyen okokra vezethető vissza, hogy sokan nem jutnak személyes közösségre Krisztussal, nem tekintik Őt személyes Megváltójuknak?

a) Ján 4,10; vö. 2Kor 4,4

.....
.....
.....

„Istenünk a szeretetének mennyen és földön megnyilatkozó számtalan jelével vonja magához szívünket. A természet csodálatos szépségeivel és az emberi szív által ismert legmélyebb, leggyengédebb földi

kötelékekkel önmagát akarja kinyilatkoztatni nekünk. Mindazonáltal még ezek is csak töredékesen mutatják be szeretetét. A jó Ellenség azonban úgy elhomályosította az emberek értelmét, hogy – minden nyilvánvaló bizonyosság ellenére – félelemmel tekintenek Istenre, szigorúnak és kérlelhetetlennek tartják Őt. Sátán elérte, hogy sok ember olyan lénynek képzele Istent, akinek legfőbb tulajdonsága a zord igazságosság. Szigorú bírónak, kemény és kérlelhetetlen hitelezőnek gondolják; olyan valakinek, aki gyanakvóan figyeli az emberek tévedéseit, hibáit, hogy tüstént lesújtson rájuk ítéleteivel. Jézus azért jött a Földre, azért élt itt közöttünk, hogy Isten végtelen szeretetének kinyilatkoztatása által eltávolítsa ezt a sötét árnyékot.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 10. o.)

b) Luk 18,11–12; Jel 3,16/a

.....

.....

.....

Sokan annak ellenére is, hogy már belátták saját gyengeségüket, mégis látnak magukban valami jót. Ilyen, ki nem mondott gondolatok élnek bennük: „Én sem vagyok rosszabb másoknál, sőt néhány jó tulajdonsággal, képességgel kiemelkedem a környezetemből. Sokak tetszését megnyertem már ezekkel.”

Igyekszünk jó cselekedeteink, vallási gyakorlataink látszatával fenntartani jóságunk illúzióját, hiszen további sikereket, elismeréseket is csak ezek által szerezhethetünk környezetünktől. Mindemellett megpróbálunk mások hibái mögé bújva elrejtőzni önmagunk elől is: saját bűneinket képesek vagyunk úgy „elmaszatolni, kozmetikázni”, hogy hovatovább egyedülálló érényeinknek látjuk ezeket.

„Krisztus kegyelme és igazsága nem használhat azoknak, akik egészségesnek és jónak vélik magukat, ezért elégedettek saját állapotukkal. Nincs hely Krisztus számára abban a szívben, amely nem ismeri fel, hogy rászorul az isteni világosságra és segítségre.” (Ellen G. White: *Szemelvények I.*, 302. o.)

c) 1Móz 3,8/b, 10; vö. Zsolt 139,7

Sokan azért maradnak távol Krisztustól, mert annyira bűnösnek, méltatlannak érzik magukat arra, hogy Őhozzá jöjjenek – bűneiket nagyobbak látják, mint szeretetét.

„Sátán azt sugallja, hogy helyzetetek reménytelen, és önmagatokat nem üdvözíthetitek... Néhányan úgy érzik, hogy mielőtt igényelhetnék az Úr áldásait, először egy próbaidőn keresztül be kell bizonyítaniuk, hogy megújultak. Ezek a kedves lelkek azonban már most kérhetik az áldásokat. Krisztus kegyelmére, az Ő Lelkére van szükségük gyengeségeik ellen, másként nem építhetnek keresztény jellemet. *Jézus örül annak, ha bűnös, elveszett, segítségre szoruló állapotunkban – azaz amint csak vagyunk – Őhozzá jövünk.*” (I. m., 324. o.)

d) 1Kir 18,21; vö. Mát 6,24

„Némelyek bűnbánat és bűnvallomás útján Istenhez jönnek ugyan, és hiszik is, hogy bűneik megbocsáttattak, mégsem folyamodnak Isten áldásaiért úgy, ahogyan kellene. Nem látják, hogy Jézus mindenkor jelenlévő Megváltó. Nem készek Őrá bízni lelki vezetésüket, és bízni abban, hogy a szívükben megkezdett kegyelmi munkát tökéletesíti. *Mialatt azt gondolják, hogy Istenre bízzák magukat, nagymértékben önmagukra támaszkodnak. Vannak olyan lelkiismeretes emberek, akik részben Istenben, részben pedig magukban bíznak.* Nem tekintenek Istenre, hogy az Úr ereje tartsa meg őket, hanem a kísértések elleni örködésre és bizonyos tettek végrehajtására támaszkodnak, hogy Istennél így találjanak elfogadásra. *Az efféle hitben nincsenek*

győzelmek. Az ilyen emberek cél nélkül fáradoznak. Lelkük szüntelen szolgaságban van, és mindaddig nem lehetnek nyugalomra, amíg ter-
hüket Jézus lába elé nem helyezik.” (I. m., 325. o.)

3 Hogyan válhat számunkra Jézus Krisztus személyes Megvál- tótóvá?

Mát 5,6; Jób 19,25/a; Ján 6,37; 14,6

.....

.....

.....

.....

„Nincs szükség keserves szellemi törekvésre és gyötöremre ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjünk. Csupán el kell fogadnunk azt a megváltást, amelyről Isten világosan szól Igéjében.

Úgy tekintünk saját személyünkre, mintha hatalmunk lenne megváltani önmagunkat... Régóta vágyunk és törekszünk elérni az áldásokat, de ez nem sikerül, mert azt az elképzelést melengettük magunkban, hogy képesek vagyunk tenni valamit, amiért méltókká válhatunk az áldásokra. Túlságosan önmagunkra tekintettünk, ahelyett, hogy elhinnénk: Jézus élő Megváltó. Őbenne van a reménységünk, megigazulásunk és igazságunk. Nem szabad elkeserednünk, és attól félnünk, hogy nincs Megváltónk, vagy hogy Ő nem irgalommal gondol ránk. Hitetlenségünk által meggyalázzuk Őt. Döbbenetes, ahogy a legjobb barátunkkal bánunk, és hogy milyen kevés bizalmunk van abban, aki minden kétséget kizáróan képes minket megváltani, és aki bizonyosságát adta hatalmas szeretetének. Azt gondoljátok, hogy meg kell szabadulnotok a bűneitekből, még mielőtt bíznátok az Ő megváltó hatalmában? Ha ilyen gondolatokat tápláltok, akkor nem fogtok megerősödni, hanem végleg elgyengültök.

Ahhoz, hogy az ember hit által megigazulhasson, hitének el kell érnie azt a pontot, ahol uralma alatt tudja tartani a szív érzéseit és indítékait. A hit az a feltétel, amelyet Isten megfelelőnek látott arra,

hogy megbocsásson a bűnösnek. Ez nem azért van, mert valami olyan erény volna, amely által az üdvösség kiérdemelhető, hanem mert *megragadhatja Krisztus érdemeit, a bűnös orvosságát*. A bűnös törvényszegése és tökéletlensége helyébe a hit Krisztus tökéletes engedelmeségét állítja.” (I. m., 306., 322–323., 336. o.)

Vajon rendelkezünk-e a hitnek azzal a képességével, amely „legyőzi a világot”? Teljesen elfogadtuk-e Krisztust személyes Megváltónknak? Miközben úgy gondoljuk, hogy hiszünk, nem támaszkodunk-e bizonyos mértékben önmagunkra is, saját lelki-szellemi képességeinkre? Mi tarthat vissza bennünket attól, hogy a hitnek *még ma* erre az útjára lépünk?

4 Mit él át akkor az ember, amikor Krisztust személyes Megváltójának fogadja el?

2Kor 5,17–18; 2Kor 3,17; Fil 4,13; Gal 5,22

.....

.....

.....

.....

.....

„Amikor felismerjük bűnösségünket, és összetörünk a sziklán, az örökkévaló karok körülfoznak bennünket, és Jézus közelségébe kerülünk. Szeretete megindítja szívünket, s utálattal fordulunk el saját igazságunktól... Amikor valaki megtér Istenhez, erkölcsi felfogása megújul, indítékai megváltoznak, és azokat a dolgokat szereti, amelyeket Isten. A változhatatlan ígéreték aranyfonata egybeköti életét Jézuséval. Szeretet, öröm, békesség és elmondhatatlan hála hatja át a lelket. Az áldásban részesülő szavai ezek lesznek: »A Te jóvoltod felmagasztalt engem.« (Zsolt 18,35) Ha eggyé válunk Krisztussal, akkor az Ő értelme lesz bennünk. Tisztaság és szeretet ragyog jellemünkben, életünket pedig szelídség és igazság uralja. Még az

arckifejezésünk is megváltozik. A lélekben lakozó Krisztus átalakító ereje által a külső megjelenés is a belül uralkodó békéről és örömről tesz bizonyosságot... *Természetesen szükség van a szüntelen vigyázásra és az odaadó, szerető odaszánásra, de ezek maguktól jönnek, amikor Isten hatalma őrzi a lelket, hit által. Ennek eredményeként szeretet árad a szívből. Bár nincsenek elragadtatott érzések, de van nyugalmas, békés bizalom. Minden teher könnyű, mert a Krisztus által kijelölt iga nem nehéz. A kötelességteljesítés és az önfeláldozás örömmé válik, az addig sötétségbe burkolt ösvényt az Igazságosság Napjának sugarai világítják meg. Ez az, amikor úgy járunk a világosságban, abogyan Krisztus is tette... Lelki fejlődésben van részünk akkor, amikor Krisztus érdemein keresztül törekszünk a menny elérésére. Jézusra mint hitünk szerzőjére és bevégezőjére tekintve győzelemről győzelemre jutunk, mert Isten kegyelme Krisztus által tette lehetővé teljes megváltásunkat.*" (I. m., 302., 309–310., 325., 334. o.)

Vannak-e ilyen, a hit általi megigazulás következményeként átélt, valóságos tapasztalataink? Milyen más lenne személyes és közösségi életünk az egyre gyarapodó „idők jelei” közepette, ha ezt az utat járnánk mindannyian. Bárcsak a Szent Lélek által elnyernénk és befogadnánk az Isten által felkínált bőséges áldásokat! *Már csak rajtunk múlik!*

5 Mikor mondhatjuk el, hogy Krisztus nemcsak életünk személyes Megváltója, hanem Ura is?

Luk 9,57; 6,46–49; vö. Jak 2,14–26

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Aki valakit elfogad nála bölcsebb és jobb vezetőjének, élete urának, ezt azzal fejezi ki leginkább, hogy hallgat a tanácsára, követi útmutatását, és mindenben engedelmeskedik parancsának. Amint az előzőekben láthattuk, ez is szorosan hozzátartozik a hit általi megigazulás gyakorlati tapasztalatához. Jézus példabeszéde is arra hívja fel a figyelmünket, amit Jakab apostol részletesebben is kifejti: az igazi hit is csak a cselekedetek által teljesebben ki. Isten szeretetének újabb és újabb ismeretére csak azok juthatnak el – szemlélteti példákkal is az apostol –, akik mindenkor engedelmességgel viszonyultak az elnyert világossághoz.

6 A Krisztustól elnyert áldásoknak vajon milyen folyamatos belső állásfoglalásra kell készítenünk bennünket önmagunkkal szemben? Mikor tudunk igazán engedelmeskedni Krisztusnak, mivel jár a valóságban is az Ő követése?

Márk 8,34; Kol 3,5; Eféz 3,16–17; 4,22–24; vö. Kol 3,12–14

.....

.....

.....

.....

.....

Akit Krisztus szeretete megragadott és „szorongat” (2Kor 5,14), annak nem nehéz a természetéből folyamatosan fel-feltörő önző hajlamokat, készítetéseket megtagadnia, megöldökölnie. Természetesen itt van nagy szükség a Krisztussal létrejött közösség folyamatos fenntartása érdekében az elmélyült igeolvasásra és az imádságra. Nemcsak hitéletünk kezdetén, hanem állandóan és folyamatosan gyakorolnunk kell a Krisztusnak való önátadás és alárendelés hitbeli magatartását. Isten is csak akkor „munkálhatja bennünk mind az akarást, mind a véghezvitelt az Ő jóvoltából” (Fil 2,13), ha ebben együttműködünk Vele. Erről szól a következő idézet is:

„Hogyan rendeljem alá magamat Istennek? – kérdezik sokan. Kívánnád átadni magad, de erkölcsi erőd gyenge. Kételyek fogságában vergődsz. Bűnös életed szokásai a hatalmukban tartanak. Ígéreteid és elhatározásaid állhatatlanok, mint a tengerparti homok. Nem tudod ellenőrizni a gondolataidat, indulataidat és érzelmeidet. Megszegett ígéreteid és könnyelműen vett fogadalmaid tudata meggyengíti a saját őszinteségedbe vetett bizalmadat. Mindez oda vezet, hogy úgy érzed: Isten nem fogadhat el. Mégsem kell kétségbe esned! Az akarat tényleges erejét kell megértened. *A döntés, a választás hatalma kormányozza az emberi lényt. Minden a helyes döntésen múlik.* Isten megadta a választás hatalmát az embernek, tőlünk függ, hogy miként élünk vele. Nem tudod megváltoztatni a szívedet, nem tudod magadtól Istennek adni szíved szeretetét, de tudod azt választani, hogy Őt akarod szolgálni! Át tudod adni neki az akaratodat, és akkor a továbbiakban már Ő fogja »munkálni benned mind az akarást, mind a véghezvitelt az Ő kegyelméből« (Fil 2,13). *Így mindenestől fogva Krisztus lelkének uralma alá kerül a természeted, Őrá összpontosul a szereteted, és Vele lesznek összbangban a gondolataid.*

Jó dolog vágyakozni a jóságra és a szentségre. Megvan ennek a maga szerepe és jelentősége, de ha itt megállunk, akkor semmit sem érünk el. Sokan elvesznek, miközben az a reményük és a kívánságuk, hogy kereszténnyé legyenek. Nem jutnak el addig, hogy átadják az akaratukat. Nem választják a kereszténnyé válás útját.

Teljes változás mehet végre az életedben az akarat helyes gyakorlása által. *Ha átadod akaratodat Krisztusnak, akkor olyan batalommal lépsz szövetségre, amely minden más erő és batalmasság felett való.* Felülről fogsz erőt nyerni az állhatatosságához, és így – az Istennek való szüntelen önátadás révén – képes leszel új életet élni, »hit által fogsz élni« (Hab 2,4; Róm 1,17).” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Odaszánás c. fejelet)

FONTOSSÁGI SORREND AZ ÉLETÜNKBEN

1 Milyen sorrendet állít elénk a Jézus által idézett „nagy parancsolat”, és a tízparancsolat első kérése? Miért igényli Isten életünkben az első helyet?

Mát 22,37–38; 2Móz 20,2–3

.....

.....

.....

.....

.....

.....

„Ha annyit gondolnánk Istenre, ahányszor kegyelmének bizonyítékait tapasztaljuk, akkor gondolataink állandóan Őnála időznének, s örülnénk, hogy Róla beszélhetünk és nevét magasztalhatjuk. Szívesen beszélgetünk mulandó dolgokról, mert érdekelnék minket, szívesen beszélünk a barátainkról is, mert szeretjük őket, örömeiket és bánatukat átérezzük. De elmondhatatlanul nagyobb okunk van arra, hogy Istent jobban szeressük, mint a barátainkat, ezért a legtermészetesebb dolog az volna, hogy gondolatainkban legtöbbet Vele foglalkozzunk, szeretetéről, irgalmasságáról beszéljünk, és mindenhatóságát magasztaljuk. A gazdag ajándékok, melyekkel Isten elhalmozott bennünket, ne kössék le annyira gondolatainkat és szívünket, hogy többé mit se adjunk Istennek; ellenkezőleg, ezek mindennap Őrá emlékeztessenek, s a hála és a szeretet kötelékeivel fűzzenek bennünket mennyei

Jótevőnkhez. Nagyon sokat foglalkozunk a mi nyomorúságos földi életünkkel. Irányítsuk lelki szemünket a mennyei szentély nyitott kapujára, ahonnét Krisztus arcáról Isten fénye és dicsősége tükröződik vissza, aki »mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik Őáltala járulnak Istenhez« (Zsid 7,25).

Magasztaljuk Istent többet »kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért« (Zsolt 107,8)! Imáink és áhítataink ne csupán kérésből álljanak! Gondolataink ne csak saját szükségleteinkre irányuljanak, hanem gondoljunk azokra a jótéteményekre is, amelyeket elvettünk. Túl sokat sohasem imádkozunk, de hálánkkal még gyakrabban takarékoskodunk. Napról napra részesedünk Isten kegyelmének ajándékaiban, mégis milyen kevés hálát tanúsítunk iránta, milyen keveset magasztaljuk és dicsőítjük azért, amit velünk cselekedett.”

„Jahve, akinek élete van önmagában, nem teremtmény. Mindenek Forrása és Fenntartója, aki egyedül jogosult a legnagyobb tiszteletre és imádatra. Tilos az embernek érzelmeiben vagy szolgálatában az első helyet más személynek vagy tárgynak átengedni. Bármihez is ragaszkodunk, ami csökkenti Isten iránti szeretetünket, vagy megzavarja érte végzett szolgálatunkat, abból bálványt alkotunk magunknak.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Az ima: magasztos kiváltságunk c. fejj.; *Pátriárkák és próféták*, 260. o.)

Valóban első-e számunkra a „nagy parancsolat” betöltése? Ha önvizsgálatot szeretnénk tartani, tegyük fel magunknak a következő kérdéseket:

„Kié a szívünk? Kivel foglalkoznak a gondolataink? Kiről és miről beszélünk legszívesebben? Kit szeretünk legjobban, kihez ragaszkodunk leginkább? Ha Krisztuséi vagyunk, gondolataink Őfelé irányulnak. Hozzá fűznek legszentebb, legerősebb érzelmeink. Akkor mindenünket – amik vagyunk és amivel bírunk – Őneki szenteljük. Kívánunk Őhöz hasonlóítani, óhajtjuk Lelkének leheletét, vágyunk akaratát teljesíteni és neki tetsző életet élni.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A tanítványság próbaköve c. fejj.)

2 Hogyan mutatott példát Jézus földi életében arra, hogy Isten akaratának keresése és követése az ember legfőbb célja?

Ján 4,34; 6,38

.....

.....

.....

Gondolkodjunk el azon, hányszor követjük a saját akaratunkat, sőt sokszor még Isten szándékainak ellenében is ehhez ragaszkodunk. Pedig Isten végtelen bölcsességében és szeretetében a legjobb tervet gondolta ki számunkra, még a „jó cselekedeteket is előre elkészítette, hogy azokban járjunk” (Eféz 2,10). Mennyi keserű tapasztalatot kerülhetnénk el, ha az Ő akaratát minden elé és fölé tudnánk helyezni! Milyen örömteli lenne az életünk, ha lelki szükségletünkkel, „eledelünkkel” válna az Isten iránti engedelmisség!

„Gondoljuk át Krisztus életét! Az emberiség vezérének és Atyja szolgálójaként példájával megmutatta, hogy Isten minden gyermekének milyenné kell és lehet is válnia. Isten ma minden embertől Krisztus engedelmisségét kívánja. Krisztus szeretettel, készségesen és önként szolgálta Atyját. Ezt mondta: »Hogy teljesítsem a Te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a Te törvényed keblem közepette van.« (Zsolt 40, 9) Krisztus semmilyen áldozatot nem tartott túl nagyinak, semmilyen munkát túl nehéznek, hogy elvégezze a feladatot, amely jövetelének célja volt.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 190. o.)

3 Az Istennel töltött idő mennyisége és imádságaink tartalma hogyan fejezi ki, hogy mi a legfontosabb számunkra?

Márk 1,35; Mát 6,9–10; Zsolt 16,2; 63,2–4

.....

.....

.....

.....

.....

Jézus minden napját elmélyült imádsággal kezdte, amikor nem a saját terveire, akaratára kérte Isten áldását, hanem „hallgatott, miként a tanítványok” (Ésa 50,4), alávetve magát a mennyei vezetésnek. Az igazi imádság az, amikor lelkünk Istenhez emelkedik, amikor az Ő jelenlétébe vágyunk, akaratát keressük, erejét kérjük annak teljesítéséhez. Krisztus a mintaimában is arra tanít, hogy először ne a saját szükségleteinkre gondoljunk, hanem arra, miként dicsőíthetnénk meg Isten nevét, hogyan érthetnénk meg akaratát.

Tükröződik-e kéréseinkben, hogy Isten számunkra a legelső, és a Neki végzett szolgálat a legfontosabb?

Mennyi időt szánunk naponta az elmélyült imádságra, amikor nemcsak felsoroljuk kéréseinket, hanem valóban elcsendesedünk Isten előtt, és jelenlétének áldásaiban részesülünk?

„Most kell igyekeznünk arra, hogy Istent – ígéreteinek igénylésével – megismerjük. Az angyalok minden odaadó és őszinte imát feljegyeznek. Mondjunk le inkább önző kedvteléseinkről, mint hogy elhanyagoljuk a beszélgetést Istennel! A legnagyobb szegénység és a rossz életkörülmények az Ő jóváhagyásával jobbak, mint a gazdagság, méltóság, kényelem és barátság – Nélküle. Időt kell szakítanunk az imádkozásra. Ha engedjük, hogy földi érdekek kössék le figyelmünket, az Úr adhat nekünk időt úgy is, hogy elveszi bálványozott vagyonunkat, házainkat és termőföldjeinket.”

„Világunkat még soha nem tapasztalt feszültség uralja. A szórakozásban, a pénzszerzésben, a hatalomért folyó versengésben, a létért vívott küzdelemben egy rettenetes erő köti le az emberek testi-lelki erejét és elméjét. Ebben az örült rohanásban szól Isten, és megparancsolja, hogy jöjjünk el és lépünk közösségre Vele. »Csendesedjétek és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!« (Zsolt 46,11)

Sokan még áhítatuk ideje alatt sem fogadják el az Istennel való közösség áldásait, mert nagyon sietnek. Gyors léptekkel haladnak át Krisztus szerető jelenlétének körén, talán csak egy pillanatig időznek szent jelenlétében, de nem várják meg a tanácsait. Nincs idejük arra, hogy az isteni Tanítóval maradjanak, ezért terheikkel együtt térnek vissza munkájukhoz.

Ezek az emberek addig nem érhetnek el sikert, amíg meg nem tanulják az erő titkát. Időt kell szánniuk a gondolkodásra, az elmélkedésre,

az imára, és várniuk kell Istenre, hogy megújítsa fizikai, szellemi és lelki erejüket. Nem nélkülözhetik az Ő lelkének felemelő befolyását. Amikor ezt elfogadják, új életre kelnek. Fáradt testük és agyuk felfrissül, megterhelt szívük felüdül.

Szükségünk van Isten állandó jelenlétére, a Krisztussal való személyes érintkezésre, hogy a Vele való közösségben időzzünk!” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A nyomorúság ideje c. fejj.; *Előtted az élet*, 259. o.)

4 Emberi kapcsolatainkban hogyan nyilvánulhat meg ez a sorrend?

Mát 10,37; Luk 9,59–60

.....

.....

.....

.....

Az egyik legnehezebb kérdés, hogyan fejezzük ki a hozzánk legközelebb állóknak, hogy fontosak számunkra, de Krisztus az első az életünkben. Ez a fontossági sorrend ahelyett, hogy meglazítaná a földi kötelekeket, sok esetben még szorosabbá fűzi, hiszen a szeretet Forrásától tanulhatjuk meg a valódi szeretet gyakorlását.

Jézus földi élete során, az Ő családi kapcsolataiban is látható volt ez a küzdelem. Bár tisztelte szüleit, mégis ki kellett nyilvánítania, hogy számára mindenek felett álló a mennyei Atya akaratának követése. Nagy tapintatot és bölcsességet igényel ennek a képviselése, különösen olyan családtagok felé, akik nehezen tudják megérteni, hogyan lehet fontosabb számunkra Isten szolgálata, mint a családjunk.

„Mint a Magasságos Fiát és a világ Megváltóját, Jézust semmilyen földi kötelék nem tarthatta vissza küldetésétől, sőt életmódját sem befolyásolhatta. Szabadnak kellett lennie, hogy Atyja akaratát cselekedhesse. Ez a lecke nekünk is szól. Isten követelményei felette állnak még az emberi kapcsolatok kötelekeinek is. Semmilyen földi vonzás nem térítheti le lábunkat arról az ösvényről, amelyen Isten parancsolata szerint járnunk kell.”

„Az evangélium vacsorájára szóló meghívást csak akkor fogadjuk el, ha evilági érdekeinknél többre értékeljük azt, hogy Krisztus felruház minket az Ő igazságával. Isten mindent odaadott az emberért, és arra kér bennünket, hogy az Őneki végzett szolgálatot helyezzük minden önző, földi érdek elé. Isten nem fogadhat el megosztott szívet. Az a szív, amelyet földi kötelékek tartanak fogva, nem az Istené.

Ez a tanítás minden időre szól. Követnünk kell a Bárányt, bármerre megy! Legyen Ő a vezetőnk! Értékeljük minden földi barát társaságánál többre az Ő közelségét!” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 114. o.; *Krisztus példázatai*, 149. o.)

5 Időnk felhasználásában hogyan tükröződik, hogy mit tartunk igazán fontosnak?

Mát 6,33; Luk 10,41–42

.....

.....

.....

.....

Bizonyára mindannyian ismerjük a mondást, hogy mindenkinek arra van ideje, amit fontosnak tart. Ez még akkor is igaz, ha korunk rohanó élettempójában kevesebb az általunk beosztható, lelki épülésünkre fordítható idő. Mert ezzel az idővel is sokszor rosszul gazdálkodunk. Hányszor hivatkozunk arra, hogy nem marad időnk és erőnk sem a komolyabb igetanulmányozásra, elmélyült imádságra. Ha minden mást előbbre valónak tekintünk, akkor valóban a „maradék” idővel tudunk csak számolni. Krisztus tanácsa azonban megoldaná ezt a problémát: „Keressétek először Isten országát”, és ha marad időnk, azt fordítsuk egyéb dolgokra.

„Az időnk Istené. Minden pillanat az Ővé, és legünnepélyesebb kötelességünk, hogy az Ő dicsőségére használjuk.”

„Sokak szívére nehezedik a gondok terhe, mert a világi követelményeket állítják maguk elé mérceként. A világ szolgálatát választották,

elfogadták zűrzavarát, szokásait. Így jellemük beszennyeződik, életük megkopik. Érvényesülésük, világi vágyaik kielégítése érdekében megbzlik lelkiismeretüket, s a szemrehányás még nagyobb terhét veszik magukra. A szüntelen aggdódás kimeríti az életerőt. Urunk azt szeretné, ha elvetnénk a szolgálás igáját. Hív minket, hogy az Ő igáját hordozzuk, s ezt mondja: »Az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.« (Mát 11,30) Megparancsolja, hogy keressük először Isten országát és igazságát, s ígérete szerint minden, ami e földi élethez szükséges, megadatik. Az aggodalmaskodás vak, nem láthat a jövőbe, Jézus azonban kezdettől fogva látja a véget. Minden nehézségben van kész útja, amely a szabaduláshoz vezet. Mennyei Atyánk ezerféle módon gondoskodik rólunk – ezekről sejtelmünk sincs. *Akik elfogadják azt az egy elvet, hogy az Istenért végzett szolgálatot és az Ő tiszteletét mindenek fölé helyezik, azok aggodalmait szertefoszlanak, sima ösvény tárul lábuk elé.*” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 236. o., *Jézus élete*, 273. o.)

6 Hogyan válhat életcélunkká Isten szolgálata, az Ő akaratának keresése és követése? Hogyan példázza Pál apostol szolgálata ezt az odaszánt életet?

Csel 9,6/a; 20,24; Fil 3,7–9

.....

.....

.....

.....

.....

Pál apostol nem csupán megtérésekor, hanem élete végéig a legfontosabb kérdésnek tartotta, hogyan töltheti be Isten akaratát. Erre irányuló igyekezete nem lanyhult meg akkor sem, amikor a legnagyobb nehézségekkel kellett megküzdenie. Nem mindenkinek szánja Isten ugyanazt a munkát, amit Pál végzett el. Lehet, hogy egészen más területen kell helytállnunk, de ez nem befolyásolja azt a célt, hogy életünk mindenképpen Isten dicsőségét szolgálja.

„Nem a szolgálatban eltöltött idő, hanem a szolgálatkészség és megbízhatóság teszi munkánkat kedvessé Isten előtt. Minden szolgálatunk önünk teljes átadását igényli. A legapróbb feladat, ha őszinte szívvel és önzetlenül végezzük, kedvesebb Isten előtt, mint a legnagyobb munka, amit megront a haszonlesés. Isten azt nézi, mennyi van bennünk Krisztus lelkületéből, és mennyi a krisztusi vonás cselekedeteinkben. Isten többre értékeli a szeretetet és hűséget, amellyel munkánkat végezzük, mint a teljesítmény nagyságát.

A hűséges munkások nem érzik tehernek a munkájukat, bármilyen fárasztó is. Készek áldozni és áldozatként elégni. De ezt vidám szívvel teszik. Örömükkel Krisztus is azonosul. Az ő örömük ugyanaz, mint ami Krisztusnak is örömet szerzett: »Hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az Ő dolgát elvégezzem.« (Ján 4,34)

Ők a dicsőség Urának munkatársai! Ez a gondolat megédesíti minden fáradozásukat, megacélozza akaratukat, bátorságot önt lelkükbe, történjék bármi. Krisztus munkatársai önzetlen szívvel dolgoznak, Krisztus szenvedéseiből részt vállalva megtisztulnak, munkájában és könyörületességében osztoznak. Mindezzel növelik Krisztus örömét, és megdicsőítik magasztos nevét.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 279. o.)

*Az e beti adomány
a magnóosztály munkáját támogatja.*

GONDOLATAINK URA

1 Milyen az ember gondolkodásmódja, természetéből eredően?
Kell-e csodálkoznunk világnk állapotán?

1Móz 8,21/b; Zsolt 94,11; 1Kor 2,14

.....

.....

.....

1Kor 2,14-ben azokról van szó, akik az örökölt „testi” természetük szerint élnek, ezért Isten Lelkének dolgai távol állnak tőlük. Világosan kell látnunk, hogy minden, ami jó, Isten munkájának következménye, legyen szó akár a világról, akár saját életünkről. Az Úr pedig mindig meghagyja az embernek a szabad döntést, és erővel nem óvja meg a rossztól. Az élet minden területén érvényesül a vetés-aratás törvényszerűsége. Nem lehet csodálkoznunk azon, miért olyan nagy itt a gonoszság, inkább azt csodálhatjuk, mennyire kegyelmes Isten, hogy még nem vetett véget ennek a bűnnel teljesen átitatott világnak. Valóban csodálatos Isten hosszútűrése, amely által bűnösöket akar megmenteni, beleértve bennünket is.

2 Milyen fordulatra van szükség az ember belső világában, hogy üdvösségre juthasson? Lehetséges-e, hogy valóban megtért az, akinek a gondolkodása nem változik meg?

Ján 3,3; Róm 12,2; Zsid 1,9

.....

.....
.....
.....
.....
Isten életrendje más alapelvekre épül, mint a mi világunké, alapjai egészen különböznek az ember örökölt gondolkodásának elveitől. „Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az.” (Ján 3,6) Újjászületés nélkül, az „Én” trónfosztása nélkül senki sem lehet részese Isten országának. A „felülről születés” Isten műve az életünkben, amelynek legfőbb ismertetőjele az, hogyan viszonyulunk a bűnhöz – nem elsősorban másokéhoz, hanem a magunkéhoz. Valamely hitvallás elfogadása még nem jelent okvetlenül újjászületést. Szükséges és alapvető dolog, hogy felismerjük Jézust – nem csak mint a világ Megváltóját, hanem azt a teremtő Istent, aki személyesen értem, az én bűneimért halt meg. Ha meglátom ezt, s ezáltal a bűn igazi természetét, súlyát, arra a következtetésre fogok jutni, hogy nem akarok tovább a bűnnek szolgálni, azzal együtt élni. S ha a gondolkodás megváltozik, ez természetesen meg is járja az egyén megjobbulását vonja maga után. Az a vallásosság, amely nem eredményezi az élet megváltozását, nem más, mint önáltatás. Az alapvető megtérésen túl szükség van arra, hogy az új, felismert világosság mellett döntsünk. Jézus hét levele (Jel 2–3. fej.) újra és újra megtérésre szólítja fel hívő népét, s nyilvánvalóan nem az alapvető megtérésről van szó, hanem a felfedett problémában szükséges a döntések meghozatala, a hozzáállás megváltoztatása, gondolataink alárendelése Krisztusnak. Természetesen nem a saját művünk az életünk megváltozása, hanem a Szentlélek munkája, mégis, ahogyan az elvetett magból természetes módon növény lesz, ugyanúgy növekszik az ember az Istennel való közösségben, hacsak ellene nem áll a Lélek munkájának.

A megtérésnek fordított szó (*metanoia*) eredeti jelentése is kifejezi, hol kezdődik az ember átalakulása: a gondolkodásmód megváltozása, megfordulása. Enélkül az ember csak felszínes jó cselekedetekre és formai vallásosságra képes.

3 Milyen irányba tereljük a gondolatainkat? Visszahat-e a gondolkodásunkra, ha tiltott területekre tévedünk?

Péld 4,23; Fil 4,8; 1Kor 15,33; vö. Péld 23,31–35

.....

.....

.....

.....

A korinthusi levél igéje egy törvényszerűséget mutat be. Lehetetlen teljes mértékben kivonnunk magunkat választott társaságunk befolyása alól, hiszen bizonyára azért választottuk azt, mivel valami vonz bennünket hozzá. „A hasonló a hasonlóknak örül” – fogalmazza meg a népi bölcsesség is. Azt jelentené tehát, hogy vonuljunk ki a világból? „Azt írtam néktek ama levelemben, hogy paráznákkal ne társalkodjatok. De nem általában e világ paráznáival, csalóival, ragadozóival vagy bálványimádóival, mert hiszen így ki kellene e világból mennetek.” (1Kor 5,9–10) Azt hiába várjuk, hogy az emberek jöjjenek hozzánk, nekünk kell megkeresnünk őket ott, ahol vannak. De nem mindegy, hogy Jézus vagy Lót gondolkodásmódjával indulunk el.

Jézusról azt állították, hogy a „bűnösök barátja” (Mát 11,19). Az is volt, de nem abban az értelemben, ahogyan állították róla. A bűnösök barátja volt, a mi barátunk, de nem a bűn barátja. Azért kereste a bűnösök társaságát, hogy megmenthesse őket az örök élet számára, eközben Ő egy tapodtat sem engedett a rossznak.

Lót ugyancsak elment a bűnösökhöz, Sodoma városába, de őt elsősorban az anyagi nyereség vonzotta oda, s meglehet, közben azzal is nyugtatgatta magát, hogy talán lesz alkalma bizonyosságot is tenni az igazságról. Ám élete megmutatta, mennyire hiábavaló ez a gondolkodásmód. Az önáltatás az élet bármely területén csak bajt és veszedelmet eredményez.

4 Mit jelent a gyakorlatban a gondolatok alárendelése Jézus Krisztusnak?

Zsolt 119,99–101; Róm 6,13; Mát 16,21–24

.....

.....

.....

.....

Semmi misztikus nincs ebben. Mindössze azt kell szem előtt tartanunk, hogy mi véges, esendő emberek vagyunk, s ebből következően alapvető szükségletünk, hogy Isten tökéletes beszédét és akaratát tegyük az első helyre a gondolkodásunkban. Le kell mondanunk saját bölcsességünkről, és az Úr bölcsességét kell követnünk, amit Igéjében elénk adott. Ha az Úr azt mondta valamire, hogy fehér, akkor tekintsem fehérnek, ha azt mondta, hogy fekete, akkor annak. Ha az Úr jobbra tanácsol, akkor arra menjek, és ne tekintgessek balra, ne azon tűnődjek, mennyivel könnyebb vagy kellemesebb lenne a másik út. Természetéből fakadóan az ember önmagát tekinti a világon a legbölcsőbbnek és a legokosabbnak. Még ha el is fogadtuk Krisztust Megváltónak és Úrnak, nem mindig tekintjük Őt gondolataink és terveink Urának. Sokszor nem keressük igazán, mi az akarata az előttünk álló kérdésben, illetve felülbíráljuk Őt.

A tanítványok, hozzánk hasonlóan, sokáig saját véleményüket tartották mértékadónak. Ha Jézus nem fogadta volna be Júdást a tanítványok közé, ők csalódtak volna Mesterükben, megkérdőjelezték volna a bölcsességét. Véleményük szerint még másokra is szükség lett volna:

„A tanítványokat nagy csalódás érte azzal, hogy Jézus nem próbálta megnyerni Izráel vezetőinek támogatását. Úgy érezték, hibát követ el azzal, hogy nem veszi igénybe ezeknek a befolyásos férfiaknak a támogatását. Ha Júdást visszautasítja, gondolatban megkérdőjelezték volna Mesterük bölcsességét. Júdás későbbi története megmutatta

nekik, milyen veszélyes dolog világi szempontoknak engedni, amikor el kell dönteni, hogy alkalmas-e valaki Isten munkájára. Az olyan emberek közreműködése, akiket a tanítványok szerettek volna megnyerni, a mű átjátszását jelentette volna a legádázabb ellenség kezére.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Választa tizenkettőt” c. fej.)

5 Lehetünk-e „bölcsek önmagunkban”?

Péld 11,14; vö. Péld 15,22; 20,18; Zsid 3,12–13; Préd 7,23/b; 1Kor 12,27

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Alapvető szükségletünk, hogy az Igéből merítsünk bölcsességet, s ezt semmilyen emberi tanács nem pótolhatja. Ám az sem helyes, ha bölcsőbb és tapasztaltabb testvéreink tanácsát figyelmen kívül hagyjuk. Krisztus a fő, mi a tagjai vagyunk, az Ő irányítása és tanácsa a tagokon keresztül is eljuthat hozzánk. Két végtétől kell óvakodnunk: az önfejségtől és az önállótlan szolgálalkúségtől. Hallgassuk meg, sőt kérjük ki testvéreink tanácsait, s az Úr előtt, az Igével összhangban hozzuk meg személyes döntésünket. Az emberi lény csak szabadságban és felelősségben képes fejlődni. Helytelen, ha testvérek bármire kényszeríteni akarják egymást, akár közvetlen, akár közvetett formában. Az Ige tanácsosokról beszél, nem pedig megfellebbezhetetlen tekintélyekről, ami az embereket illeti. Egyetlen, feltétel nélküli tekintély létezhet számunkra: Isten szava.

„Krisztusnak soha nem volt az a szándéka, hogy az emberi értelem más emberi értelem befolyása alatt formálódjék az örök életre. »Minden férfúnak feje a Krisztus« – az Ő munkája az, hogy vezessen,

formáljon, és saját képmását az örökkévaló dicsőség örököseinek életében kiformálja. Senki sem lehet Krisztus követője, amíg a saját véleményhez való jogát nem rendeli alá teljes mértékben Krisztusnak. Lehetetlen, hogy Krisztust képviselje valaki, aki a felebarátja vélekedését tekinti mérvadónak. A helyi gyülekezeti tisztviselők szolgálói a gyülekezetnek, nem pedig urai, akik egyházi hatalommal uralkodnak rajta. »Aki a nagyobb közöttetek, legyen a ti szolgátok.« (Mát 23,11) Példaképek legyenek a gyülekezeti tagok előtt a türelemben, éberségben, imádságban, kedvességben és adakozásban. Azok iránt, akiknek szolgálnak, nagymértékben meg kell nyilvánulnia annak a szeretetnek, amely a mi Urunk életében és tanításában is megnyilatkozott.» (James White: *Szervezet és fegyelem*, Review and Herald, 1881. jan. 4., megjelent *Az Idők Jelei* 2001/2. számában)

6 Milyen gondolatokkal vértessük fel magunkat a próbák idején?

Józs 1,8–9; Ésa 40,25–31; 1Pét 2,19–23 (különösen a 21/a)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

A próbákban mutatkozik meg igazán az, hogy milyen a gondolkodásunk. Ha megismertük Istent és az Ő beszédét, tudjuk, hogy az Úr soha nem hagy el minket, és vigasztalódhatunk azzal, hogy ha megállunk a próbában a Lélek által, ez keresztény életünk megerősödését eredményezi. Ha szeretnénk közelebb kerülni Istenhez, akkor úgy kell fogadnunk a megpróbáltatásokat, mint alkalmakat erre. Furcsának tűnhet a gondolat, hogy örülnünk kellene a megpróbáltatásnak, a Biblia mégis erre biztat. Nem önmagáért a megpróbáltatásért, hanem

azért, amire ezt Isten fel tudja használni, amilyen gyümölcsöt hoz az, ha a nehéz helyzetekben megállunk.

Létezik a kereszténységen belül egy hurráoptimista felfogás: aki jó keresztény, annak minden dolga rendbe jön, az élete minden szinten tökéletes lesz, testileg, lelkileg és anyagilag is. Ebből következik aztán az a gondolat, ami logikusnak látszik erről az alapról indulva: hogy aki beteg vagy szegény, az nem jó keresztény, az biztos bűnös, vagy nem tért meg igazán. A szegény lelkek pedig, akik nem ismerik a Biblia erről szóló tanítását, kételyek közt vergődnek, gondjaik mellé még azt a lelki terhet is megkapják testvéreiktől, hogy biztos nem jó keresztények. Talán maguk is elhiszik, hogy nem kedvesek Isten előtt. A Biblia egyáltalán nem támogatja azt a felfogást, hogy a keresztény ember élete problémamentes lesz. Pál apostol igazán jó keresztény volt, ezt mindenki elismeri, mégis mennyi nyomorúságon ment át, mennyi terhet kellett viselnie. A nyomorúságok azok, amelyek lehetővé teszik, hogy gyakoroljuk a hitünket, a hit pedig csak gyakorlással növekszik. A jólétben, a problémamentes időben nem nőhet a hitünk, hiszen ha a saját erőnk elégnék látszik mindenhez, akkor nincs szükség a hitre. A hit elsődleges jelentése bizalom: ha az Úr keresztülvisz a tűzön és a vízen, de megment minden kilátástalannak tűnő helyzetből, erősödik a bizalmunk az Ő szeretetében és gondviselésében. Ez a hit növekedésének útja. Nem csupán az igazságok elméleti elfogadására, ezekbe vetett hitre van szükség, hanem a megélt, a megtapasztalt hitre is, hogy ne legyünk kiegyensúlyozatlan keresztények, akiket az első kósza szellő felborít.

A Jézus és Sátán között zajló nagy háború csataterén élünk, és a próbák lehetőséget adnak arra, hogy Isten nevét megdicsőítsük a hitünkkel és kitartásunkkal. Jézus Krisztus jó vitézeivé kell válnunk, és bizony egy katonának kijut a szenvedésből a győzelemig. Nélkülözés, sok nehézség lehet az osztályrészünk, de Isten dicsőségessé fogja tenni az Ő nevét a Földön. Krisztus már győzött Sátán felett, győzött a bűn felett, és mi is győzhetünk Őáltala.

A próbák közben, ha csüggedünk vagy elerőtlenedünk, szívleljük meg Ellen White gondolatait: „Nem bölcs dolog önmagunkat figyelni és az érzéseinket elemezgetni. Ha ezt tesszük, az ellenség olyan nehézségeket és kísértéseket támaszt, amelyek gyengítik hitünket és

elbátortalanítanak bennünket. Érzelmek vizsgálgatásával és szabad-
járá engedésével kaput tárunk a kétely előtt, s elveszítjük tisztánlátá-
sunkat. Ne önmagunkra tekintünk, hanem Jézusra! Sokszor fájdal-
om felhője borul a lelkedre. Ilyenkor ne tépelődj! Tudod, hogy Jézus
szeret. Megérti gyengeségedet. Akaratát cselekedheted már azzal is,
ha csupán megpihensz karjában.

Lényünk törvénye az, hogy gondolataink és érzéseink elmélyülnek
és nagyobb súlyt kapnak, ha kifejezzük őket. Míg a szavak gondola-
tokat fejeznek ki, a gondolatokat szavak követik. Ha többet beszél-
nénk hitünkről, ha jobban örvendeznénk a nyilvánvalóan minket
érintő áldásoknak – Isten nagy kegyelmének és szeretetének –, akkor
mélyebben hinnénk, és boldogabbak lennénk.” (*A nagy Orvos lábnyo-
mán*, Test és lélek kölcsönhatása c. fej.)

VÁGYAINK URA

1 Mire irányulnak a természetünkből fakadó vágyak? Kinek a javát keressük, kinek akarunk kedvezni? Helyes-e ez, és hová vezet?

1Kor 10,24; 1Ján 2,16; Jak 1,13–15; vö. Mát 4,1–10

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Pál apostol figyelmeztette a hívőket, hogy az utolsó időkben az emberek *„inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői”* lesznek (2Tím 3,4). Manapság az embereknek valóban ez az egy irányelvük van: „Elégítsd ki a vágyaidat!” S vajon mi, akik ismerjük Istent, és népének valljuk magunkat, mennyire engedünk e közgondolkodás befolyásának?

Sátán igen ravaszul azon igyekszik, hogy önmagunknak kedvezünk, önmagunkra támaszkodjunk. Sokszor felkínál számunkra egy látszólag rövidebb és simább utat, amely könnyebbnek tűnik. Emlékezzünk rá, hogy nem sokkal Jézus alámerítkezése után, mielőtt szolgálatát megkezdte volna, megjelent Sátán, hogy megkísértse. Azt ajánlotta, tegyen eleget legfontosabb szükségleteinek, változtassa a köveket kenyérré; ismertesse meg azonnal szolgálatát, leszállva a

tömeg előtt a templom párkányáról; vegye át könnyen és gyorsan a világ fölötti uralmát. Sátán azt sugallta: „Van egy könnyebb, gyorsabb út... Miért ne alapoznád meg könnyen, gyorsan a hiteledet önmagad és mások előtt, miért is ne kerülnéd ki a szenvedést; ha a világért jöttél, megkaphatod tőlem, én átadom neked, ha...” És mindig van egy „ha”, ami szöges ellentétben áll Isten akaratával. Jézus esetében is volt egy „ha”, és a mi életünkben is mindig van egy „ha”. Sátán rá akarta venni Krisztust, hogy önmagától cselekedjen, saját akaratát kivonva Isten akaratától. Jézusnál nem ért cél, Ő nem kedvezett önmagának. De mi a helyzet velünk?

2 Mit kell tennünk a természetünkből fakadó vágyainkkal?

Mát 18,8–9; Gal 5,16. 24; Róm 12,1–2

.....

.....

.....

.....

.....

A „botránkoztat” szó azt jelenti: bűnre csábít, bűnbe visz, ugyanakkor azt is, hogy felháborít, megbotránkoztat. Ha valamilyen kísértés erősen megragadja a lelkünket, szinte fizikai fájdalmat jelenthet, hogy lemondjunk róla, és radikálisan szembehelyezkedjünk vele. Azonban el kell végeznünk magunkon ezt a „lelki operációt”, leválasztani a gondolkodásunkról az oda nem való dolgot, mert ha nem tesszük, teljesül rajtunk az, amit Jakab apostol írt a kísértés és a bűn növekedéséről az emberi lélekben. Ennek az útnak a vége pedig a „gyehenna”. Ez a hely a Hinnóm völgye volt, amely Jeruzsálemtől délre feküdt, ahol állandóan égő tűz emésztette el a város szemetét, a használhatatlan dolgokat. Ha nem szakítunk a bűnnel, használhatatlanná válunk Isten számára, és megsemmisülés lesz az osztályrészünk. De Isten ennél jobbat szeretne kimunkálni az életünkben. Meg kell értenünk, hogy

semmiről sem kell lemondanunk, ami igazán jó, csak arról, ami talán jónak látszik, de valójában rossz. Ne bíráljuk fölül az Urat, mondván, hogy jobban tudjuk, mi jó nekünk, hanem keressük azt, ami az Ő akaratával megegyezik.

3 **Mi a legnagyobb feladat és lehetőség az ember számára? Melyik az egyik legfontosabb eszköz e hatalmas cél eléréséhez? Megbecsüljük-e a minden földi értéknél nagyobb kincset, amit Isten nekünk adott?**

1Pét 1,13–16; Luk 4,4; 1Pét 2,2–3

.....

.....

.....

.....

.....

A „szent” szó a Bibliában azt jelenti, hogy Isten számára elkülönített. Ebben az értelemben használja Pál apostol több levelében a „szent” megjelölést a gyülekezetek tagjaira, akik – hozzánk hasonlóan – nem voltak mindenben tökéletesek és feddhetetlenek. Azt jelentené ez, hogy ha megkeresztelkedtünk, Istenéi lettünk, akkor kiegyezhetünk bármivel, ami Isten akaratával ellentétes? Semmiképpen sem. Hiszen Isten számára elkülöníteni valamit éppen azt jelenti, hogy azt többé nem használhatjuk hétköznapi dolgokra. Mi köze van Istennek a bűnhöz? Ha pedig mi Istennek szenteltünk, mi közünk lehet ahhoz, amit Isten gyűlöl?

Hit által olyan hatalmas lehetőségei vannak egy újonnan született embernek, amelyeket nem látunk és nem becsülünk kellően. „Az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyes-ségre való.” (2Pét 1,3) „Tiszták és botlás nélkül valók”, „Isten királyi széke előtt feddhetetlenek” lehetünk (Fil 1,10; Jel 14,5). Milyen hatalmas távlat ez, és milyen szomorú, ha a keresztények úgy nyilatkoznak,

hogy lehetetlen megszabadulni a rossztól – vagy ha szavaikkal vallják ugyan a szabadulás lehetőségét, mégis megtűrik, melengetik életükben a törvényszegéseket.

Isten igéje az, amely utat mutat számukra. Szükségünk van arra is, hogy emberek tanítsanak minket, saját tapasztalataik és tudásuk alapján, de tudnunk kell: egyetlen földi tanító sem képes arra, hogy valakit magasabb szintre emeljen annál, mint ahol ő maga van. Minden jó szándék ellenére is lehetséges, hogy a tanító sem lát mindent világosan, s emiatt sem elegendő, ha csak emberi eszközökre figyelünk. Isten beszéde az, amely önmagában megáll és tökéletes, ezért tartasuk ébren a vágyat a szívünkben arra, hogy közvetlenül is tanuljunk Tőle, illetve szokjuk meg, hogy minden tanítást az Igével mérjünk össze.

„Miközben Isten jóságáról, irgalmáról és szeretetéről elmélkedünk, egyre jobban megértjük az igazságot, és még inkább vágyunk a szentségre, szívünk és gondolatvilágunk tisztaságára. Lelkünket, ha szent gondolatok tiszta légkörében él, átformálja az igekutatás – az Istennel való kapcsolat által. Az igazság olyan mérhetetlen és messzeható, olyan mély és széles, hogy az »En«-t szem elől veszítjük. Szívünk elcsendesül, s megtanulunk alázatosak, kedvesek lenni, és szeretni.”
(Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 336. o.)

4 Elegendő-e csak vágyakozni a jóra? Róm 7,21–24; Zsid 13,20–21; Jel 21,7

.....

.....

.....

.....

Szomorú lenne, ha földi életünk lezárulásakor csak azt tudnánk mondani: „Sajnos nem tudtam elérni a jót, de legalább vágyakoztam rá.” Isten ilyen erőtlen lenne, hogy nem tudna megszabadítani attól, ami az Ő számára gyűlöletes, és ami a megtért embernek is borzalmas: a bűntől? Ha nem létezne győzelem, nem volna érdemes keresztény-

nek lenni. Krisztus minden keresztény korszak számára ezt a kívánalmat ismétli meg: „Aki győz...” Ha magunk nem tudunk győzni, hogyan tanítunk másokat? Nem elegendő útjelzőnek lennünk, vagyis azt mondanunk az embereknek: „Arra menjete, ott lesz a megoldás!” Mennyivel hatékonyabb lenne, ha ezt mondhatnánk: „Ide jöjjetek, hadd osszuk meg veletek, amit mi is megtapasztaltunk!”

„Ha csak kívánság marad a jóság és szentség utáni vágyakozásunk, semmit sem ér. Sokan, bár remélik és vágyakoznak arra, hogy Isten gyermekei legyenek, mégis elvesznek. Sohasem jutnak el odáig, hogy akaratukat alárendeljék Istennek. Nem döntenek most: »Keresztény akarok lenni!«

Ha akaratodat és kívánságaidat tettekké érleled, tökéletes átalakulás mehet végbe az életedben. Ha akaratodat teljesen alárendeled a Megváltónak, akkor egy minden erőt és uralmat felülmúló, magasztos hatalommal egyesülsz. Akkor az állhatatosságához felülről fogsz erőt nyerni, és így, állandóan átadva magad Istennek, képes leszel új életet élni, a hit életét!” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Odaadás c. fejj.)

5 Vágyunk-e továbbadni azt, amit mennyei Atyánktól kaptunk? Jézus küldetése mennyiben hasonló a miénkhez? Pusztán a beszéd elegendő e küldetés betöltéséhez?

Ésa 61,1–2; Gal 1,15–16; 1Kor 4,20

.....
.....
.....
.....

Ha valóban végezni szeretnénk a munkát, amelyet Urunk ránk bízott, nem szabad megelégednünk a felszínes keresztény élettel. A vékony máz hamar lepattogzik, mihelyt valamilyen hatás éri az edényt. Csak a mély meggyökerezés Krisztusban, ez hozhat valódi eredményt mind a magunk, mind pedig azok életében, akikhez bennünket küld Isten. Csak mélység hív elő mélységet. Előbb rajtunk kell munkálkodnia

Isten erejének, hogy példánkon láthassák az emberek: Isten létezik, s van hatalma arra, hogy életeket változtasson meg. Bizonyágtevésünknek csak egy része (bár jelentős része), hogy mit és hogyan mondunk, a döntő dolog az, hogy megvan-e az életünkben a fedezet arra, amit mondunk. A megélt igazságok és a Szentlélek jelenlétének aranyfedezete teheti igazán átütő erejűvé a ránk bízott igazságot.

Akkor tehát semmit ne tegyünk, amíg nem vagyunk tökéletesek? Szó sincs róla. Jézus is kiküldte a tanítványait, a tizenkét apostolt és a hetven tanítványt is, holott még messze álltak a tökéletességtől. Arról tegyünk bizonyosságot, amit megértettünk, felfedeztünk, s ne a magunk erejére támaszkodjunk – ha így teszünk, eredményes lesz a szolgálatunk (bár nem biztos, hogy látványos). Lelki ajándékaink úgy növekednek, szaporodnak, ha használjuk őket, s nem zárkózunk el az Úr által ránk bízott feladatok elől.

„Mindannyiunknak Jézus tanúivá kell lennünk. A Krisztus kegyelme által megszentelt erőnket, befolyásunkat fejlesztenünk kell, hogy lelkeket nyerjünk meg a Megváltónak. Hadd lássa a világ, hogy nem foglalnak le önzőn saját érdekeink, hanem arra vágyunk, hogy másokkal is megoszthassuk áldásainkat és kiváltságainkat. Lássák, hogy vallásunk nem tesz közömbössé vagy szőrszálhasogatóvá. Mindazok, akik vallják, hogy megtalálták Krisztust, szolgáljanak úgy, ahogyan Ő tette az emberek javáért.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 120. o.)

6 **Mi a legnagyobb ígéret és a legnagyobb reménység minden hívő számára? Vágyakozással vagy félelemmel tekintünk erre az eseményre?**

2Tim 4,8; Ésa 26,8–9; Jel 22,20

.....

.....

.....

.....

„A Biblia egyik legsúlyosabb, ugyanakkor legnagyobb reményűbb igazsága az, hogy Krisztus második eljövetelével lezárul a megváltás csodálatos

munkája. Jézus, »aki a feltámadás és az élet«, Isten népében, amely oly sokáig zarándokolt »a halálnak földében és árnyékában«, azt a drága és boldogító reménységet ébresztette, hogy eljön, és hazaviszi »azt, akit eltaszított magától«. A második adventről szóló üzenet a Szentírás alapvető tanítása. Attól a naptól kezdve, hogy az első emberpár fájdó szívvel elhagyta Édent, a hit gyermekei arra várnak, hogy a Megígért eljőjön, megtörje a pusztító hatalmát, és visszavigye őket az elveszett Paradicsomba. ...

Krisztus eljövetele, amellyel az igazság uralma megkezdődik, a legfennköltebb és legizzóbb kijelentésekre ihlette a szent írókat. A Biblia költői és prófétái mennyei lelkesedéssel beszéltek róla... Krisztus eljöveteléről »mindenek« újjáteremtetnek dicsőségben, »amikről szólt az Isten minden Ő szent prófétájának szája által, eleitől fogva« (Csel 3,21). Akkor a gonoszság régóta tartó uralma megtörik, és »e világ országai a mi Urunkéi és az Ő Krisztusáéi« lesznek, »aki örökkön-örökké uralkodik« (Jel 11,15). »Megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja.« Kiszarjasztja »az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget minden nép előtt«. Ő »lesz ékes koronája és dicsőséges koszorúja népe maradékának« (Ésa 40,5; 61,11; 28,5).

A Messiás ekkor alapítja meg békés és régóta óhajtott birodalmát az egész ég alatt... A Megváltó hú követői minden korban az Úr eljövetelében reménykedtek... »Az Úr eljövetelének gondolata – mondta Baxter – a legrágább és legörömtelibb nekem.« »Krisztus szentjeinek sajátossága, a hit munkája az, hogy örülnek eljövetelének, és várják a boldog reménységet.« »Mivel a halál, az utolsó ellenség a feltámadáskor elpusztul, a hívőknek nagyon őszintén kell vágyakozniuk Krisztus második eljövetelére, a teljes és végső győzelem idejére, s buzgón kell imádkozniuk érte.« »E nap után kell minden hívőnek sóvárognia, és ebben kell reménykednie, tudva, hogy ekkor zárul le a megváltásukért végzett munka. Ekkor valósul meg lelkük minden vágya, törekvése.« »Ó, Uram, siettesd ezt a boldog napot!« Ez volt az apostoli egyház, »a pusztai egyház« és a reformátorok reménysége.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A hajnal hírnökei c. fejelet)

*Az e beti adomány
a könyvterjesztő munkát támogatja.*

BESZÉDÜNK URA

1 Mennyire fontos a beszéd az életünkben? Kell-e ügyelnünk a tisztaságára?

Mát 12,36–37; Péld 19,9; Eféz 4,29–32

.....

.....

.....

.....

.....

A „hivalkodó” (*argosz*) szó jelentése: hiábavaló, gyümölcstelen, „munkát nem végző”, nem cselekvő. Nemcsak a hétköznapi fecsegés tartozik ide, hanem a „keresztény” frázisok is ebbe a kategóriába sorolhatók. „Az Úr megsegít” – ez a kijelentés lehet bátorítás, ha őszintén gondoljuk, és tapasztalataink fedezete van a kijelentés mögött. Ám ugyanez a mondat lehet keresztény(nek látszó) közhely is, amelyet azért rántunk elő, hogy távol tartsuk magunkat a másik ember problémájától. Ha mindössze ilyen szólamokban merülne ki a gyümölcstelen beszéd, talán még nem is lenne annyira rossz a helyzet. De természetlen beszéd a pletykálkodás is, a rágalmazás, mások befeketítése, amely olyan károkat okozhat a másik embernek, sőt az evangélium ügyének, amit nem is vagyunk képesek teljesen felmérni.

Ugyancsak hatalmas kárt jelent (bár azonnal nem látszanak a következményei), ha megalkuszunk bármilyen helyzetben, amely az igazság melletti kiállást kívánná; ha megpróbálunk valamit feketéről szürkére

magyarázni, ahelyett, hogy nyíltan állást foglalnánk a fehér mellett. „Legyen a ti beszédetek: Úgy úgy; nem nem; ami pedig ezeken felül van, a gonosztól van.” (Mát 5,37) Ezt a jézusi kijelentést ne használjuk annak igazolására, hogy bizonyságtevésünkben lehetünk nyersék és tapintatlanok. Hiszen Jézus, aki tanítványait három és fél éven át tanította, ezt is mondta apostolainak: „Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok.” (Ján 16,12)

2 Mi jellemzi a helyes beszédet? Mire való ez az ajándék?

Ésa 50,4; Kol 4,6; Tit 2,7–8

.....

.....

.....

.....

Arra hívtunk el, hogy beszédünkkel is Urunkat dicsőítsük, és mások áldására legyünk. Ha bölcsen alkalmazzuk, beszédünkkel dicsőséget szerezhetünk Istennek, és áldásokat közvetíthetünk a körülöttünk élőknek. A kimondott szó nemcsak azokra van hatással, akik hallják vagy olvassák, hanem azokra is, akik kimondják vagy leírják azt, tehát mindenki áldást nyerhet általa.

„A beszéd képessége értékes ajándék, és ha legnemesebb képességünket, a józan észet használjuk Isten megismerésére, akkor a beszéd adománya a kegyelem eszköze lehet mások számára; egy olyan csatorna, amelyen át Isten ismeretét közvetíthetjük mások felé.” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*, 19. kötet, 277. o.)

3 A fölösleges és hamis beszéd minek a megnyilvánulása és jele? A tiszta beszéd az út a győzelemhez, vagy a győzelem gyümölcse a tiszta beszéd?

Mát 15,18–19; Gal 5,19–21; Mát 23,26

.....

.....

.....

.....

Mindennapi beszédünkön jól lemérhető, mi lakik bennünk. A beszéd a felszín, amelynek hullámverése megmutatja, mi lakik a mélyben. Megnyilatkozásaink tanúságot tesznek arról, hogy van-e lényünk mélyrétegeiben harag, indulatosság, sértődékenység, csüggedés, megalkuvás stb., amelyek örökölt természetünk megnyilvánulásai. A beszédünk mindig hű tükre lelkünk állapotának. Megtérésre van szükségünk, s nem pusztán a hamis beszéd bűnével kell szembefordulni, hanem a mélyben lapuló minden rossz érzéssel és gondolattal. Ha nem gyakoroljunk az önvizsgálatot, előfordul, hogy saját magunk is meglepődünk, milyen csúnyán nyilatkozunk meg egy-egy élethelyzetben. Ha valóban növekedni akarunk, időt kell szánnunk az Istennel való kapcsolatunk ápolására. „Őrizzétek féltő szívvel az ima, a Biblia-tanulmányozás és az önvizsgálat óráit. Egy részét minden napnak fordítsátok az Írás kutatására és az Istennel való érintkezésre, akkor lelki erőt nyertek Istentől, és növekedtek a kegyelemben. Egyedül Ő tölthet be benneteket nemes törekvésekkel, Ő változtathatja át jellemeteket az isteni képmásra. Közelítsétek meg Istent komoly imában, és akkor betölti szíveteket magasztos és szent törekvésekkel, mélységes, őszinte vágygal a gondolatok tisztasága és világossága után.” (Ellen G. White: *Szemelvények I.*, A szükséges előkészületek c. feje.)

4 Saját erőfeszítéseink által győzhetünk-e a rossz beszéd, vagy bármely más bűn felett?

Jak 3,8–12; Mát 7,16–17; Róm 7,18–23

.....

.....

.....

.....

„Isten arra szólít mindnyájunkat, hogy úzzük ki szívünkéből az »Én«-t, így a Szentlélek akadálytalanul beléphet oda. Hagyj fel azzal, hogy magad próbáld elvégezni a munkát! Kérd Istent, hogy dolgozzék benned és általad, míg te is elmondhatod az apostol szavait: »Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.«” (Ellen G. White: „*A Szentlélek eljő reátok*”, 51. o.)

„Ha a szelídség ajándékát megbecsülik azok, akik természetüknél fogva mogorvák, hirtelenkedők, indulatosak, akkor a legkomolyabb erőfeszítéseket fogják tenni annak érdekében, hogy legyőzzék szerencsétlen természetüket. Mindennap önuralmat gyakorolnak...” Eddig ismerjük a dolgot. Próbálunk önuralmat gyakorolni... De Ellen White így folytatja: „...míg Jézus mindent legyőz bennük, ami barátságatlan és ellenszenves.” („*A Szentlélek eljő reátok*”, 54. o.) Világos és egyszerű tanítás ez. Ha nem vagyunk szelídek, hanem indulatoskodók vagy mogorvák, először is meg kell becsülnünk a szelídséget. Fel kell ismerünk, hogy amit teszünk, az bűn, ezért a halálba visz, tehát mindenáron meg kell szabadulnunk ettől. A következő lépés az önuralom, de pusztán az önuralom által soha nem lehetünk győzedelmesek. A mogorvaság, az indulatosság a mi tulajdonságunk, a szelídség Krisztusé. Egyáltalán nem kell erőlködnünk azon, hogy indulatosak, sértődékenyek stb. legyünk. Ezek következményként megnyilvánulnak a beszédünkben is, s mindez igazán természetesen jön belőlünk. Az önuralmat, akarakterönket csak azokban a dolgokban kell igénybe vennünk, amelyeket nem teszünk természetesen. Bizonyos ideig sikerülhet elfojtanunk természetes késztetéseinket, de a bűn és halál törvénye végül is felülkerekedik, minden erőfeszítésünk ellenére. Tehát segítségre van szükségünk, mert önmagunkban nem állhatunk meg. A rossz fa erőlködhet, hogy jó gyümölcsöt teremjen, de ez természeténél fogva nem sikerülhet. A jó fának nem kell erőlködnie, a benne levő élet magától értetődő megnyilvánulása lesz az, hogy jó gyümölcsöt terem. Mire való tehát az önuralom? Hogy dönteni tudjak a jó mellett, és ahelyett, hogy belemerülnék a bűnbe, segítségért folyamodom ahhoz, aki egyedül képes segíteni elveszettségemen.

5 Kié a győzelem?

Gal 2,20; Kol 3,16–17; 1Kor 1,30–31

„Mit kíván Isten? Tökéletességet, és nem kevesebbet. De ha tökéletesek lennénk, sem volna szabad önmagunkban bízunk. Naponta megtanulhatjuk, és megérthetjük, hogy önmagunkban nem bízhatunk. Erős hittel kell megragadnunk Isten ígéreteit. Szükségünk van arra, hogy kérjük a Szentlelket, annak teljes tudatában, hogy saját magunkon nem tudunk segíteni. S ha a Szentlélek munkálkodik bennünk, már nem fogjuk magunkat dicsőíteni... Akkor a parancsolatot megtartó néppé leszünk. Az, hogy lelkünk megmentését rábízuk Istenre, azt jelenti, hogy hit által élünk és járunk, nem bízunk magunkban és nem dicsőítjük önmagunkat, hanem hitünk szerzőjére és bevégzőjére, Közbenjárónkra, Jézusra tekintünk. A Szentlélek a töredelmes szívben elvégzi munkáját, de sohasem tud dolgozni az önhitt, önelégült lélekben. Az ilyen ember saját okoskodásával akarja megjavítani önmagát. Belép saját lelke és a Szentlélek közé. A Szentlélek viszont akkor fog dolgozni, ha az »Én« nem lép közbe.” (I. m., 93. o.)

Tudjuk, hogy Krisztus által lehetséges győzni, hétköznapi életünk mégis sok esetben siralmas képet mutat. Jézus szánakozik gyümölcs-telen erőfeszítéseinken, de mindaddig nem tud segíteni, míg magunk akarunk mindent véghezvinni, magunk hordozzuk életünk terheit. Pusztán a földi élet terheinek hordozása is sok egy embernek, a keresztény tökéletesség eléréséről már nem is beszélve. Közhely, hogy az élet harctér, mégis igaz. Sátánnak elegendő az, hogy rábírja az „Én”-t a cselekvésre, máris nyert – rövid időn belül kegyetlenül lemészárol minket. Ám ha az „Én” nem áll a kísértés és a Szentlélek közé, Sátán tehetetlen lesz a nagyobb hatalommal szemben.

„Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem, Őbenne bízom! Mert Ő szabadít meg téged a madarász töréből, a veszedelmes dögvésztől. Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lészen oltalmad; pajzs és páncél az Ő hűsége.” (Zsolt 91,2–4)

Figyeljük meg önmagunkon, milyen a beszédünk, amikor közel vagyunk az Úrhoz, és milyen akkor, amikor elszakadunk Tőle.

6 Ha ismerjük ezt a tanítást, miért nem vagyunk győzelmesek ezen a területen is?

Róm 2,17–21/a; 6,12–14; Ezék 36,25–27

.....

.....

.....

.....

.....

Vajon az emberek miért a saját erejüket használják arra, hogy szentté legyenek, s megpróbáljanak Istennek tetszeni? Ennek két oka lehet. Vagy soha nem tapasztalták meg az újjászületést, és ebben az esetben nincs új életük, amely megnyilvánulna bennük; vagy pedig, ha újonnan születtek és bennük van ez az élet, nem tanulták meg, hogy rábízzák magukat. A megértés és a bizalom hiánya juttatja őket mindig csődbe, viszi újra és újra a megszokott bűneikbe, míg végül már kételkedni kezdenek egy jobb élet lehetőségében.

Sok keresztény hasonlít a sárkányrepülőhöz, aki a szakadék szélén billeg, de nem mer elrugaszkodni. Ismeri a nehézkedés törvényét, mindamellett nem meri rábízni magát a másik törvényre, amely fenn tartaná a magasban, mert attól fél, hogy halálra zúzódik.

Róm 6,14 kapcsán pontosan meg kell értenünk, mit jelent az, hogy nem vagyunk a törvény alatt, hanem a kegyelem alatt. Világossá válik a kérdés, ha megértjük, mi a kegyelem alapelve, és mi a törvény alapelve. A kegyelem az, amit ajándékba kapunk, amelyet megszolgálni,

kiérdemelni nem lehet. Egy halálraítélt bűnözőhöz hasonlóan, aki kegyelmet kapott, nincs mivel dicsekednünk. Amit elkövettünk, az a miénk, az ítélet jogos lenne, ám egy felettünk álló hatalom a saját jóindulatából megkegyelmez. A kegyelemben tehát Isten cselekszik. Mi a törvény alapelve? „Mózes a törvényből való igazságról azt írja, hogy aki azokat cselekszi, él azok által.” (Róm 10,5) A törvény elve az én cselekvésem. A kegyelemben Isten cselekszik, a törvény alapján állva én cselekszem, annak minden következményével együtt. Figyeljük meg Ezék 36,25–27-ben, hogy ki az, aki cselekszik, és mit tesz.

IMÁDSÁGAINK URA

1 Mit mondott Jézus az imádság jelentőségéről?

Márk 11,19–24

.....

.....

.....

A fenti igeszakaszban Jézus a hitből mondott imádság hatalmára mutatott rá. A példabeszédben érzékeltetni kívánta, hogy a lehetetlennek látszó dolgok is megtörténhetnek a hittel mondott imára: hegy nagyságú, átláthatatlannak tűnő problémák oldódhatnak meg az életünkben.

Sokan gondolhatják azt is, hogy Jézusnak ez a felhívása az imát mintegy varázserőként mutatja be. Mintha csak nagyon akarnunk, hinnünk kellene abban, amit kérünk, és meglesz. Valamiképpen Istent is meg kell nyernünk a kéréseinknek, és akkor teljesülnek.

Ezzel a felfogással ellentétben Jézus arra bátorított minden imádkozót, hogy Isten jellemére, ígéreteire építve forduljon bizalommal Hozzá. „Az ígéret átfogó és korlátlan, s hű az, aki az ígéretet tette. Ha egyelőre nem kapjuk meg, amit kértünk, továbbra is hinnünk kell, hogy az Úr hallotta imádságunkat és választ ad majd rá. Bizonyos, hogy a válasz megérkezik a kellő időben, és az is, hogy azt az áldást nyerjük el, amire a leginkább szükségünk van... Ne féljetez hát bízni Őbenne, annak ellenére is, hogy nem tapasztaljátok azonnal imáitok meghallgatását. Erre a biztos ígéretre támaszkodjatok: »Kérjetez, és adatik néktez.«” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Az ima kiváltsága c. fej.)

2 Miként mutatta be Jézus imádságaink meghallgatóját, mennyei Atyánkat? Hogyan viszonyul Ő a kéréseinkhez?

Mát 6,8–9/a; Luk 11,13; 18,7

.....

.....

.....

.....

„Amikor Jézus Krisztus a Földön járt, oktatta tanítványait, hogyan imádkozzanak. Arra tanította őket, tárják Isten elé mindennapi szükségleteiket, és vessék Őrá minden gondjukat (Zsolt 55,23). A nekik adott ígéret, hogy a könyörgéseik meghallgatásra találnak, nekünk is biztosíték... Mennyei Atyánk várja, hogy ránk áraszthassa az áldások teljességét. Kiváltságunk, hogy igyunk a határtalan szeretet forrásából. Érthetetlen, hogy olyan keveset imádkozunk! Isten készségesen meghallgatja gyermekei imáját, a legkisebbekét is, mégis vonakodunk Isten elé tárni szükségleteinket! Mit gondolnak vajon a mennyei angyalok rólunk, szegény, segítségre szoruló, kísértéseknek kitett emberi lényekről, hogy olyan keveset imádkozunk, és oly csekély hitet tanúsítunk, noha Isten szívének végtelen szeretetével vágyakozik arra, hogy a segítségünkre legyen, és kész többet adni nekünk, mint amit kérni vagy elgondolni képesek vagyunk... Szívet átmelegítő és maradandó lesz az a befolyás, amely ránk árad Tőle, aki »titkon néz«, és akinek a füle mindig nyitott a szív mélyéből fakadó imádságok meghallgatására.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Az ima kiváltsága c. fejelet.)

3 Ki a legfőbb biztosítéka imádságaink meghallgatásának?

Ján 14,13–14; 16,23–24. 26

.....

.....

„Lehetnek-e ezek a szavak világosabbak és érthetőbbek, s hangozhat-e ígéret ennél hatalmasabban? Tett-e valaki bárhol és bármikor ilyen ajánlatot?

Tanítványainak mondott búcsúbeszédeiben Jézus egymás után hétszer parancsolja meg nekünk, hogy kérjünk, amit csak akarunk. Bizonyára sok időt töltöttünk el azzal, hogy Urunknak a kereszten elhangzott hét szaván elmélkedjünk, de vajon elgondolkoztunk-e már valaha Megváltónk e hétszeres felszólításán? Teljesen érthetetlen, hogy az Úr hétszeres ígéretét olyan kevésbé vesszük tekintetbe. Hogyan merészlünk Krisztusért munkálkodni, ha nem végezzük az imádkozás feladatát?

Ha sokat akarunk tenni Istenért, akkor sokat kell kérnünk Istentől. Imádkozó emberekké kell lennünk. Urunk kétségtelenül azt kívánja tőlünk, hogy kérjünk, sőt sokat kérjünk. Azt mondja, hogy éppen ezzel dicsőítjük Őt. Semmi sem haladja meg az imádság határait, ami Isten akaratát meg nem haladja.” (Dollman: *A hívők imaélete*, 10–12. o., részletek)

Ha Jézus nevében imádkozunk, akkor Ő minden őszinte imát, amit az Ő nevében tárunk az Atya elé, véreire hivatkozva közvetít és kiegészít (Jel 8,3–4). Amilyen fontos volt, hogy megváltson bennünket, most ugyanolyan fontos, hogy imái által meg is tartson. Jézus jelenleg kezesünk és védőügyvédünk az Atya előtt, Sátán vádjaival szemben (lásd: Zsid 7,22; Zak 3,1–8). Jézus véreire és áldozatára hivatkozva mehetünk az Atyához, aki Fiában igazakként fogadhatja el imáinkat. Ez adhat alapot számunkra ahhoz, hogy mindenkor bizalommal járulhatunk a kegyelem királyiszekéhez, alkalmas időben való segítségül (Zsid 4,15).

4 Mit jelent még Jézus nevében imádkozni? Hogyan dicsőítették az Atya a Fiában?

Eféz 1,3–8; 2Kor 1,20; Róm 8,32

5 Mikor tudunk igaz hittel imádkozni Jézus nevében? Ján 15,7

„Isten Igéje az, amely által Krisztus a követőiben marad. Ez ugyanaz a létfontosságú egység, amelyet testének evése és vérének ivása jelképez. Krisztus szavai: lélek és élet. Ha befogadod Krisztus szavait, a szőlőtő életét fogadod be. Nemcsak kenyérrel fogsz élni, hanem »minden Igével, amely Istennek szájából származik« (Mát 4,4). Krisztus élete benned ugyanazokat a gyümölcsöket hozza, amely Őbenne látható volt. Krisztusban élve, Krisztushoz tartozva, Krisztus által támogatva, táplálékodat Krisztustól szerezve, az Ő életéhez hasonló gyümölcsöket fogsz teremni.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 594. o.)

Ha Krisztus beszédével naponta táplálkozunk, akkor nyilvánvaló, hogy gondolatainkat, kéréseinket is az Ő beszédei képezik majd. Nem lesz nehéz az Ő akarata szerint kérni, hiszen a bennünk élő Krisztus fogja munkálni bennünk imakéréseinket is. Ezért elengedhetetlen az eredményes imaélet gyakorlatához az Isten beszédével való folyamatos közösség is.

6 Mi a legfőbb feltétele annak, hogy Jézus közvetíthesse kéréseinket az Atya előtt? Miért lehetett Jézus bizonyos az imái meghallgatásában?

1Ján 3,22; 5,14–15; vö. Mát 8,2–3
Zsolt 40,8; vö. Ján 5,30

.....
.....
.....
.....
Egy szülő csak abban az esetben teljesíti gyermeke kérését, ha az megegyezik a szülő szándékával, erkölcsi normáival, gyermeke javával. Ha szeretünk valakit, nem támogatjuk abban, ami ártalmára, kárára válna. Krisztus is csak azokat az imádságainkat tudja közvetíteni és teljesíteni, amelyek üdvösségünk szempontjából szükségesek, elengedhetetlenek. Melyek ezek?

A bélpoklos meggyógyításának története szerint Isten legfőbb akarat: megtisztulásunk a bűntől. Ezek szerint Jézus – ha hittel kérjük – mindenkor részesít bennünket bűnbocsánatában, kegyelmében, a Szent Lélek áldásaiban, hogy a bűn fölötti győzelmes életében részesítsen minket.

„Jézus ezt mondja: »Amit könyörgéseitekben kértek, higgyétek, hogy megnyeritek, és meglesz az néktek.« (Márk 11,24) Egy feltétele van annak, hogy ez az ígélet teljesedjék: Isten akaratával összhangban levő dolgot kell kérnünk. A bűntől való megtisztítás azonban bizonyosan Isten akaratá, hiszen gyermekeivé akar tenni bennünket, hogy szent életet élhessünk. Ezért bátran kérhetjük ezeket az áldásokat, hihetjük, hogy elnyerjük ezeket, és köszönetet mondhatunk Istennek azért, hogy megkaptuk mindezt. Élhetünk azzal a kiváltsággal, hogy Jézushoz mehetünk, megtisztulhatunk általa, ennek nyomán pedig szégyen és bűntudat nélkül állhatunk meg a törvény előtt.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A hit és az elfogadás c. feje.)

Ha legfőbb célunkká vált, hogy egész életünkkel, szolgálattal Isten jellemét mutassuk be környezetünknek, imáink biztosan meghallgatásra találnak. Isten hatalmas áldások birtokosaivá tehetne bennünket, ha mindenben engedelmeskedni kívánnánk Neki.

Bizonyára más jellegű kéréseinket is szívesen teljesítené Isten, ha mindezeket az előbb említett szempontoknak rendelnénk alá.

„Csak azok lesznek képesek ezt az erőt napi szükségleteikhez és tehetségükhöz mértelen felhasználni, akik a kegyelmi Forrás állandó

és újabb áldásaiban részesülnek. Nem arra várnak, hogy majd, a távoli jövőben, a lelkierő különleges adománya által csodálatos felkészítésben lesz részük a lelkek megnyerésére, hanem naponta átadják magukat Istennek, aki átformálja és hasznos edényekké teszi őket. Naponta megragadnak minden útjukba kerülő alkalmat a szolgálatra. Naponta tesznek bizonyosságot a Mesterről, dolgozzanak bár otthon, vagy a nyilvánosság előtt.

A felszentelt munkás csodálatos vigasza az a tudat, hogy amikor Krisztus a Földön élt, Ő is naponként kérte Atyjától a szükséges kegyelmet, és csak azután ment másokat áldani és erősíteni, miután Atyjától erőt nyert. Nézd, miként borul térdre Isten Fia imában Atyja előtt! Bár Isten Fia, mégis imával erősíti hitét, és a mennyei való érintkezésből merít erőt, hogy ellenállhasson a gonosznak, és segíthessen az embereken.

Mint idősebb testvérünk, ismeri azok szükségleteit, akik gyengeségük ellenére – a bűnnel és kísértésekkel teli világban élve – égnék a vágytól, hogy Neki szolgálhassanak. Tudja, hogy a követek, akiket jónak lát elküldeni, gyenge és tévelygő emberek, azonban mindenkinek, aki teljesen átadja magát, isteni segítségét ígéri. Példája bizonyítja, hogy a mélységes hitből fakadó komoly és állhatatos könyörgés, valamint a művéhez való teljes ragaszkodás és odaadás megszerzi a Szentlélek segítségét minden ember részére a bűnnel vívott harcban.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A Lélek adománya c. fejelet.)

mindenhol szeretetteljes szavakkal szólunk az emberekhez, kedvesen tekintünk rájuk, így árasztunk önzetlen szeretetet. Ez semmibe sem kerül az adakozónak, mégis lelket gyógyító, kellemes illatot hagy maga után... Nem csupán annak áldás, akire irányul, hanem annak is, aki adja, mert visszahat rá. A valódi szeretet mennyből származó tulajdonság, amelynek jó illata annak arányában növekszik, amilyen mértékben szétosztjuk másoknak... Krisztus szeretete mély és komoly, elfojthatatlan áldásként árad azok számára, akik elfogadják. Ebben a szeretetben nincs önzés. Ha ez a mennyei szeretet a szívben lakó elv, akkor érezni fogja jelenlétét mindenki, akivel érintkezünk. Arra vezet, hogy figyelmesek legyünk, engedményeket tegyünk, a szeretet tetteit cselekedjük, s gyengéden, igazul, bátorítóan szóljunk. Arra vezet, hogy együtt érezzünk a szeretetre éhezőkkel.” (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 150. o.)

2 Milyen összefüggés van az Istenhez fűződő kapcsolatunk és emberi kapcsolataink között? Mi a legnagyobb akadály a szeretetteljes, meghitt emberi kapcsolatok kialakulásának?

1Ján 4,20–21; Mát 10,37–38

Mát 18,21–35; vö. Luk 6,31–36; 7,47

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Kapcsolatunk Istennel vitathatatlanul az első helyet érdemli életünkben. Ha valóban az első helyre került, akkor meghatározza emberi kapcsolatainkat is. Azonban soha ne felejtjük el: az Istennel való

közösségünk mindig az emberek javára gyümölcsözik. Amikor szívünkbe fogadtuk és értékeliük Krisztus áldozatát, akkor védjük és építjük a másik ember szívében Krisztus munkáját (vö. Róm 14,13. 15).

„Az érett korú ember istentisztelete abban mutatkozik meg, hogyan viszonyul felebarátjához. A templomban Isten elé vethetjük magunkat, arcra borulhatunk, misztikus elragadtatásban röpködhetnek a gondolataink ide-oda, hegyeket mozgathatunk meg hitünkkel, és aszkézisünkben elégettethetjük a testünket – mindezt megtehetjük, ugyanakkor mégis eláruljuk Istent, ha közben csupán eszközként bánunk a kis segédmunkással, ha csak kedvtelésünk tárgyát látjuk feleségünkben, ha nem fogadjuk el testvérnek a másik embert, aki nem a mi hitünket követi.

A felebaráti szeretet, amely bennünk lakik, Istentől jön. Harcolhatunk egész életünkben munkásaink lakáskörülményeinek javításáért, vagy a szociális igazságért, minden pénzünket és minden időnket odaadhatjuk jóléti célokra, és közben még nélkülözhetünk is – ezt mind megtehetjük, s egyidejűleg mégis eláruljuk Krisztust, ha mindezt hideg szívvel tesszük, csak azért, hogy jónak lássanak minket és dicséretet kapjunk az emberektől, s hogy mi magunk jók, segítőkészek és nemesek legyünk, olyanok legyünk, mint Isten, de Isten nélkül.

Ha Krisztus szeretete átáramlik rajtunk és hatalmában tart bennünket, akkor – és csakis akkor – válnak természetessé felebarátainkhoz fűződő kapcsolataink. Ez a szeretet mutatja meg nekünk, hogy adott esetben mire van szüksége a másinak, és mit tehetünk, hogy segítsünk rajta. Ez a szeretet egyaránt szívélyes és tárgyilagos, egyaránt barátságos és komoly, egyaránt csodálatos és magától értetődő. Mert ez a szeretet elveszi rólunk saját énünk terhét, megszabadít önmagunk biztosításának szenvedélyétől, megtisztít a magunk előnyét szem előtt tartó kényszerképzetektől.

Sohasem vagyunk elrejtve embereknél, és senki sincs elrejtve nálunk. De ha Krisztus szeretete betölt valakit, annál megvan az elrejtettség. És annál egyre növekszik a békesség is.” (Theodor Bovet: *Félelem és elrejtettség*, 46–47. o.)

Az Isten iránti szeretet meghatározhatja-e, irányíthatja-e, meglágyíthatja-e, szeretetre hangolja-e, megszenteli-e az emberi kapcsolatainkat?

3 Melyek a legfontosabb emberi kapcsolataink? Hogyan szabályozza ezeket az Ige? Miért fontos a kapcsolatainkat érintő tanítások követése?

Eféz 6,1–4

1Móz 2,18 (vö. Eféz 5,21–33; Péld 2,1–7. 16–17)

Péld 17,17 (vö. 1Sám 18,1; 20. fejj; 2Krón 19,2; 20,35–37)

1Pét 2,17/a

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

A legelső és meghatározó emberi kapcsolatunk a családi kötelék. Már akkor tanuljuk a szeretet vagy éppen szeretetlenség gyakorlatát, amikor e fogalmakat még nem is ismerjük. Az, hogy miként fogunk viszonyulni természetünk szerint az emberekhez, életünk e legfogékonyabb időszakában alakul ki.

Isten tudja, hogy szükségünk van szoros emberi kapcsolatokra. Ő oltotta belénk a társ utáni vágyat, és ígéretet tesz, hogy „szerez” számunkra „segítőtársat, hozzánk illőt”. Ő köti össze életünket másokéval úgy, hogy igazi barátság alakulhasson ki. Mindezeket áldásként adja, de bármilyen áldás csak akkor válik a javunkra, ha engedelmessékedünk Neki.

A gyülekezeti közösségben, ahol annyira különböző emberek gyűlnek össze, taníthat meg minket Isten a szabadságot tiszteletben tartó, de felelősséget hordozó szeretetre. Létrejöhet a csoda: egységben, összhangban lehetünk, noha nem köt össze az Isten iránti – és az ebből fakadó egymás iránti – szereteten kívül más kényszer.

„Sokan a szeretet kifejezését gyengeségnek tekintik, és olyan tartózkodóak, hogy elriasztanak másokat. Ez a lelkület megakadályozza a rokonszenv áramlását. Amint a társas és nemes lelkű érzelmeket visszaszorítják, azok elhervadnak, a szív pusztá és hideg lesz. Tartózkodjunk e tévedéstől! A szeretet nem létezhet sokáig úgy, hogy kifejezésre ne juttatná. Ne engedd, hogy a veled összekapcsolt szív éhezzen a kedvesség és rokonszenv hiánya miatt!... Mindenki inkább adjon, mint követeljen szeretetet! Ápoljátok magatokban a nemesebb jellemvonásokat, és igyekezzetek meglátni egymás jó tulajdonságait! Csodálatos ösztönzést és örömet jelent, ha értékelnek bennünket. A megértés és megbecsülés arra serkent, hogy igyekezzünk tökéletesek lenni; és a szeretet maga is fokozódik, miközben nemesebb célokra sarkall. Világunkban azért van oly sok kemény szívű férfi és nő, mert az igazi vonzalmat gyengeségnek tekintették, elriasztották és elnyomták. Természetük jobbik része már gyermekkorukban elromlott és jelentéktelenné vált, s ha az isteni világosság sugarai nem tudják felolvasztani rideg és kemény szívük önzését, örökre eltemetik boldogságukat... Az apró figyelmességek, az élet számos apró eseménye és egyszerű előzékenységei jelentik az élet boldogságát – és a barátságos, bátorító, szeretetteljes szavak mellőzése, az élet apró figyelmességeinek elhanyagolása teszi nyomorúságossá az életet... Gondolkodjatok azon, hogyan tudnátok elősegíteni egymás boldogságát! Kölcsönösen szeressétek egymást, és legyetek türelmesek egymáshoz! Akkor a házasság nem fogja a szeretet végét jelenteni – hanem a szeretet a házassággal kezdődik el igazán. Az őszinte barátság melege, a szíveket egymáshoz kapcsoló szeretet a mennyei boldogság előíze lesz.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 93–94., 92. o.)

Isten Igéje eltilt bennünket bizonyos emberi kapcsolatoktól, pontosabban tiltja meghittebb, szorosabb kapcsolat kialakítását minden olyan esetben, amikor ez az Isten iránti hűségünket és szeretetünket veszélyezteti. E tiltás okának megértését segítheti a következő idézet is: „Minden barátság, legyen bármilyen korlátozott, bizonyos mértékben hat ránk. Annak mértékét, hogy mennyire engedelmessékedünk e hatásnak, a meghittség foka, az érintkezés tartóssága, azok iránti szeretetünk és tiszteletünk mértéke határozza meg, akikkel barátokunk...” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek V.*, Felhívás c. fej.)

4 A családi, baráti, testvéri kötelékeken kívül milyen kapcsolatok vannak még az életünkben? Vegyük számba a hétköznapok során természetesen adódó kapcsolatainkat! Mit tanít ezekről az Ige?

Mát 22,39

1Ján 2,15; vö. Ján 17,15

.....

.....

.....

.....

Idézzünk fel az Igéből erre a területre vonatkozó gyakorlati tanításokat! (Pl. Péld 25,17; 27,10; 3Móz 19,35–36; Róm 12,9–21)

.....

.....

.....

.....

Gondoljuk át, milyen indítékok vezetnek minket az emberi kapcsolatainkban! Személyes, önös érdekeink, vágyaink irányítják azt, ahogyan a környezetünkhöz viszonyulunk, vagy a szeretet? Kihasználunk másokat, és annak megfelelően vagyunk barátságosak, jóindulatúak, érdeklődünk emberek iránt, hogy mit várhatunk tőlük, vagy ugyanaz a lelkület van bennünk, amely Krisztusban volt?

Figyeljük meg és gyűjtsük ki a következő idézetekből, milyen jellemvonásokra és gyakorlati magatartásra van szükségünk ahhoz, hogy mások életére áldást jelentsünk!

„Földi élete nagyobb részében Üdvözítőnk a názáreti ácsműhelyben dolgozott. A munkásemberek türelmes, fáradságos életét élte. Szolgáló angyalok vették körül az élet Urát, amint nap mint nap ismeretlenül,

rangrejtve járt-kelt a földművelők és kézművesek között, hétköznapi munkáját végezve. Miközben dolgozott, éppoly hűségesen teljesítette küldetését, mint amikor betegeket gyógyított, vagy a Galileai-tó vihar korbácsolta hullámain járt. Ugyanígy járhatunk és dolgozhatunk együtt Krisztussal mi is, még ha a legalacsonyabb rangú munkát végezzük is, a legalacsonyabb beosztásban.

Az apostol így tanít erre: »Ki-ki, amiben elhívatott, abban maradjon meg Isten előtt.« (1Kor 7,24) Az üzletember vezetheti úgy üzleti vállalkozását, hogy feddhetetlen becsületességével Mesterét dicsőítse. Az iparos szorgalmával és pontos munkavégzésével azt képviselheti, aki egykor Galilea dombjai között, alacsony sorban, hűséggel végezte küzdelmes, mindennapi munkáját. Mindenki, aki Krisztus nevééről neveztetik, munkálkodhat másokért úgy, hogy az emberek – látva jó cselekedeteit – dicsőítsék Teremtőjüket és Megváltójukat... Ha a szeretet lelkülete hat át bennünket, akkor az élet legszerényebb kötelességeit is úgy végezhetjük, mint akik az »Úrnak tesszük« ezt (Kol 3,23). Ha Krisztus szeretete lakozik a szívünkben, akkor ez feltétlenül megnyilatkozik mindennapi életünkben. »Krisztus jó illata« vesz majd körül minket, befolyásunk felemelő és áldást közvetítő lesz (2Kor 2,15). Nem kell nagyobb alkalmakra várnod vagy rendkívüli képességeket remélned, mielőtt elindulnál, hogy Istenért dolgozz. Nem kell azzal foglalkoznod, hogy mit gondol rólad a világ. **Ha mindennapi életed hited tisztaságáról és őszinteségéről tanúskodik, és akik körülötted vannak, meggyőződnek arról: szíved vágya, hogy a javukra legyél – akkor erőfeszítéseid nem lesznek hiábavalók.** Jézus legalázatosabb és legszegényebb tanítványai is mások áldására lehetnek. Talán nincsenek tudatában annak, hogy valami nagy jót cselekedtek, önkéntelen befolyásuk azonban az áldások özönének kiáradását indíthatja el.”

„Ha a vendégszeretet lelkülete kihál, akkor szívünket megbénítja az önzés.”

„Ha Krisztus bennünk lakik, keresztények leszünk otthon és másutt egyaránt. A keresztény kedvesen szól rokonaihoz és ismerőseihez. Kedves, udvarias, szeretetteljes, együtt érző lesz, így ráneveli magát a mennyei otthonban való lakozásra... Isten gyermekei között nem uralkodik a durvaság lelkülete.”

„Sokan büszkék arra, hogy szokimondók, durvák és nyersek, s ezt ők helytelenül nyíltságnak, őszinteségnek nevezik – ami a legrosszabb önámítás.”

„Minden ékesszólásnál ékebben beszél az igaz, őszinte keresztény csendes, következetes, tiszta élete. Az ember nagyobb befolyást áraszt a lényével, mint azzal, amit mond... Jézus szavaiban meggyőző erő volt, mert szeretettel és együttérzéssel, jóakarattal és igazsággal teli, szent és tiszta szívből fakadtak. Jellemünk, és az, ahogyan élünk, határozza meg, milyen hatással vagyunk másokra... Csak Krisztusba mint személyes Megváltónkba vetett élő hit által éreztethetjük befolyásunkat egy kételkedő világban. Ha lelkeket akarunk kimenteni a rohanó árból, nekünk magunknak kell erősen állnunk a Sziklán: Krisztus Jézuson... Semmi másnak nincs olyan hatása az ember lelkére, mint az önzetlen élet befolyásának. Az evangélium ügye mellett a legnagyobb érv egy szerető és szeretetre méltó keresztény.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 71–72. o.; *Az én életem ma*, 196., 198. o.; *Review and Herald*, 1892. szept. 20., 1899. júl. 11.; *A nagy Orvos lábnyomán*, 339. o.)

5 Mit tanulhatunk abból, ahogyan Jézus ápolta az emberi kapcsolatokat?

Luk 2,48–52 (vö. Mát 12,26–50; Ján 19,26–27)

Luk 7,34. 36 (vö. Luk 15,1–2)

.....

.....

.....

.....

Idézzünk fel további példákat Jézus életéből!

.....

.....

.....

Minden emberi kapcsolatunk lehetőséget teremt a szeretet újabb, különleges oldalának megismerésére, elsajátítására, gyakorlására. Másként nyilatkozhat meg a szeretetünk egy meghitt szülő-gyermek kapcsolatban, másként a barátunk iránt, másként életünk társa iránt, másként a jószomszédi viszonyban, és másként az ellenséges környezetben. Egy azonban közös: a valódi szeretet minden egyes megnyilatkozása Isten lényének egy-egy részletét mutatja meg! Mennyire fontos tehát, hogy ismerjük magát a szeretet forrását és az általa követett gyakorlatot!

„Jézus személyes kapcsolat és érintkezés útján képezte tanítványait. Olykor köztük ült a hegyoldalban, a tengerparton, vagy együtt ment velük az úton. Így fedte fel Isten országának titkait. Nem prédikált nekik, ahogyan ma teszik. Ahol csak megnyílt szívek fogadták az isteni üzenetet, Ő feltárta az üdvösség útjának igazságát. Nem parancsolta tanítványainak, hogy ezt vagy azt tegyék, hanem így szólt: »Kövess engem!« (Ján 1,44) Magával vitte őket utazásaira, városokba és falvakba, hogy lássák, miként tanítja az embereket. Érdekeiket összekapcsolta a sajátjával, és a tanítványok együtt munkálkodtak vele.”

„Az Üdvözítő saját példájával mutatta meg, hogy követői élhetnek e világban, anélkül, hogy e világból valók lennének. Ő nem azért jött, hogy részt vegyen a világ csalóka élvezeteiben, nem azért jött, hogy a világ szokásainak hódoljon vagy fondorlataival éljen. Ő azért jött, hogy teljesítse Atyja akaratát, megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett. Ha a keresztény ezt a célt tartja szem előtt, akkor tiszta maradhat, bárhol legyen is. Legyen bár rangja magas vagy alacsony, bármilyen legyen az élete, fényes vagy szerény, mindenkor hűséges kötelességteljesítésben fogja kimutatni az igaz hit, az igaz vallás erejét.”

„Krisztus megvalósította életében Isten tanításait. Igyekezete azonban sosem ragadta szenvedélyességre. Következetességet tanúsított, de makactság nélkül, jóakaratot gyengeség nélkül, gyengédséget és részvétet érzélgősség nélkül. Nagyon kedvelte a társaságot, de megőrizte méltóságát, így senkit sem bátorított jogtalan bizalmaskodásra. Sosem volt vakbuzgó, vagy ridegen szigorú. Nem alkalmazkodott a világhoz, és nem tanúsított közönyt a legnyomorultabb ember iránt sem. Mindenki gondjai iránt részvétet mutatott.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 119. o.; *Az apostolok története*, 320. o.; *Az én életem ma*, 189. o.)

6 Milyen hatása lesz az evangélium hirdetésére, ha Krisztus valóban életünk és kapcsolataink Urává válik?

1Ján 1,3

Ján 13,34–35; 17,21

„Krisztus példáját – hogy összekapcsolta a saját és az emberiség érdekeit – követniük kell mindazoknak, akik igéjét hirdetik és elfogadták kegyelmének evangéliumát. Nem szükséges lemondanunk a társasági kapcsolatokról. Nem kell elkülönülnünk másoktól. Úgy közelíthetünk meg bárkit, ha ott keressük fel, ahol van. Az emberek ritkán keresnek meg bennünket önszántukból. Az isteni igazság nemcsak a szószékről érintheti az emberi szíveket. Van egy másik munkaterület is, lehet, hogy szerényebb, de ugyanolyan ígéretes. Ez az alacsony sorsúak otthona, a gazdagok palotája, a vendégszeretők asztala, és az ártatlan társas örömet nyújtó összejövetelek helye.

Krisztus tanítványaiként ne keveredjünk a világgal pusztá élvezetszeretetből, ne csatlakozzunk oktalanságaikhoz! Az ilyen kapcsolatok csak ártalmunkra lehetnek. Sose szentesítsük a bűnt szavainkkal vagy tetteinkkel, hallgatásunkkal vagy jelenlétünkkel. Bárhova megyünk, vigyünk magunkkal Jézust, és hozzuk mások tudomására, mennyire értékeljük Megváltónkat. Aki mégis kőfalak mögé zárva próbálja megőrizni vallását, az értékes alkalmakat veszít el, hogy jól cselekedhessenek. A kereszténység társadalmi kapcsolatok révén kerül érintkezésbe a világgal. Mindenki, aki már részesült az isteni világosságban, árássa azt azok ösvényére, akik nem ismerik az élet Világosságát.

Mindannyiunknak Jézus tanúivá kell lennünk. A Krisztus kegyelme által megszentelt társadalmi erőnköt fejlesztenünk kell, hogy lelkeket nyerjünk meg a Megváltónak. Hadd lássa a világ, hogy nem foglalnak le önzőn a saját érdekeink, hanem arra vágyunk, hogy másokkal is

megoszthassuk áldásainkat és kiváltságainkat. Lássák, hogy vallásunk nem tesz közömbössé vagy szőrszálhasogatóvá. Mindazok, akik vallják, hogy megtalálták Krisztust, szolgáljanak úgy, ahogyan Ő tette az emberek javáért.

Ne legyen rólunk a világnak olyan benyomása, hogy a keresztények bús, örömtelen emberek. Ha Jézusra tekintünk, meg fogjuk látni a könyörületes Üdvözítőt, akinek arcáról fény árad ránk. Ahol az Ő Lelke uralkodik, ott béke lakozik. Ott öröm is lesz, mert nyugodt, szent bizalom él Istenben.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 119–120. o.)

A tanulmány témájával összefüggésben ajánljuk *A nagy Orvos lábnymán* c. könyv Kapcsolataink c. (41.) fejezetét.

*Az e heti adomány
a magnóosztály munkáját támogatja.*

ANYAGI FORRÁSAINK URA

1 Mit kell feltétlenül szem előtt tartanunk anyagi javaink megszerzése és felhasználása közben? Kitől származik minden gazdagság?

Jak 1,17; 5Móz 8,17–18

.....

.....

.....

„Senki sem birtokol semmi jót, amit a magáénak nevezhet. Mindenki és minden az Úr tulajdona. Minden, amit az ember a menny ajándéka-ként megkaphat, az Úré. Bármilyen ismerettel is rendelkezünk, amely segít, hogy Isten ügyében intelligens munkásként tevékenykedjünk, azt is Istentől kaptuk, és tovább kell adnunk embertársainak, hogy ezáltal ők is értékes munkások lehessenek. Akire Isten rendkívüli ajándékokat bízott, annak vissza kell vinnie az Úr tárházába mindazt, amit Tőle kapott, az Ő áldásaiból származó javakat osztogatva másoknak, ingyen. Isten így tudja az embert megtisztelni és megdicsőíteni.”
(Review and Herald, 1904. dec. 1.)

2 Mivel fejezzük ki, hogy elismerjük Isten tulajdonosi tekintélyét, és hálásak vagyunk az Úrnak minden javunkért? Mit fejez ki mai körülményeink között a „zsenge” szó?

Mal 3,10; 3Móz 27,30; Péld 3,9

.....

„Isten kérései álljanak az első helyen! Nem cselekedjük az Úr akaratát, ha azt szenteljük neki, ami megmarad a jövedelmünkből, miután minden elképzelhető igényünknek eleget tettünk. Mielőtt elköltenénk keresetünk egy részét, vegyük ki és ajánljuk fel Istennek azt a részt, amelyre igényt tart. A régi rendelkezésben az oltáron folyamatosan égett a hálaáldozat tüze, így mutatva rá az Isten iránti vég nélküli kötelezettségekre. Ha eredményesek vagyunk világi munkánkban, azt az Úr áldásának kell tulajdonítanunk. A jövedelem egy részét a szegényeknek kell áldoznunk, és nagy részét Isten ügyére kell fordítanunk. Ha az Isten által igényelt részt visszaadjuk Neki, akkor megáldja és megszenteli a maradékot, a saját használatunkra. De ha az ember megpróbálja Istent azáltal, hogy visszatartja azt, ami az Úré, átok lesz az egészen.”

„Isten, akitől minden áldást kapunk, igényel bizonyos részt a javainkból. Így gondoskodik az evangélium hirdetéséhez szükséges anyagiakról. A tizedrész visszaadásával mutatjuk meg, hogy értékeljük Isten ajándékait. De hogyan igényelhetjük áldását, ha megtartjuk magunknak azt, ami az Övé?! Ha hűtlen sáfárok vagyunk a földi dolgokban, hogyan várhatjuk el, hogy megbíz minket a menny dolgaival? Talán itt kell keresnünk a meg nem hallgatott imák titkát.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 313. o.; *Krisztus példázatai*, 95. o.)

3 **Hogyan kell tekintenünk minden képességünkre és földi értékeinkre? Mi mindent jelent sáfárnak, „vagyonkezelőnek” lenni Isten irányítása alatt?**

1Pét 4,10; 1Kor 4,2; Mát 25,14–19

.....
.....
.....
.....
.....
.....

„Isten tulajdonjogának elismerése képezi az üzleti feddhetetlenség, a becsületesség és a valódi siker alapját. Mindenek teremtetője az igazi tulajdonos; mi a sáfárai vagyunk. Mindaz, amivel rendelkezünk, reánk bízott letétje, amelyet utasítása szerint kell felhasználnunk.

Olyan kötelezettség ez, amely előtt minden embernek meg kell hajolnia. Ez minden tevékenységünkre vonatkozik. Akár elismerjük, akár nem, sáfárok vagyunk, akiket Isten felruházott talentumokkal, képességekkel, és a világba helyezett bennünket, hogy elvégezzük az általa kijelölt munkánkat.

A pénz nem a miénk; a ház, a föld, a képek, bútorok, ruhák és fényűzési cikkek nem a mi tulajdonaink. Zarándokok és idegenek vagyunk... Az ideig való áldásokat letétként kaptuk, hogy nyilvánvalóvá váljék, vajon az örök gazdagsággal megbízhatnak-e bennünket. Ha kiálljuk Isten próbáját, akkor elnyerjük azt a (Krisztus által) megvásárolt tulajdont, amely a miénk lehet: a dicsőség, a tisztesség és a halhatatlanság.”

„A pénznek nagy értéke van, mert sok jót lehet tenni vele. Isten gyermekeinek kezében a pénz táplálék az éhezőknek, ital a szomjazóknak és ruha a mezíteleneknek, eszköz az elnyomottak megvédésére és a betegek gyógyítására. De a pénz csak akkor ér többet a homoknál, ha életszükségletek megteremtésére, mások áldására és Krisztus ügyének előrevitelére használjuk fel.

A felhalmozott vagyon nemcsak haszontalan dolog, de átok is, a lélek számára állított csapda, amely kiöli az emberből a mennyei kincsekhez való ragaszkodást. Az ilyen vagyon az, amely felhasználatlan talentumokról és elmulasztott alkalmakról tanúskodik majd az ítélet napján, és elmarasztalja tulajdonosát.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 311. o.; *Krisztus példázatai*, 243. o.)

4 Mire van szükségünk, hogy megelégedettek legyünk? Milyen csapdákat kerülhetünk el így?

1Tim 6,6–10; Fil 4,11–13

.....

.....

.....

.....

.....

A megelégedés nem az anyagi javak mennyiségétől függ. Napjainkban sűrűn előforduló jelenség, hogy minél több igényünknek eleget teszünk, annál több újabb jelentkezik, és soha nem jutunk el a teljes megelégedésig. A lehetőségek bővülésével kívánságaink is gyarapodnak, és mások kényelmesebb élete is irigységet ébreszthet bennünk. Fel kell vennünk a küzdelmet ezekkel a kísértésekkel, hogy semmilyen földi érdek ne kerülhessen a mennyei kincsek elé. Pál apostol azt írja, hogy ő megtanult élni a bőséggel is és a szűkölködéssel is, és mindenben megelégedett. Ha számunkra is a lelki értékek lesznek a fontosabbak, akkor hálásan fogadunk mindent Isten kezéből, zúgolódás és aggodalmaskodás nélkül. Isten ismeri a szükségleteinket, és gondoskodik is azokról, ha Őrá bízunk magunkat.

„Vannak, akik állandóan félelemben élnek, gondokat okoznak maguknak. Bár napról napra láthatják Isten szeretetének kézzelfogható bizonyítékait, állandóan örvendhetnek atyai gondviselésének, de a sok áldást észre sem veszik...

Ne engedjük, hogy a mindennapi élet viszontagságai és küzdelmei nyugtalanítsanak, gondfelhőbe borítsanak! Ha ezt megengedjük, akkor állandóan találunk olyasmit, ami kínoz és nyugtalanít. Ne aggodalmaskodjunk, mert ez felemészti és sorvasztja az életünket, de nem segít hordozni a terheinket.

Üzleti, anyagi zavarokkal küzdhetünk, a jövő sötétben állhat előttünk, veszteségek fenyegethetnek bennünket, de ne csüggedjünk, hanem vessük gondjainkat Istenre, s legyen szívünk nyugodt és vidám.

Imádkozzatok bölcsességért és értelemért, hogy ügyeiteket helyesen vezethessétek, s így elkerüljétek a kárt és veszteséget! Tegyetek meg mindent, ami tőletek telik, hogy kedvező eredményeket érjete el! Jézus megígérte segítségét, de nektek is igyekeznetek kell. Ha menyeyei Segítőtökben bízva minden tőletek telhetőt megtettetek, akkor nyugodtan várhatjátok az eredményt.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Öröm az Úrban c. fej.)

5 Milyen két végtől óvakodjunk anyagi javaink felhasználásakor?

a) Zsid 13,5

b) Luk 16,10; Ján 6,12

.....

.....

.....

.....

.....

Az egyik kísértés számunkra, ha önző módon, mások szükségleteit figyelmen kívül hagyva használjuk fel javainkat. Az anyagi ember nagyon sokszor önmaga és családja valós szükségleteire is sajnálja a pénzt. Ebben az esetben viszont valóban semmi haszna nincs a gyűjtött kincseknek.

Gondolkodjunk el azon, hogy Pál apostol miért nevezi a fősვნységet bálványimádásnak (Kol 3,5). Keressünk bibliai példákat arra, hogy a nagy vagyonnal rendelkezők esetében sem törvénytörő a szűkmarokúság!

Az anyagi javak bősége könnyen pazarlóvá is teheti az embert. Jézus a kenyérszaporítás után arra kérte tanítványait, hogy a maradék darabokat gyűjtsék össze. Ezzel tanítást adott mindenkinek, hogy takarékosan kell bánnunk a javainkkal akkor is, ha szükségleteinket meghaladó mértékben rendelkezünk ezekkel.

„A takarékoság nem jelent fősvénységet, hanem javaink ésszerű elköltését, mivel még nagy munkát kell elvégeznünk az Úrért. Isten nem kívánja, hogy az ember megvonja magától azt, ami valóban szükséges egészsége és jóléte érdekében, de nem helyesli a pazarlást, túlzást és feltűnésre való törekvést.”

„Minél többet költünk hivalkodásra és vágyaink kielégítésére, annál kevesebb marad az éhezők táplálására és a mezítelenek felruházására. Minden fillérrel, amelyet fölöslegesen adunk ki, megfosztjuk magunkat a jó cselekedetek egy-egy drága lehetőségétől. Ugyanakkor Istent is megraboljuk attól a tisztelettől, amely a reánk bízott talentumok kamatoztatásával Őt dicsőítené.” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezetnek*, 174. o.; *Krisztus példázatai*, 244. o.)

Sokszor a szülők számára kísértésnek bizonyul, hogy gyermekeiknek mindent meg szeretnének adni, amit társaik megkapnak, vagy amit csak megkívánnak. Ezzel az önzés és a helytelen pénzfelhasználás alapját vethetik meg gyermeik életében. A következő tanácsok segíthetnek abban, hogyan nevelhetjük helyesen ezen a területen is a jövő nemzedéket:

„A szülők neveljék, tanítsák és oktassák gyermekeiket az önuralom és önmegtágadás életmódjára. Meg kell mutatniuk nekik az Isten Igéje és Jézus szolgálata iránti engedelmséget. Úgy kell nevelniük gyermekeiket, hogy életmódjuk egyszerű legyen, s ne költsék pénzüket drága ruházatra, drága táplálékokra, drága házra és a drága bútorzatra.

A gyermekek megmutathatják Krisztus iránti szeretetüket azzal, hogy lemondanak a lényegtelen csekélyeségről, amelyek megvásárlásával sok pénzt tékoznának el. Ezt a munkát minden családban el kell végezni. Ez tapintatot és megfelelő módszert kíván, ám a legjobb nevelésnek bizonyul, amit a gyermek kaphat. Ha minden kisgyermek bemutatná áldozatát az Úrnak, ajándékuk olyan patak lenne, amely egybetorkollva nagy folyammá duzzadna.

Tartsatok kis perselyt valamilyen biztos, látható helyen, amelybe a gyermekek beletehetik az Úrnak szánt adományait... Így nevelhetjük őket Istennek.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 328. o.)

A következő tanács azoknak szól, akik azért vannak állandóan pénzzavarban, mert többet költenek, mint amennyi a jövedelmük. Sokan nem tanulták meg beosztani a pénzüket. Ebben is lehetséges

a változás, ha Krisztust valóban életünk Uraként szolgáljuk, és tanácsait megszívleljük.

„Nem a bevételek határain belül éltetek. Nem tanultátok meg a takarékossgot. Sokat keresel? Nem tudod, milyen messzire mehetsz el. Értelmed helyett ízléseddel és étvágyaddal tanácskozol. Időnként kiadod pénzedet olyan minőségű ételekre, amelyeket testvéreid nem engedhetnek meg maguknak. A pénz nagyon könnyen kicsúszik a kezedből... Az önmegtagadás olyan lecke, amelyet még mindkettőtöknek meg kell tanulnotok.

A szülőknak meg kell tanulniuk, hogy a jövedelmük határain belül éljenek. Ápolniuk kell gyermekeikben az önmegtagadást, amit szavukkal és példájukkal taníthatnak meg. Igényeiket szűkítsék és egyszerűsítsék le, hogy idejük legyen a szellemi fejlődésre és lelki növekedésre.”

„Nagyon sokan nem úgy nevelték önmagukat, hogy kiadásaikat bevételeik határán belül tudnák tartani. Nem képesek megtanulni a körülményekhez való alkalmazkodást, azért újra és újra kölcsönt kérnek. Elárasztja őket az adósság, aminek következtében elcsüggednek és elbátortalanodnak.

Lásd be, hogy senkinek sem kell úgy vezetnie ügyeit, hogy adósságok terheljék. Ha valaki adósságba merül, akkor Sátán törébe esett. Határozd el, hogy többé soha nem csinálsz adósságot! Tagadj meg inkább ezer dolgot magadtól, de ne csinálj adósságot!” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, 318. o.; *Tanácsok a gyülekezetnek*, 173. o.)

Gondoljuk át, hogyan csökkenthetnénk kiadásainkat, milyen fölösleges dolgokra adunk ki pénzt, amit sokkal fontosabb célra is fordíthatnánk!

6 Mi a különbség a földi és a mennyei értékek, kincsek között? Melyik legyen az első az életünkben? Miben fejeződik ki ez az értékrend?

Mát 6,19–21; Luk 12,33

Az anyagi javak mulandóságáról és elértéktelenedéséről sokféleképpen meggyőződhetünk, hiszen a csalások, rablások, természeti katasztrófák híreivel találkozunk nap mint nap. Minél több értéke van valakinek, annál inkább kell féltenie tulajdonát és az életét is. Az anyagi javak bősége sem hozza meg az igazi boldogságot az emberek életében. Salamon király hatalma és gazdagsága csúcsára jutva olyan lelki nyomorúságot élt át, hogy mindent hiábavalónak és a lélek gyötrelmének látott, annyira, hogy „gyűlölte az életet” is. Élete tanulságaként írta meg mindezt Prédikátor könyvében, hogy az utókor tanuljon a példájából. Pál apostol azt írja, hogy „nem hoztunk semmit a világra, és ki sem vihetünk semmit”, az élet legfontosabb kérdéseit nem a pénz irányítja. Mégis, napjaink egyik legnagyobb csapdája az anyagiakhoz való túlzott ragaszkodás, amely Isten gyermekeit is megfertőzi. Mindnyájunknak mérlegre kell tennünk, mi a fontosabb számunkra, mire fordítunk több időt, figyelmet: a földi vagy a mennyei kincsekre.

Az igazi értékek maradandók, és nem függenek földi körülményeinktől. A legnyomorúságosabb helyzetben is részünk lehet abban az örömben és békességben, amely az Istennel való megbékélésnek és a mások szolgálatára szentelt életnek a gyümölcse. Ez a kincs az örökkévalóságban is megmarad, ellentétben anyagi javainkkal.

TESTÜNK TEMPLOMÁNAK URA

Test és lélek egymásra hatásának biblikus szemléletével általában nem találkozunk a kereszténységben, a legtöbben nem ismerik fel a test helyét és szerepét a keresztény életvitelben. A hetedik napot ünneplő adventisták egy különleges kis szigetet alkotnak a vallások óceánjában, mert az egészséges életmód jelentőségéről szóló tanítás is szerepel az elveik között. Úttörőik felismerték ennek létjogosultságát és fontosságát.

Az egészséges életmód nem öncélú, nem a betegségtől való félelem és a hosszú élet reménye teszi szükségessé. Comenius szavait idézzük:

„Az orvosok közt láttad, hogy különféle eszközöket keresnek az élet megóvásához és meghosszabbításához. De te ugyan miért tépelődnél azon, hogy meddig élsz? Talán a te hatalmadban van ez? Nem akkor jöttél a világra, amikor neked tetszett, s nem akkor távozol innen, amikor neked tetszik, hanem az én gondviselésem irányítja ezt. Arra legyen hát gondod, hogy jól élj, nekem pedig gondom lesz rá, hogy meddig élj. Élj egyszerűen és őszintén az én kedvemért, én pedig a te kedvéért orvosod leszek; sőt én leszek a te életed és napjaidnak hosszúra nyújtója. Különbem nélkülem az orvosság is méreg, s parancsomra a méregnek gyógyírrá kell lennie. Ezért teljesen bízom rád az életedet!” (*A világ útvesztője és a szív paradicsoma*, Madách/Európa kiadó, 1972, 172. o.)

Az egészséges életmód elsődleges célja tehát az, hogy testünk, belső lényünk hordozója éberebb, érzékenyebb, megszólíthatóbb legyen Isten és ember kapcsolatában.

1 Mi volt Isten elgondolása az emberre vonatkozóan a teremtés-kor, és mit jelent ez?

1Móz 1,26–27; Zsolt 8,4–7

Isten önmaga erkölcsi képmására teremtette az embert, az Istennel való közösség útján a fejlődés végtelen lehetőségével. Az Isten képmására teremtettség azt is jelentheti, hogy az ember csak Istennel közösségekben teljes értékű lény, mert az ember önkifejezéséhez szükség van arra, hogy mindig Istent szemlélje. Jézus egyik megnyilatkozása világosítja meg ennek a gondolatnak a lényegét: „A Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát...” (Ján 5,19)

Az eredeti kifejezések sejtetnek némi alaki hasonlóságot is. A hasonlóság és belső rokonság az ember testi felépítésének dicsőséges voltára is utal.

„Isten az embert úgy teremtette, hogy mind külsejére, mind jellemére nézve Isten képmása legyen. Egyedül Krisztus az Atya „valóságának képmása” (Zsid 1,3), az embert azonban Isten hasonlatosságára teremtette. Természete összhangban volt Isten akaratával. Értelme képes volt isten dolgok felfogására. Hajlamai tiszták voltak, vágyain, ösztönein és szenvedélyein értelme uralkodott. Szent és boldog volt Isten képmásában és az Úr akarata iránti tökéletes engedelmisségben.”

„Amikor Ádám kikerült Teremtője kezéből, testi, lelki és szellemi mivoltában Alkotójának hasonmása volt. Isten az embert az Ő képmására teremtette, és ezzel az volt a célja, hogy minél tovább él, annál jobban tükrözze vissza ezt a képmást, annál tökéletesebben sugározza vissza a Teremtő képét. Mindenben fejlődőképes volt, képességeit és erejét fejlesztenie kellett... Ádám óriási kiváltsága volt, hogy szemtől szemben, a legnagyobb bizalommal beszélhetett Teremtőjével. Bár csak hű maradt volna Istenéhez, akkor ez mindörökké az övé marad-

hatott volna! Az örökkévalóságon át az ismeret újabb és újabb kincseit fedezhette volna fel, az öröm újabb és újabb forrásait, s állandóan bővült volna az Isten bölcsességéről, hatalmáról és szeretetéről szerzett ismerete. Egyre tökéletesebben tölthette volna be teremtettsége célját, mind jobban visszatükrözve Isten dicsőségét.

Az Istennel közösségre jutott ember csak ilyen érintkezésben találhatja meg az igazi életet és a valóságos fejlődést. Arra születünk, hogy Istenben találjuk meg legnagyobb örömünket, s ez lecsendesíti a szív vágyakozását, betölti a lélek éhségét és szomjúságát. Aki komoly és fogékony lélekkel tanulmányozza Isten igéjét, s arra törekszik, hogy megértse igazságait, az érintkezik Szerzőjével, és fejlődési lehetőségeinek nincs határa.” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*, Bibliaiskolák Közössége, 2001, 24. o.; *Nevelés*, kéziratos változat)

A bűn pusztítása ellenére sem változott Isten elgondolása az emberre vonatkozóan. Ma is arra vágyik, hogy közösségben legyen az emberrel, s így az Ő munkálkodásával megteremtett bizalom alapján visszaadja az embernek élete értelmét és célját.

2 **Mi a templom rendeltetése? Milyen gondolati összefüggés fedezhető fel az Ószövetség templomra vonatkozó rendelkezései és az Újszövetség között, ahol a közvetítő papság megszűnésével az ember maga járulhat a „kegyelem királyiszekéhez”?**

2Móz 25,8–9; 1Kor 6,15. 19–20; 3,16–17

.....
.....
.....
.....

A templom minden vallásban az Istennel való találkozás színhelye. Azért épülnek templomok, hogy ezt a természetünkben meglévő, Isten képmására teremtettségünkől fakadó hiányérzetet enyhítsék.

„A templomot az isteni jelenlét lakhelyéül emelték, hogy szemléltető példa legyen Izrael és a világ számára. Örök időktől fogva az volt

Isten célja, hogy a ragyogó, szent szeráftól az emberig minden teremtett lény templom legyen, amelyben a Teremtő lakozik. A bűn miatt az ember megszűnt Isten temploma lenni. A bűnnel szennyezett, világosságtól elfordult szív már nem tükrözte Isten dicsőségét. Isten Fiának testet öltésével azonban megvalósult a menny terve. Isten az emberben lakozik, és megmentő kegyelme által az emberi szív újra templomává lesz. Isten úgy tervezte, hogy a jeruzsálemi templom újra tanúsítsa: minden léleknek lehetősége van rá, hogy ezt a nagyszerű rendeltetését betöltse. Azonban a zsidó nép nem értette meg az épület jelentőségét, amelyre oly nagy büszkeséggel tekintett. Nem ajánlották fel magukat Isten Lelkének szent templomául. A jeruzsálemi templom udvarait betöltötte a rengeteg szentségtelen üzérkedés, s ez nagyon jól jellemezte az érzéki gyönyörök, szentségtelen gondolatok jelenlététől beszennyezett szív templomát. Jézus azzal, hogy megtisztította a templomot a világi eladóktól és vásárlóktól, megmutatta küldetését: a szívet akarja megtisztítani a bűn szennyétől – a lelket megromtó önző kívánságoktól, önző vágyaktól, bűnös szokásoktól... Senki sem képes kivetni magából a rengeteg bűnt, amely szívét elfoglalta. Csak Krisztus tisztíthatja meg a lélek templomát, Ő azonban nem tör be erőszakkal. Nem úgy jön a szívbe, mint a hajdani templomba, hanem így szól: »Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz.« (Jel 3,20) Nem csupán egy napra jön, mivel ezt mondja: »Lakozom bennük és közöttük járok... és ők én népem lesznek.« (2Kor 6,16) »Eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket!« (Mik 7,19) Jelenléte megtisztítja és megszenteli a lelket, amely így az Úr szent templomává lesz, »Isten hajlékává a Lélek által« (Eféz 2,21–22). Testünk Krisztus megvásárolt tulajdona, azért nincs jogunk azt tenni vele, amit akarunk.» (Ellen G. White: *Étrendi és táplálkozási tanácsok*, 17. o.)

3 Milyen további ószövetségi párhuzammal érzékelteti a Szentírás a test szerepét Isten újáteremtő művében?

3Móz 22,19–21; Róm 12,1–2

.....

.....

.....

.....

Az egészen égő áldozat mindenekelőtt azt fejezte ki, hogy az igazi áldozat, Krisztus teljesen, egészen odaadta magát értünk önkéntes áldozatként. Másrészt viszont azt fejezte ki az egészen égő áldozat, hogy az Isten áldozatára adott méltó, hitbéli válasz az ember részéről egy viszontáldozat, amelynek szintén teljesnek és önkéntesnek kell lennie. Az egészen égő áldozat tehát nemcsak Krisztus áldozatát ábrázolta, hanem az ember hálás, teljes odaszentelődését is Istennek. Ennek az áldozatnak a héber neve *ola*, szó szerint „az, ami felmegy”, és jelképezi a lélek fölemelkedését az ima szárnyain. A bemutatott áldozattal a hívő azt a vágyát és óháját fejezte ki, hogy maga is felszálljon az égbe, azaz önmagát teljesen Istennek szentelje és életét Isten szolgálatába állítsa.

„Az ősi zsidó istentiszteletnél az volt a követelmény, hogy minden áldozat szeplőtelen legyen. A Biblia azt mondja nekünk, adjuk testünket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul, amely okos tiszteletünk. Isten remekművei vagyunk... Isten azt kívánja, hogy a test élő, nem pedig holt vagy haldokló áldozat legyen. Az ősi héberek áldozatának szeplőtelennek kellett lennie; hogyan fogadná el Isten kedves áldozatul az embert, ha tele van betegséggel és romlottsággal? Azt mondja nekünk, hogy testünk a Szentlélek temploma, és vigyáznunk kell erre a templomra, hogy alkalmas lakóhely legyen Lelke számára. Pál így int bennünket: »...nem a magatokéi vagytok, mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.« (1Kor 6,19–20) Legyünk nagyon gondosak ebben: a lehető legjobb egészségben őrizzük meg testünket, hogy tökéletes szolgálatot ajánlhassunk fel Istennek, s a családban és a társadalomban is eleget tudjunk tenni kötelességünknek.

Meg kell tanulnunk, mit együnk és mit igyunk, hogyan ruházkodjunk, hogy megóvjuk egészségünket. A betegséget az egészség törvényének megszegése okozza...” (I. m., 19. o.)

4 Hogyan ítéli meg Isten viszonyulásunkat a lényünk működését meghatározó, életünket uraló egészségügyi törvényekhez?

Zsolt 139,1–6. 13–16; Jób 10,8/a, 11; 2Móz 15,26

„Az ember Teremtője rendezte el testünk gépezetét. Minden működését csodálatosan és bölcsen alkotta. Elkötelezte magát arra, hogy az emberi testet egészségesen működteti, ha engedelmeskedünk törvényének és együttműködünk Vele. Az emberi testet uraló minden törvényt – eredetét, jellegét és fontosságát tekintve – ugyanolyan isteni igazságnak kell tekintenünk, mint Isten Szavát. Minden meggondolatlan, nemtörődöm cselekedet, az Úr csodálatos gépezetével való bármilyen visszaélés, az emberi testben lévő sajátos törvények semmibevétele Isten törvényének a megszegése... Valójában éppen olyan bűn megsérteni lényünk törvényeit, mint a Tízparancsolatot áthágni. Aki a szervezetébe oltott isteni törvényeket megsérti, könnyen hajlik majd arra is, hogy a Sínai-hegyen kinyilatkoztatott törvényt megszegje...”

„A fizikai törvény áthágása egyenlő az erkölcsi törvény megsértésével, mert a fizikai törvények alkotója éppúgy Isten, mint az erkölcsi törvényé. Saját ujjával írta bele törvényét minden idegszálunkba, minden izmunkba, minden képességünkbe. Bármely fizikai képességünkkel való bármilyen visszaélés egyenlő a törvény megsértésével... Mindenkinek ismernie kell szervezetét, és a fizikai életet szabályozó törvényeket. Aki készakarva nem ismeri meg az emberi test törvényeit és tudatlanságból áthágja őket, vétkezik Isten ellen. Mindenkinek kötelessége a lehető legegészségesebb életfeltételeket megteremtene magának. Szokásainkat az értelem irányítása alá kell helyoznünk, értelmünket pedig Isten irányítása alá... Testünket a lehető legjobb

állapotban és a legjobb lelki hatások alatt kell tartanunk, hogy képességeinket a legjobban tudjuk kamatoztatni. Mindaz, ami fizikai erőnket csökkenti, gyengíti értelmünket is, s rombolja azt a képességünket, amellyel különbséget tudunk tenni jó és rossz között – emiatt kevesebb erőnk lesz azt cselekedni, aminek a helyességéről meggyőződünk.” (Ellen G. White: *Étrendi és táplálkozási tanácsok*, 19–20. o.; *Krisztus példázatai*, 239. o.)

Selye János, a magyar származású élettan tudós a Biblia tanításának ismerete nélkül is eljutott e fontos igazság felismerésére. Ezt írja: „A racionális értelem korában szinte megörvendeztet, hogy az emberi magatartást nevelő vallási és bölcséleti doktrínáknak tudományosan feltárható biológiai igazság az alapjuk. (...) Mind többen halnak meg olyan betegségekben, amelyekkel szemben a klasszikus orvostudomány tehetetlen. Az emberek egyre nagyobb arányszámban pusztulnak el úgynevezett kopási vagy degenerációs betegségekben... Kísérleteim talán valami kis világosságot vetnek arra, hogyan lehetne egyéni életünket összehangolni a természeti törvényekkel... Biztos vagyok benne, hogy az emberi életkor határát káprázatos mértékben lehetne tágtítani, ha nagyobb harmóniában élénk a Természet törvényeivel.” (*Életünk és a stressz*, Akadémiai Kiadó, Budapest, 1973, 293., 287. o.)

5 Milyen tanítás rejlik János apostol Gájushoz intézett jókívánságában? Hogyan határozhatnánk meg eddigi gondolatmenetünk alapján az egészség fogalmát? Milyen összefüggés van test és lélek között?

3Ján 2

.....

.....

Az emberek általános véleménye sokáig az volt, hogy a betegség különálló valami, olyan létező dolog, ami szemben áll az egészséggel. Ezzel szemben az az igazság, hogy az egészség az ember természetes állapota, s a betegség nem egyéb, mint az egészség hiánya. Ha megszegünk egy természeti törvényt, természetellenes állapotba kerülünk, aminek következtében különféle tünetek jelennek meg a testünkön

vagy a testünkben, és ezeket a tüneteket nevezzük azután betegségnek – holott az, amit betegségnek nevezünk, a természet abbeli törekvése, hogy az abnormális állapotot megszüntesse, és a szervezet zavartalan működését helyreállítsa. Élő szervezet nem betegedhet meg addig (ha figyelmen kívül hagyjuk az örökletes és környezeti tényezőket), amíg természetes körülmények között él. Leegyszerűsítve úgy is mondhatnánk, hogy az egészség nem más, mint a természetes, míg a betegség a természetellenes körülmények közötti élet. Az egészség azonban nem lehet öncélú. Az embernek azért kell vigyázni az egészségére, hogy meg tudjon feledkezni önmagáról, és be tudja tölteni a másokért élés, a szolgálat nagy törvényét. A beteg embert önző tendenciáin túl a betegsége is arra kényszeríti, hogy saját magával foglalkozzon, önmaga felé forduljon. A testi betegség tehát még az önzéstől, a büntől való szabadulás folyamatát is megnehezíti.

„Mivel az értelem és a lélek a test által jut kifejezésre, ezért a szellemi és lelki erő nagymértékben függ a testi erőtől és tevékenységtől. Mindaz, ami előmozdítja a testi egészséget, elősegíti az erős elme és a jól kiegyensúlyozott jellem fejlődését is. Egészség nélkül senki sem tudja világosan megérteni vagy tökéletesen teljesíteni önmaga, embertársai és Teremtője iránti kötelezettségeit. Ezért egészségünket ugyanolyan hűségesen kell őriznünk, mint jellemünket. Nevelési erőfeszítéseink alapja az élet- és egészségtan ismerete legyen... Hangsúlyoznunk kell a lélek hatását a testre, és a test hatását a lélekre.

Az agy elektromos ereje, amelyet a szellemi tevékenység előmozdít, megeleveníti az egész szervezetet, s így felbecsülhetetlen segítséget nyújt, hogy ellenálljunk a betegségeknek... A Biblia megemlíti egy fontos igazságot, amelyre jó odafigyelünk: »A vidám elme jó orvoságul szolgál.« (Péld 17,22) Isten ezt mondja: »Az én parancsolataimat megőrizze a te elméd, mert napoknak hosszú voltát és békességet hoznak néked bőven.« (Péld 4,22) A Szentírás a kellemes beszédről nemcsak azt jelenti ki, hogy »édes a léleknek«, hanem azt is, hogy »egész testünknek egészség« (Péld 16,24).”

„Az elme és a test között igen érzékeny, bensőséges viszony áll fenn... Az elme állapota nagymértékben befolyásolja a test egészségét: ha elménk örömteljes és felszabadult, mert a jó cselekvésének tudata, a másoknak okozott boldogság megelégedettsége hatja át, ha

vidám és emelkedett a kedélyünk, akkor ez szervezetünk egész működését megváltoztatja.” (Ellen G. White: *Nevelés*, 195., 197. o.; *Egészségügyi tanácsok*, 28. o.)

6 Milyen összefüggésre irányítja gondolatainkat az alábbiakban idézett ige? Miért kap különös hangsúlyt a mértékletesség üzenete a vég idején?

1Pét 4,7

.....

.....

.....

Különleges, az előbbiekkal teljesen megegyező igazságra irányítja figyelmünket az idézett ige. Nyilvánvalóvá teszi, hogy a Szentlélek jóra, Istennel való közösségápolásra készítő befolyásának eredményessége is nagymértékben függ a mértékletesség elveinek komolyanvételétől és gyakorlatától. Ha helytelen irányba indulunk, ez olyan, mint egy ördögi kör, de a helyes elhatározások és lépések megtétele önmagát erősítő folyamattá válhat a jóra.

A vég idején, amikor már hatezer év óriási genetikai tehertételét hordozzuk, amikor az Istennel szembeni távolságtartás, közöny és érdektelenség bejáratott pályái is sokkal erősebbek, mint korábban bármikor, Isten most akar felkészíteni egy olyan népet, amelynek az életében kiteljesedik és láthatóvá válik az Ő eredeti, teremtésbeli elgondolása. Vele közösségben, fedetlen arccal szemlélve Őt, majd elválnak, dicsőségről dicsőségre az Úr Lelkétől, és ennek eredményeként színről színre meglátják Őt, s neve (jellem, erkölcsi képessége) homlokukon lesz. Isten közöttünk és bennünk akar lakozni, hogy diadalra vigye áldott tervét. Bárcsak betöltené életünkben a maga eszaki szerepét a mértékletesség isteni elgondolása, és lelkileg érzékenyebbé válva még ma meghallanánk az Ő kérlelő szavát!

*Az e beti adomány
a könyvterjesztő munkát támogatja.*

MUNKÁNK URA

Felborult értékrendű, pénzorientált világunkban a munkáról alig találhatunk kiegyensúlyozott, helyes erkölcsi alapokon nyugvó állásfoglalást. A munkának nincs igazi megbecsülése, és a fiatalok körében is egyre inkább teret nyer a kevés munkával, kis időráfordítással minél többet keresni elgondolása.

„A fizikai munkát általában hanyagul, meggondolatlanul és kifogásolható módon végzik. Rendszerint kénytelenségből, és nem saját választásból teljesítik. A munkás nem szívvel dolgozik, ennek következtében nem tudja kivívni a megbecsülést sem önmaga előtt, sem mások előtt. A fizikai munkára nevelésnek az a célja, hogy ezt a helytelen dolgot megszüntessük... Ne csak a helyes munkamódszereket tanítsuk meg a fiataloknak, hanem azt az igyekezetet is fel kell keltenünk, hogy mindenben fejlesszék magukat. Legyen céljuk, hogy olyan tökéletesen dolgozzanak, amennyire csak az emberi értelem és kéz képes. Az ilyen nevelés a fiatalokat a munka uraivá, nem pedig a rabszolgáivá fogja tenni... Ha a legegyszerűbb munkában is tudományt látunk, felfedezzük annak nemes és szép oldalát, örömet találunk pontos és hűséges elvégzésében.” (Ellen G. White, *Nevelés/Előtted az élet*, Bp., 1992, 218–222. o.)

1 Milyen isteni tevékenységet fedezhetünk fel a táguló világ-
egyetem létrejötté, fennmaradása és működése mögött?

1Móz 1,1; 2,7–9; Jób 34,14–15; Ján 5,17

.....

.....

2 Milyen megbízást adott őszüleinknek a Teremtő? Milyen jellegű volt a munkájuk? Miért volt szükség a munkára egy bűntelen, tökéletes környezetben? Mit mond el a munka általános értékéről, hogy már ilyen körülmények között is létezett?

1Móz 1,27–28; 2,15

.....

.....

.....

.....

.....

„Isten a kert lakóira bízta a kert gondozását, hogy »műveljék és őriz-
zék azt«. Foglalkozásuk nem volt fárasztó, inkább kellemes és felfris-
sítő. Isten a munkát áldásnak szánta az ember számára, hogy értelmét
foglalkoztassa, testét erősítse, képességeit fejlessze. A szellemi és
testi tevékenységben lelte Ádám szent életének egyik legfőbb örömét.
Amikor pedig engedetlensége miatt Isten kiűzte szép otthonából és
a mindennapi kenyérért a kemény röggel küzdött, még ez a munka is
– bár nagyon különbözött az édeni, kellemes foglalatosságtól – védelmet
nyújtott a kísértéssel szemben, és boldogságának forrása volt. Akik a
munkát átoknak tartják – még ha fáradságos és keserves is –, nagyon tévednek.
A gazdagok gyakran fölényes megvetéssel nézik le a dolgozó embereket,
de az ilyen magatartás éles ellentétben áll az ember teremtésére vonatkozó
isteni tervvel. Ugyan mit is érnek még a leggazdagabbak kincsei is, ahhoz
az örökséghez képest, amelyet Isten Ádámnak adott? Ádám nem volt tétlen.
Bölcs Teremtőnk tudja, mi boldogítja az embert, adott munkát Ádámnak is.
Igazi életörömben csak munkaszerető férfiaknak és nőknek van részük. Az
angyalok is szorgalmas munkások, Isten szolgálói az emberiség javára.
A Teremtőnél nincs helye a semmittevésnek és lustaságnak.”

„A teremtéskor a munka áldást, fejlődést, erőt és boldogságot jelentett.
A bűn miatt megváltozott Föld állapota következtében a munká-

kában is változás állt be, s habár most fáradtság, kimerültség és fájdalom között végezzük, mégis még mindig a boldogság és fejlődés forrása.

A munka védelmet jelent a kísértések ellen. A munkára nevelés távol tartja az önelégültséget, és szorgalmat, tisztaságot, jellemzilárdaságot eredményez. A munka is része Isten nagy tervének, amellyel az embert ki akarja emelni bűneiből.

Tanítsuk a fiatalokat, hogy megértsék a munka igazi értékét, és megbecsüljék azt. Mutassátok meg nekik, hogy Isten állandóan munkálkodik. A természetben minden betölti feladatát, amire rendeltetett. Az egész teremtett világ működésben van, nekünk is munkálkodnunk kell, hogy feladatainkat teljesítsük.

Munkánk végzése során legyünk Isten munkatársai. Ő az, aki nekünk adta a földet és annak kincseit, de azokat a szükségletek szerint kell felhasználnunk. A fákat Ő neveli, de mi készítjük belőlük az épületfát és házainkat. Ő volt az, aki a föld gyomrába aranyat, ezüstöt és szenet rejtett, de ezekhez csak fáradságos munka árán juthatunk... Isten teremtett mindent, és szüntelenül kormányoz. Olyan hatalmat kölcsönzött nekünk, amely hasonló az Övéhez, a természeti erők feletti uralom bizonyos mértékét ruházta ránk. Éppen úgy, ahogy Isten életre hívta a földet a maga szépségében, úgy tudunk mi is rendet és szépséget alkotni a dolgok kuszaságából. S noha a gonosz révén minden megromlott, a jól végzett munkában mégis örömmünk telik, ami hasonló az Ő öröméhez, amikor végigtekintett a teremtett dolgokon és »mindent igen jónak« talált.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 29–30. o.; *Nevelés* – kéziratos változat, 102–103. o.)

3 Van-e jelentősége annak, hogy a munka, az Édenből eredő szombatparanccsal együtt, jelen van az első kőtáblán? Elvonatkoztatható-e a szombat a munkától, vagy a munka a szombattól?

2Móz 20,8–11

„Isten törvénye ugyanolyan szent, mint Ő maga. Akaratának megnyilatkozása jellemét tükrözi, isteni szeretetét és bölcsességét fejezi ki. A teremtett világ összhangja az összes lénynek a Teremtő törvényével való tökéletes azonosulásától függ. Isten nemcsak az élőlények világát, hanem a természetben lejátszódó folyamatokat is törvényekkel szabályozta. Mindent változhatatlan törvények irányítanak, melyeket nem lehet figyelmen kívül hagyni. Míg a természetben mindent a természet törvényei uralnak, addig a Föld lakói közül egyedül az ember felelős az erkölcsi törvény megtartásáért. Az embert, a teremtés koronáját képesítette Isten arra, hogy megértse követelményeit, törvényének igazságos, jótékony voltát, és iránta támasztott jogos igényeit; és az embertől megingathatatlan engedelmességet kíván.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 33. o.)

Három dolog ered az Édenből: a házasság, a szombat és a munka. Isten minden ajándékával az ember javát szolgálja. Mind a három intézmény a félreértettség és a kihasználatlanság állapotában vesztegel. Nem Istennek volt szüksége arra, hogy hat nap – éppen hat nap – alatt teremtsen. Egy szempillantás alatt is létrehozhatta volna világunkat. De ugyanúgy elmondhatjuk, hogy a teremtés művét – ha akarta volna – évmilliók vagy évezredek alatt is megvalósíthatta volna. Ám sem az előbbi, sem pedig az utóbbi módon nem történt. Isten azért teremtett hat nap alatt, hogy a saját munkájával adjon példát és életritmust az ember számára. Az Istent követő élet ebben az időbeosztásban él. Az idő szentség: maga Isten mutatta be és rendelte el a fáradozás és megpihenés váltakozását.

A parancsolat második része erkölcsi kötelességgé teszi a megbízható, becsületes munkát. Méghozzá „minden” dologban. Az ember munkára teremtetett. „Ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék.” (2Thess 3,10/b) Az igazi munka az isteni teremtés mása, „nemes harc” a képességek kicsiszolásáért, az emberi személyiség fejlődéséért. Aki a munkát veti meg, az életet veti meg. A parancsolat minden tevékenységünkben a legmesszebbmenő tisztességet kívánja – a pályaválasztástól, a tanulás és felkészülés komolyságától a munkavégzésen át a pénzügyekig.

4 Hogyan alkalmazza Pál apostol a gyülekezeti gyakorlatban a munkára vonatkozó isteni elveket? Miként válhat Istennek végzett szolgálattá a legközönségesebb feladat teljesítése is?

2Thess 3,8–9; 1Thess 4,11; Kol 3,22–24

.....

.....

.....

.....

Jézus Krisztus és az apostolok is mindnyájan kétkezi munkások voltak. Jézus – amint a Szentírás igéi sugallják – a korabeli szokások szerint apja, József mesterségét tanulta ki és gyakorolta. Pál apostol sátorkészítő, Péter és más apostolok halászok voltak. Egyszerű, kétkezi munkájukat becsülettel végezték, és ez rányomta bélyegét a lelkületükre is. Lelki téren is az alaposság és következetesség jellemezte őket – ezt bizonyítják leveleik. Kitartásuk eredményeként meg is találták az igazságot, amit kerestek, s a „lelki vetemény” gondozásában és őrzésében is hűségeseknek bizonyultak.

E kettősség, a fizikai és „lelki” munka együttes végzése teremthet harmóniát egy ember életében. Így fejlődhet ki a személyiségben a szívélyes szolgálatkészség és a munka szeretete: ezt a tulajdonságot kereste Ábrahám szolgája abban a lányban is, akit Isten választott feleségül Izsáknak.

„Amikor dolgozom: belefeledkezem munkámba, és megfeledkezem magamról. S ez érvényes minden valódi érzésre és cselekvésre; ugyanez történik velünk, amikor szeretünk, vagy elmélyülten gondolkozunk. Munka és szeretet mélységesen rokon abban, hogy közben megfeledkezünk, megfeledkezhetünk önmagunkról. Mi több: amikor valódi elmélyüléssel közelítek egy problémához, paradox módon hasonlóképpen elszemélytelenedem. Az igazi figyelemnek bárki és bármi legyen is a tárgya, minden esetben ugyanaz a gyümölcse... Megvalósulásunk feltétele önmagunk elvesztése.” (Pilinszky János: *A munka dicsérete*, részletek)

„Lázadásunknak veritékes munka és halál lett büntetése. Isten büntetése, mely keménysége mellett legfőbb vigaszunk, lényegében első szövetségünk is vele, mindjárt száműzetésünk kezdetén. Olyan büntetés, mely egyben visszatalálásunk útja is.” (Pilinszky János: *Bűnbe-esésünk*)

5 Milyen szélsőségekkel találkozhatunk a munkával összefüggésben? Mi az oka ezeknek?

Zsolt 127,1–2; Luk 10,40–42; Mát 6,31–34; Péld 6,6. 9–11; 19,24; Préd 10,15

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Két szélsőség csapdájába eshetünk a munkával kapcsolatban. Az egyik a túlmunka, amikor az állandó foglalatosság kényszerré, szenvedélylyé, a lelki fejlődés gátjává válhat. A másik véglet pedig a restség vagy kényelmesség, amikor az ember kerül a nagyobb vagy kitartó erőfeszítést igénylő feladatokat.

„Tudjuk, hogy a restség sok esetben nagyon is fárasztó, s ami még különösebb, hogy a lusta ember nemegyszer gyötrelmes álfeladatokba menekül. Mi tehát a restség mélyebb oka és kiváltója? Félelem attól, hogy rá kell ébrednem az igazságra és a valóságra. Arra, hogy erőm véges. Arra, hogy ügyetlen és sok mindenre alkalmatlan vagyok. Félelem attól, hogy a valóságos feladatok megfosztanak az üres ábrándozástól, kemény menetrendet szabva élém; attól, hogy a kiszámíthatót fel kell cserélnem a kiszámíthatatlanra. A képzelgést és a látszatot a valóságra. Önmagam jelenlétét és létezését a világ és a többi ember létezésére...

A bennünk lakó, mélyen fekvő restségnek semmi sem kedvesebb a teljesítmény látványánál. Előszeretettel hivatkozik a végzett munka mennyiségére: kilókban, órákban, méterekben tetszeleg. A valódi munkás vele szemben néma, akár a minőség és az igazság.

»Munkakerülő« – a kifejezés találóan csípi el a mozdulatot, de megévesztően tolmácsolja tartalmát. A restség esetében bölcsebb lenne igazság- és valóságkerülőről, az igazság és a valóság megkerüléséről beszélnünk. A restséggel szemben egyedül az igazság szakadatlan keresése lehet hatásos. Mivel egyedül ez biztosítja, hogy felismerjük, mit is kell tennünk, s hogy valóban meg is tesszük, amit egyszer felismertünk. Minden egyéb tevékenység lényege szerint restség, aktív vagy passzív elodázása annak, aminek elvégzésére megszülettünk.» (Pilinszky János: *A restségről*, részlet)

6 Az Isten megismeréséből táplálkozó bizalom hogyan segít aggodalmaskodástól mentesen, Isten iránti hálával élni?

Préd 4,6; 1Tim 6,6

.....
.....
.....
.....

„A világ tele van sürgő-forgó, serénykedő, szüntelenül foglalatoskodó, mindennel törődni akaró, semmivel soha be nem érő Mártákkal. Ezek azonban más természetűek: csendben ülnek az Úr lábánál, s beérik azzal, ami jut nekik. Legdrágább kincsüknek kétségkívül Istennek bennük lakozó malasztját tartják, s egyedül ennek örülnek; a külsőséges dolgokat, amelyeket a világ vagyonnak nevez, inkább nyűgnek érzik, mint haszonnak, de annyit, amennyi szükséges az életükhöz, mondom, amennyi szükséges, annyit felhasználnak belőle. Ezért bármelyiküknek bármit ad az Úristen, keveset vagy sokat, mind azt mondja, hogy neki az elég. Bizton hiszik, és teljességgel arra hagyatkoznak, hogy Isten gondot visel róluk, ezért nem tartják illendőnek

többet kívánni, mint amit Isten adott... Akkor megértettem, hogy valójában az a gazdag, s annak nem hiányzik semmije, aki beéri azzal, amije van; akinek édes mindegy, sok-e a pénze vagy kevés, vagy éppen semmi; nagy háza, kis háza van-e, vagy nincs is háza; drága-e, silány-e a ruhája, vagy semmilyen ruhája nincs; sok barátja van-e, vagy csak egy, sőt egy se; magas vagy alacsony-e a rangja, hivatala, vagy semmilyen sincs; akinek mit sem számít az elismerés, a hírnév, egyszóval teljesen közömbös számára, hogy valaki-e, vagy senki; ugyanis hiszi, hogy úgy van jól minden, ahogy Isten akarja, s neki úgy kell mennie, ülnie, állnia, ahogy Isten vezeti, állítja, vagy ülteti, hiszen az Úr ezt nálánál jobban tudja.

Óh, mily boldogító és kívánatos ez a bőség! S mily szerencsések, akiknek ily gazdagság jutott! Mert lehet, hogy némelyek a világ szemében nyomorultak, de valójában ezerszer több jutott nekik, mint a világban élő dúsgazdagoknak még a földi javakból is. Amazok maguk viselnek gondot magukra, s vagyonukkal együtt ezer gondnak-bajnak vannak kitéve: a tűz, a víz elpusztíthatja, a rozsda megemésztheti, a tolvajok ellophatják kincseiket stb.; emezeknek Isten a gondviselőjük, nála van szükségleteik élő tárháza; őket az Úr táplálja mindennap a maga éléstárából, ő ruhazza a maga szekrényéből, ő ad nekik pénzt a maga ládájából. Ha a jómódhoz nem is, a tisztességes ellátáshoz mindig elég; mert az Úr nem övéinek esze szerint, hanem a maga gondviselő bölcsessége szerint cselekszik, ők pedig százszorta jobban megbíznak abban, mint a saját eszükben.” (Johannes Amos Comenius: *A világ útvesztője és a szív paradicsoma*, 194–195. o.)

ISTENTISZTELETÜNK URA

1 Hogyan lehet az egész életünk istentisztelet, a hétköznapok során is?

Mik 6,6–8; Jak 1,27

.....

.....

.....

.....

Ezek az igék arra utalnak, hogy az istentisztelet fogalma nem csupán az ígehirdetés alkalmaira és helyeire vonatkozik. Egész életünknek istentiszteletnek kell lennie, arra kellene törekednünk, hogy szavainkkal és tetteinkkel megszenteljük Isten nevét. Ki kell fejeznünk életünk minden területén, hogy Krisztus a mi Urunk, és az Ő tetszésére kívánunk tenni mindent. Gondolkodjunk el azon, mennyiben követjük ezt a mennyei útmutatást!

„Mindazok, akik az igazán vallásos ember befolyásának hatókörébe kerülnek, észreveszik keresztényi élete szépségét és illatát, míg ő erről nem is tud, mert összhangban áll hajlamaival és szokásaival. Imádkozik isteni világosságért, és szeret abban a világosságban járni. Eledele és itala az, hogy mennyei Atyja akaratát cselekedje. Élete el van rejtve Krisztussal Istenben, mégsem kérkedik vele, és nem is tud róla. Isten gyönyörködik alázatos és szelíd gyermekeiben, akik lelkiismeretesen követik Mesterük lábnyomát. Magukhoz vonzzák az angyalokat, akik szívesen időznek mellettük. Lehet, hogy elkerülik őket azok, akik nagy teljesítményekre hivatkoznak és szeretik előtérbe állítani jó

cselekedeteiket, azonban a menny angyalai gyönyörűséggel lebegnek felettük és védőfalként veszik körül őket.” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezetnek*, 58. o.)

2 A samáriai asszonnyal beszélgetve Jézus hogyan fogalmazta meg az istentisztelet lényegét? Milyen imádat az, amelyet Isten elfogad?

Ján 4,23–24

.....
.....
.....
„Nem azért jut az ember közösségre Istennel, hogy egy szent hegyet vagy egy szent templomot keres. A vallást nem szabad külső formákra vagy ceremóniákra korlátozni. Egyedül az a vallás vezet Istenhez, amely Istentől jó. Ha helyesen akarjuk szolgálni Őt, az isteni Lélektől kell születnünk. Ő megtisztítja a szívet, megújítja a gondolkodást, új képességgel ruház fel, hogy ismerjük és szeressük Istent. Összes parancsolata iránt készséges engedelmisséggel ajándékoz meg. Ez az igazi istentisztelet, a Szentlélek munkájának gyümölcse. A Lélek fogalmaz meg minden őszinte imát, és az ilyen ima elfogadható Isten előtt. Ha valahol egy lélek vágyakozik Isten után, ott megnyilvánul a Lélek munkája, és Isten megnyilatkozik annak az embernek. Isten az ilyen imádókat keresi. Arra vár, hogy elfogadhassa őket, fiai és leányai lehessenek.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 148. o.)

3 Mi teheti istentiszteletté összejöveleinket, akkor is, ha csak néhány ember vesz részt ezeken?

Mát 18,19–20; Jer 7,3

.....

.....

Ha Istent kereső emberek összegyűlnek, s az Úrhoz fordulnak tanácsért és vezetésért, akkor Krisztus ígérete szerint megtisztelti jelenlétével az ilyen együttléteket. Tehát nem a helyszín vagy a létszám az áldások elnyerésének feltétele, hanem a Krisztussal való közösség keresése.

Ennek hiányában nem mondható istentiszteletnek a legimpozánsabb gyülekezeti házban tartott összejövetel sem, bármekkora tömegben vannak is jelen a hívők.

„Azok a kis csoportok, amelyek összegyűlnek Isten imáadására az Ő szent napján, jogosan igényt tarthatnak Isten gazdag áldására. Higgyék szilárdan, hogy Jézus az ő összejövetelük tiszteletre méltó vendége. Minden igazi imádkozó, aki megszenteli a szombatot, magáénak tekintheti ezt az ígéretet: »Hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki titeket megszentellek.« (2Móz 31,13)” (Ellen G. White: *Bizonyosságtételek VI.*, 360–361. o.)

4 **Hogyan fejezhetjük ki azt, hogy örömünk telik az Istennek végzett szolgálatban, és mindennél többre értékeljük a Vele való találkozás alkalmait? Hogyan nyilvánulhat meg az istentiszteleten a résztvevők Isten iránti hálája és egymás iránti szeretete?**

Zsolt 100,1–2; 135,1–3; 84,2–3. 11

.....

.....

.....

.....

.....

Gondolkozzunk el azon, hogyan veszünk részt a szombati vagy egyéb alkalmakkor tartott istentiszteleteken! Igyekszünk-e minden

alkalmat megragadni, hogy Istennek szolgáljunk, és kifejezzük iránta érzett hálánkat? Ha csak szombaton, egyetlen órára jelenünk meg a gyülekezetben, vizsgáljuk meg, mi az oka ennek! Miért nem vonzó számunkra a többi istentiszteleti alkalom, és mit tehetnénk azért, hogy örömmel vegyünk részt minden összejövetelen, ahol közösségben lehetünk Istennel és egymással?

„Érezze mindenki: ki kell vennie a részét abból, hogy a szombati összejövetelt érdekessé tegye a gyülekezet. Nemcsak formaságból kell összegyűlnünk, hanem hogy kicseréljük gondolatainkat, elbeszéljük tapasztalatainkat, kifejezzük hálánkat és az isteni megvilágosítás utáni vágyunkat, hogy megismerjük Istent, és akit elküldött, Jézus Krisztust. Krisztusról beszélgetve megerősödik a lelkünk az élet próbáira és küzdelmeire. Sohase gondold, hogy keresztény lehetsz, ha visszavonulsz testvéreidtől! Mindenki része az emberiség nagy szövetének, ezért minden ember tapasztalatát nagymértékben befolyásolja társainak tapasztalata.”

„A formális istentiszteletek káros hatását nem tudjuk eléggé hangsúlyozni; másrészt az igazi istentisztelet nagy áldásának leírására nem találunk kellő szavakat. Ahol az emberek szívvel-lélekkel énekelnek, ott mennyei énekesek kapcsolódnak be a háladalokba. Isten adományai képessé tettek bennünket, hogy az Ő munkatársai lehessünk. Azt kívánja, hogy szolgálói képezzék a hangjukat, hogy mindenki számára érthetően beszéljenek és énekeljenek.”

„A szombat az emberért lett, hogy áldás legyen számára: elvonja gondolatait világi munkájától, hogy elmélkedjék Isten jóságáról és dicsőségéről. Szükség van arra, hogy Isten népe összegyűljön, beszéljen Istenről, a hívők kicseréljék gondolataikat Isten Igéjének igazságairól, és egy bizonyos időt imára szenteljenek. Azonban ezeket az időszakokat még szombaton se tegyék fárasztóvá, ne legyenek hosszúak és unalmasak.”

„Az ima- és tapasztalati órák legyenek a különleges segítség és a bátorítás órái. Tartsa mindenki kiváltságnak, hogy részt vegyen ezeken. Mindenkinek, aki Krisztusról neveztetik, legyen mondanivalója a tapasztalati órákon. A bizonyágtételek rövidek legyenek, és szolgáljanak segítségül mások számára.” (Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezetnek*, 301. o.; *Bizonyágtételek II.*, 583. o.; *Az evangélium szolgálói*, 108., 222. o.)

5 Hogyan, miben nyilvánuljon meg Isten iránti tiszteletünk az igehirdetés alkalmain?

Préd 5,1–2

Sok kívánnivalót hagy maga után az istentiszteleti alkalmainkon tapasztalt magatartás. Mivel testvérek, barátok találkoznak egymással, nagy a kísértés, hogy klubszerű beszélgetések, kedélyes megnyilvánulások, sokszor harsány köszöntések megrontsák az áhítat légkörét. Alkalmat kell találnunk a testvéri közösség ápolására is, de ezt ne tegyük az igehirdetés áldásának kárára. Legyen idő és hely – akár az istentisztelet után, akár más alkalommal – erre is, de ne foglalja el az Istenre figyelés, a belső elcsendesedés helyét. Ha Isten jelenlétébe kívánunk jutni, akkor a gyülekezeti alkalmainkon ugyanúgy szükséges a csend és a zavartalan figyelem, mint a „belső szobánkban”.

Vizsgáljuk meg, min kell személyesen változtatnunk, és mit tehetnénk gyülekezeti szinten, hogy ez megvalósulhasson!

„Isten iránti őszinte tiszteletre készíttet végtelen nagyságának érzete és jelenlétének tudata. Mélységesen kellene hatnia a szívünkre, ha megérezzük a Láthatatlan jelenlétét. Az imádkozás órája és helye szent, mert Isten jelen van ott. Ha magatartásunkban és viselkedésünkben tiszteletet tanúsítunk, elmélyül bennünk az az érzés, amely tiszteletre készíttet. »Szent és félelmes az Ő neve« – nyilatkoztatta ki a zsoltaírító (Zsolt 111,9). Amikor az angyalok kimondják ezt a nevet, eltakarják arcukat. Nekünk, elbukott, bűnös embereknek, micsoda tisztelettel kellene ajkunkra vennünk Isten nevét!”

„Ha valakinek várnia kell az istentisztelet előtt, őrizze meg az áhítat igazi lelkületét csendes elmélkedés által, és emelje fel szívét Istenhez imában, hogy az istentisztelet különleges áldást hozzon szívébe, és mások meggyőzésére és megtérésére is vezessen. Gondoljanak arra, hogy mennyei küldöttek vannak jelen az imaházban. Mindnyájan sokat veszítünk az Istennel való meghitt közösségünkől, ha időnket

nem használjuk fel elmélkedésre és imára. Lelkiállapotunkat gyakran meg kell vizsgálnunk. Szívünket és lelkünket tárjuk ki az Igazság Napjának sugarai előtt!

Ha az Isten házába belépve a hívők igazi tiszteletet éreznek az Úr iránt, és arra gondolnak, hogy az Ő jelenlétében vannak, akkor a csendességben csodálatos ékesszólás fog megnyilatkozni. A suttozást, nevetgélést és beszélgetést, amely nem bűn a közönséges, hétköznapi helyen, mellőzzük Isten imádságának házában. Lelkünket készítjük elő Isten Igéjének hallgatására, hogy kellőképpen befolyásolhassa szívünket.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, 31. o.; *Tanácsok a gyülekezetnek*, 283. o.)

6 Miként figyelmeztet a Szentírás a formális, lélektelen istentiszteleti alkalmak veszélyére? Hogyan tekint Isten az ilyen összejövetelekre?

Ésa 1,13–14; 29,13; Ámós 5,21. 23–24

.....

.....

.....

.....

.....

Gondoljuk át ezeket az üzeneteket! Nem csupán a saját életünkre nézve hiábavaló az ilyen istentisztelet, hanem Isten szemében is gyűlöletes. Így áldása nélkül távozzunk az igehirdetés alkalmairól, és ez mind újabb lépéseket jelent a megkeményedés, a lelki érzéketlenség felé. Ezért minden alkalommal vizsgáljuk meg a szívünket, vajon „lélekkel és értelemmel” vagyunk-e jelen, énekelünk és imádkozunk, vagy csupán megszokásból tesszük. Ettől függően minden istentisztelet áldás vagy átok lehet számunkra!

„Gyülekezeteink tagjai ma nagyrészt holtak törvényszegéseikben és bűneikben. Éveken át elégedetten hallgatták a legünnepélyesebb,

lélekemelő igazságokat, de nem valósították meg azokat az életükben, ezért egyre jobban elveszítik fogékonyságukat az igazság iránt. A dorgálás és figyelmeztetés buzdító bizonyágtételei nem indítják őket bűnbánatra. A legdrágább üzenetek, amelyeket Isten édes zeneként küld hozzájuk emberi ajkakon keresztül – a hit általi megigazulás és Krisztus igazsága –, nem ébreszti fel bennük a szeretet és hála érzetét. Habár a mennyei Atya kitarja előttük a hit és szeretet legdrágább kincseit, hogy vegyenek Tőle »tűzben megpróbált aranyat és fehér ruhákat«, hogy öltözetük legyen, és »szemgyógyító írt«, hogy lássanak (Jel 3,18), megkeményítik szívüket Vele szemben, és langymeleg közönyösségüket nem cserélik fel Isten iránti forró szeretetre és odaadásra. Hitvallásuk ellenére megtagadják a kegyesség erejét. Ha tovább is megmaradnak ebben az állapotban, Isten elveti őket, mert alkalmatlanokká teszük magukat arra, hogy az Ő mennyei családjának tagjai legyenek.”

„Lehet, hogy éned dicsőségére sikeresen halmozod kincseidet a földön, de »ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is« (Mát 6,21). Az örök érdekek másodlagossá válnak számodra. Lehet, hogy részt veszel az istentisztelet külsőségeiben; de szolgálatod utálatos lesz a menny Istene előtt. Nem szolgálhatsz egyszerre Istennek és a mammonnak. Vagy Istennek adod szívedet és akarodat, vagy a világ szolgálatába állítod erőidet. Isten nem fogadja el a félszívvel végzett szolgálatot.”

„Az a tény, hogy a gyülekezet tagjainak nevét beírták a gyülekezet könyvébe, még nem menti meg őket. El kell nyerniük Isten tetszését, mint olyan munkásoknak, akik nem vallanak szégyent. Jellemük épületét napról napra Krisztus utasítása szerint kell felépíteniük. Krisztusban kell maradniuk, és állandóan gyakorolniuk kell hitüket Őbenne. Így teljesen felnövekednek Krisztusban, és egészséges, vidám, hálás keresztényekké válnak, akik Isten vezetésével mindig tisztább világosságot nyernek.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek VI.*, 426–427., „*A Szentlélek eljő reátok*”, 48. o.; *Tanácsok a gyülekezetnek*, „Itt vagyok, küldj el engem!” c. fejj.)

*Az e beti adomány
a magnóosztály munkáját támogatja.*

SZOLGÁLATUNK URA

1 Mit jelent a tanítványság Jézus szavai alapján? Hogyan képezte Jézus az apostolokat?

Mát 28,19; Ján 13,34–35

.....
.....
.....
.....

„Az apostolok Jézus családjának tagjai voltak, és Vele járták végig gyalog Galileát. Osztottak Vele az út fáradalmaiban, nehézségeiben. Hallgatták beszédeit, együtt jártak, beszélgettek Isten Fiával, napi útmutatása alapján tanulták meg, hogyan dolgozzanak az emberiség fölemeléséért. Míg Jézus a köréje sereglő hatalmas sokasággal foglalkozott, tanítványai is ott voltak, hogy teljesítsék parancsait, támogassák munkáját. Segítettek rendet tartani a nép között, elhozták a szenvedőket a Megváltóhoz, mindenkit vigasztaltak. Megkeresték az érdeklődő hallgatókat, magyarázták nekik az Írásokat, és többféleképpen munkálkodtak lelki javukért... A Megváltó életének példája sokkal hatékonyabb volt a tanítványok nevelésében, mint bármilyen elméleti oktatás egymagában. Amikor azután elváltak Tőle, minden tekintet, hangsúly és szó eszükbe jutott. Gyakran, amikor összeütközésbe kerültek az evangélium ellenségeivel, megismételték szavait, és látva ezek hatását az emberekre, nagyon örültek...

Szolgalata során Jézus több időt szentelt a betegek gyógyításának, mint a prédikálásnak. Csodái bizonyították szavai igazságát: nem

elveszíteni, hanem megmenteni jött... Krisztus követőinek Hozzá hasonlóan kell munkálkodniuk. Enni kell adnunk az éhezőknek, felruháznunk a mezítelent, megvigasztalnunk a szenvedőt, a lesújtottat. Szolgálunk kell a kétségbeesettet, reményt kell keltenünk a reménytelenben...

A szív a megrovás hatására gyakran megkeményedik – ám Krisztus szeretetére meglágyul. A misszionárius nemcsak megszabadít a testi betegségektől, hanem a nagy Orvoshoz vezetheti a bűnöst, Ő megtisztíthatja a lelket a bűn poklosságától. Isten terve az, hogy szolgálói által a betegek, a szerencsétlenek, a gonosz lelkek megszállottjai meghallják az Ő hangját. Emberi képviselői által Jézus olyan Vigasztaló akar lenni, amelyet a világ nem ismer... Maga Krisztus nem erőltette az igazság egyetlen szavát sem, hanem mindig szeretettel beszélt róla. Az emberekkel érintkezve a legnagyobb tapintattal, előzékeny, kedves figyelemmel járt el. Sohasem volt durva, sohasem szólt szükségtelenül egyetlen szigorú szót sem, sohasem okozott fájdalmat érzékeny lelkeknek. Nem bírálta az emberi gyengeségeket. Félelem nélkül leplezte le a képmutatást, a hitetlenséget, a bűnt...

Szemében minden lélek értékes. Miközben mindig isteni méltósággal viselkedett, szeretetteljes tiszteletet tanúsított Isten családjának minden tagja iránt. Mindenki elbukott lelket látott, akit meg kell mentenie. Krisztus szolgálóinak nem a természetes szív követelményei szerint kell cselekedniük. Szoros kapcsolatban kell lenniük Istennel, nehogy a kihívás hatására feltámadjon az »én«, és oda nem illő szóáradatot indítsanak el... Maga Jézus sohasem vásárolt békét megaluvással. Szíve túlcsoordult a szeretettől az egész emberiség iránt, de bűneikkel szemben sohasem volt elnéző. Túlságosan szerette őket ahhoz, hogy csendben maradjon, ha ők lelket romboló utat követnek – azokat a lelkeket pusztítják, akiket Ő a saját vérében vett meg...

Jézus egész tanítói munkája során állandóan hangoztatta tanítványainak, hogy eggyé kell válniuk Vele abban a munkában, amelynek célja, hogy a világot a bűn rabszolgaságából megszabadítsa. Amikor elküldte a tizenkettőt, és később a hetven tanítványt, hogy hirdessék Isten országát, erősen a lelkükre kötötte, hogy mindazt mondják el másoknak, amit Tőle tanultak. Mindez arra szólított, hogy a tanítványokat személyes munkára nevelje, amely számuk növekedésével

bővülni fog, míg végül mindenkire eljut.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 288–292., 294. o.; *Az apostolok története*, 21. o.)

Gondoljuk át, milyen példát adott Jézus élete az apostolok számára! Gyűjtsünk össze olyan példákat az evangéliumokból ill. messiási próféciákból, amelyek válaszolnak a következő kérdésekre!

- a) Hogyan ápolta Jézus a kapcsolatot mennyei Atyjával?
- b) Honnan származtak ismeretei, kinek a „tudományát” szolta?
- c) Hogyan viszonyult az Atya akaratához? Milyen terveket követett munkája során?
- d) Hogyan közeledett az emberekhez, mivel nyerte el a bizalmukat?
- e) Hogyan viszonyult az ellenségeihez?
- f) Mi jellemezte a tanításait?

A tanítványok közösségben voltak Jézussal, ennek eredményeként hasonlóvá váltak Őhöz a lelkületükben, cselekedeteikben, jellemükben (vö. Luk 6,40; Csel 4,13). Ez volt a bizonyítéka annak, hogy Jézus tanítványai. A mi életünkben láthatók-e ezek a bizonyítékok?

Olvassuk el a *Jézus élete* c. könyv 37. fejezetét, és *Az apostolok története* 2-3. fejezetét!

2 Hogyan töltheti be egy-egy ember a megváltás művében az Isten által eltervezett szerepét? Közösségként mi a küldetésünk?

2Kor 13,8 (vö. Csel 4,27–28; 8,29–30)

Ésa 60,1–2 (vö. Mát 25,1; 2Thess 1,10; Jel 14,4)

.....

.....

.....

.....

Isten előre látja, hogy ki az, aki befogadja az igazság szeretetét, és ki az, aki megkeményíti a szívét. Ismeri gondolatainkat, döntéseinket, cselekedeteinket már megszületésünk előtt. Ennek alapján min-

den ember életét beépíti a megváltás tervébe. A gonoszság útján járó ember cselekedeteit „elforgatja”, így ők is Isten akaratát cselekszik tudtukon és szándékukon kívül. Hasonlóképpen felhasználja az Őt szerető emberek életét is mások javára, áldására. Minden tettünknek messzire ható következményei vannak. Isten azonban arra vágyik, hogy úgy legyünk Vele közösségben, hogy feltárhassa terveit, és mi tudatosan betölthessük Istentől rendelt küldetésünket (vö. Ján 15,15). Micsoda különbség van a Sámsonéhoz és a Keresztelő Jánoséhoz hasonló életút között! Mindkettő életéről előre szólt Isten, tanította szüleit arra, hogyan készíthetik fel gyermeküket a szolgálatra. Azonban Sámson a saját kívánságait követte. Így Isten csak közvetve tudta őt felhasználni tervei teljesítésére (Bír 14,1–4). Keresztelő János viszont elfogadta küldetését Istentől, nemcsak szülei készítették fel, hanem ő maga is tudatosan készült, együttműködött Isten vezetésével. Ezért tudta betölteni útkészítői feladatát Krisztus első eljövetele előtt. Ezért mutathatta be Jézust mint Messiást, ezért tudott később visszavonulni, elengedni a népszerűséget, miután munkáját elvégezte. Célja nem saját, hanem Isten akaratának betöltése volt.

Az utolsó időszakban Isten gyermekeinek feladata nem merül ki abban, hogy a világot figyelmeztessék a közelgő ítéletre. Isten szándéka az, hogy szemlélhetővé tegye az emberek számára, mit jelent Neki engedelmességni mindenben. Így szeretné megragadhatóvá tenni a szeretetét. Életünkön és szavainkon keresztül Ő akar szólani az emberekhez. Erre csak akkor válunk alkalmassá, ha tudatosan elfogadjuk és odaszánjuk magunkat erre a feladatra!

„Isten félreismerése sötétségbe borítja a Földet. Az ember elfelejti, milyen Isten jelleme. Félreérti és félremagyarázza. Olyan üzenetet kell hirdetnünk, amelynek fénye megvilágosít és ereje megment. Isten jellemét be kell mutatnunk... Az irgalmat hordozó utolsó fénysugár, a világnak kegyelmet hirdető utolsó üzenet Isten jellemének – a szeretetnek – megláttatása... A lelki sötétség éjszakájában... Isten dicsősége egyházán át sugárzik, amikor tagjai felemelik az elesettet, és vigasztalják a gyászolót... Isten nemcsak adományokat kér tőlünk a rászorulóknak, hanem derült mosolyt, biztató szavakat és kedves kézszerítést is... Hajoljunk közel azokhoz, akiken segíteni akarunk... De nincs ember, aki tudna olyat adni, ami neki sincs. Isten művében

nem lehet semmilyen ember kezdeményezte dolog. Senki nem lehet a saját erőfeszítése nyomán Isten fényhordozója... Az ember... az állandóan reá áradó isteni szeretet nyomán tud fényt árasztani... Nem Istenen múlik, hogy kegyelmének gazdagsága nem árad a Föld lakóira... Krisztus mindennél jobban vágyik olyan emberekre, akik megismertetik a világgal Lelkét és jellemét. A világnak pedig mindennél nagyobb szüksége van arra, hogy emberek mutassák be a Megváltó szeretetét. Az egész menny olyan emberekre vár, akik által örömet és áldást áraszthat... Távolítsátok el az akadályokat, és az Úr dicsősége megmutatkozik! Akkor árad a fény, hogy áttörje és eloszlassa a sötétséget. Önkéntelenül is világítani fogtok magatok körül. Amikor Krisztus kinyilatkoztatja dicsőségét az ember lénye által, olyan közel hozza a mennyet az emberekhez, hogy a szentek szentjének szépsége láthatóvá lesz mindazokban, akikben Krisztus lakozik... Krisztus mindennapi társa és meghitt barátja hűséges követőinek, akik Istennel szoros kapcsolatban és állandó közösségben élnek. Rajtuk támad fel az Úr dicsősége. Visszatükrözik Isten dicsőségének fényét, amelyet Jézusban látnak. És amikor a fenséges Király eljön, örvendeznek dicsőségének és ragyogásának fényes sugaraiban. Alkalmasak a menynevei lények társaságára, mert a menny szívében él.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 287–291. o.)

Keressük-e úgy Istent, mint akik együtt akarunk működni Vele feladatunk betöltésében, vagy Istennek kell „elforgatnia” cselekedeteinket, mert Tőle függetlenül éljük az életünket?!

További tanulmányozáshoz olvassuk el *Az apostolok története* c. könyv 1. és 58. fejezetét, valamint a *Krisztus példázatai* utolsó fejezetét!

3 **Hogyan ismerhetjük fel a személyes szolgálatunkra vonatkozó isteni tervet?**

Péld 3,32 (vö. Ján 14,21)

Mát 6,6

Figyeljük meg Keresztelő János és Pál apostol életében, hogyan azonosították feladatukat!

Ján 1,22–23

Csel 13,46–47

A Jézus Krisztus életéről szóló evangéliumokban gyakran olvashatjuk a következő fordulatot: „Hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott volt a próféta által, aki így szól...” (Mát 1,22) Jézus szolgálatának sok részletéről szólt messiási prófécia, amelyeket Jézus tudatosan töltött be. Igaz, hogy a mi személyes életünkre nem vonatkozik külön prófécia, az Ige tanulmányozása során Isten beszéde mégis „élő beszéddé” (vö. Zsid 4,12) válik, megérthetjük Isten akaratát személyes életünkre vonatkozóan. Így Isten szava vezetni fog a szolgálatban. Pál apostol személyes hitvallása volt, hogy az ő feladata elsősorban nem azokon a területeken hirdetni az Igét, ahol már elfogadták, hanem új és új területekre eljutni, és életképes, szolgálatra alkalmas gyülekezeteket létrehozni. Így vallott erről: „Ekképpen pedig tisztességbeli dolog, hogy ne ott hirdessem az evangéliumot, ahol neveztetett Krisztus, hogy ne más alapra építsek, hanem amint meg van írva: Akiknek nem hirdette-tett Őfelőle, azok meglátják; és akik nem hallották, megértik.” (Róm 15,20–21)

„Sokan képtelenek határozott terveket készíteni a jövőjükre vonatkozóan. Bizonytalanságban élnek. Nem látják ügyeik kimenetelét, és ez sokszor aggasztja és nyugtalanítja őket. Ne felejtjük el, hogy Isten gyermekeinek az élete zárandoklét ezen a világon! Nem vagyunk elég bölcsek saját életünk megtervezéséhez. De nem a mi dolgunk jövőnket

alakítani. »Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő volt, és kiméne, nem tudván, hová megy.« (Zsid 11,8)

Krisztus nem készített terveket földi életében önmaga számára. Elfogadta Isten elgondolásait, és az Atya napról napra tárta fel ezeket a terveket. Így kellene nekünk is Istenre bízni magunkat, hogy életünk az Ő akaratának egyszerű megvalósulása legyen. Ha utunkat Őrá bízunk, Ő igazgatja lépteinket.

Nagyon sokan, miközben ragyogó jövőt terveznek maguknak, kudarcra ítélik az életüket. Engedd, hogy Isten tervei érvényesüljenek az életedben! Kicsiny gyermekként bízál annak vezetésében, aki »híveinek lábait megoltalmazza« (1Sám 2,9)! Isten sohasem vezeti gyermekeit másképpen, mint ahogy ők maguk is választanak, ha látnák kezdettől a véget, és meg tudnák érteni, milyen dicső az a cél, amelyet Isten munkatársaiként megvalósíthatnak.»

„Szenteld oda magad Istennek reggelenként! Mindig ez legyen a legelső dolgod. Így szólj Istenhez imádságodban: »Vonz magadhoz engem, Uram, úgy, mint aki egészen a tiéd! Összes tervemet lábadhoz teszem. Használj fel engem a mai napon szolgálatodra. Lakozzál bennem, kérlek, hogy minden munkámat tebenned végezzem!« Naponkénti feladatunk legyen ezt tenni! Minden reggel szenteld oda magad Istennek arra a napra! Rendeld alá összes tervedet az Ő akaratának, készen arra, hogy megvalósítsd vagy feladd ezeket, amint gondviselése irányít majd. Így nap mint nap Isten kezébe helyezheted az életedet, Ő pedig mind jobban és jobban átformál téged Krisztus hasonlóságára.» (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 345–346. o.; *Krisztushoz vezető lépések*, 61. o.)

Emeljük ki a következő idézetekből, hogyan vezeti Isten az ember életét! Figyeljük meg azt is, mi az, ami az isteni vezetés legnagyobb akadályá!

„Az Úr háromféleképpen közli velünk akaratát, hogy irányítson bennünket, és alkalmassá tegyen arra, hogy mi is irányíthassunk másokat. Hogyan tudjuk megkülönböztetni hangját az idegen hangtól? Honnan tudjuk, hogy nem hamis pásztor szól-e hozzánk? Isten kijelenti nekünk akaratát igéjében, a Szentírásban. Felismerhetjük hangját gondviselése lépéseiben is – és fel is fogjuk ismerni, ha nem

különítjük el a lelkünket Tőle azáltal, hogy saját akaratunk szerint járunk, ha nem megszenyenteletlen szívünk ösztönzéseire hallgatunk, míg érkeink annyira össze nem zavarodnak, hogy nem ismerjük fel többé az örökkévaló dolgokat, és az ellenség hangja annyira álcázott lesz előttünk, hogy Isten szavának fogadjuk el.

Isten szavát a Szentlélek felhívásai által is hallhatjuk, aki benyomásokot kelt szívünkben, amelyek beépülnek a jellemünkbe. Ha bármi-ben kételyed támad, legelőször fordulj a Szentíráshoz! Ha igazán a hit életét kezdted élni, ha igazán átadtad magadat az Úrnak, hogy teljesen az övé légy, akkor kezébe vesz, akarata szerint alakít, és tisztességes edényt formál belőled. Őszintén kívánnod is kell, hogy alakítható legyél a kezében! Kövesd az Urat, bárhova vezet, akkor majd Őrá bízod magadat, hogy munkálja benned céljait, de együtt is működsz Vele: magad is félelemmel és rettegéssel műveled üdvösségedet.”

„A lelkiismeret és a kötelesség mindig megmutatja nekünk az utat, amelyen járnunk kellene, az önérdek azonban rendszerint egy másik utat jelöl meg.”

„Mindenkinek személyes tapasztalatra kell szert tennie, Isten akaratának ismeretére eljutnia. Egyénileg kell meghallgatnunk Őt, aki a szívhez szól. Amikor minden más hang elcsitul, s nyugodtan várakozunk Előtte, a lélek csendje még érthetőbbé teszi Isten hangját. Ő int: »Csendesedjétek, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten!« (Zsolt 46,11)” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek V.*, 373–374. o.; *Jézusélete*, 646., 302. o.)

4 Hogyan készít fel Isten a szolgálatunk betöltésére? Mi képesít a szolgálatra?

Róm 12,3. 6

Efész 2,10 (vö. Mát 25,21; Luk 16,10)

A 6. vers pontosított fordításban: „Minthogy azért külön-külön ajándékaink vannak a nekünk adott kegyelem szerint, akár próféta-lás, a hitnek párhuzama (analógiája) szerint teljesítsük.”

.....

.....

Jézus Krisztus azt mondta tanítványainak: „Kövessetek engem, és azt mívelem, hogy embereket halásszatok.” (Mát 4,19) Ezzel nyilvánvalóvá tette, hogy azok életét tudja leginkább hasznosítani az evangélium szolgálatában, akik a legszorosabban követik Őt, akik Őhozzá hasonlóan megharcolják a hitük harcát, és győznek a bűn ellen vívott személyes küzdelmükben. A tanítványok nehezen tanulták meg ezt a leckét. Vágytak a dicsőségre, de nehezen fogadták el, hogy az ahhoz vezető út a megaláztatás mélységein keresztül vezet. Bennünket is fenyeget a veszély, hogy hitharcunk napi megvívása helyett azzal kötjük le a gondolatainkat, hogy miként viszonyulnak hozzánk mások, vagy azon töprengünk, megkaptuk-e a bennünket megillető, hozzánk méltó feladatot, illetve arról álmodozunk, mekkora nagy munkát tudnánk elvégezni Istenért, ha a körülmények, a megbecsülés, elfogadás hiánya nem gátolna ebben. Vannak nagy terveink Isten szolgálatával kapcsolatban, amelyeknek a töredékét is alig valósítjuk meg. Erre a veszélyre hívják fel a figyelmet az apostol szavai: „Mondom mindenkinek közöttetek, hogy feljebb ne bölcselkedjék, mint ahogy kell bölcselkedni”, avagy senki ne fuvalkodjon fel, és ne gondoljon magáról többet, mint amit kell gondolnia, hanem inkább azzal gondoljon, hogy józanon gondolkodjon! Amire szükségünk van, az az Isten által megszentelt józan gondolkodás a próbák és küzdelmek között, hogy mindig megálljunk a hitben. Isten a hitünkből fakadó szolgálatot tudja megáldani. Az embereknek ugyanis csak azt tudjuk adni, amit mi – hit által – elnyertünk. Ezért a szolgálatra nézve is döntő kérdés, milyen a személyes lelki életünk. A hit növekedésének titkát Jézus a mustármaggal ábrázolta a tanítványoknak, amikor ezt kérték tőle: „Növeljed a mi hitünket!” (Luk 17,5) Ha a bizalom megszületett bennünk – ha csupán akkora mértékben is, mint a fekete mustár magja, amely kisebb a mákszemnél –, akkor fejezzük ki Isten iránt, vessük el a magot a földbe! A fekete mustár Palesztinában három-négy méter magas bokorrá növekedik, 5–8 cm vastagságú oldalágakkal, több ezerszeres termést hozva. Mindezt rövid idő alatt, hiszen lágy szárú növény, amelyet évente újra kell vetni... A hit növekedésének titka tehát, hogy azt

a bizalmat, amely már megszületett a szívünkben, gyakoroljuk azokban az élethelyzetekben, amelyeket Isten gondviselése megenged. Ha ezt az utat járjuk, felfigyelhetünk arra, hogy Isten pontosan olyan emberekkel köti össze életünket, akiknek a megsegítésére az ismeretek és tapasztalatok által már felkészített bennünket.

„Ha lépésről lépésre követjük Jézust, jogunk van elmondani a lényegét annak az útnak, amelyen vezet minket. Elmondhatjuk, hogyan tettük próbára ígéretét, s hogyan találtuk igaznak. Bizonyságot tehetünk, hogy megismertük Krisztus kegyelmét. Ez az a bizonyoságtétel, amelyre Urunk hív, s melynek hiányában a világ elvész.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 282. o.)

Isten még a kudarcainkat is szolgálatába tudja állítani, ha bűnbánatra és megtérésre jutottunk! A szolgálatra való alkalmasságunk kulcsa tehát, hogy „megszenteljük Istent a szívünkben” (1Pét 3,15).

„A mi terveink nem mindig azonosak Isten terveivel. Talán úgy látja, hogy nekünk is és ügyének is az a legjobb, ha akadályt gördít legjobb szándékaink megvalósítása elé... De egy dologban biztosak lehetünk: megáldja és ügye előbbrevitelére használja fel azokat, akik őszintén az Ő megdicsőítésére szentelik magukat és mindenüket. Ha jónak látja megtagadni kívánságaikat, úgy kárpótolja őket, hogy tanújelét adja szeretetének, és valami más szolgálatot bíz rájuk.

Ő, aki jobban ismer minket, mint mi magunk, sokszor féltő szeretete és sorsunk szívén viselése miatt nem engedi, hogy saját önző becsvágyunknak tegyünk eleget. Nem engedi, hogy elmenjünk a ránk váró egyszerű, de szent feladatok mellett. Sok esetben pontosan ezek jelentik azt az elengedhetetlen iskolát, amelyben nagyobb feladatokra készülhetünk fel. Sokszor meghiúsulnak a terveink, hogy megvalósulhasson az a terv, amelyet Isten gondolt el számunkra.

Sohasem igazán áldozat az, amit Istenért kell megtennünk. Jóllehet néhány dolgot fel kell adnunk érte, de ezzel csak arról mondunk le, ami a menny felé vezető utunkat akadályozná. Még ha önmagukban véve jó dolgokat kell is feladnunk, biztosak lehetünk abban, hogy Isten valami jobbat tartogat számunkra...

Minden feladatot szentnek kell tartanunk, legyen bármilyen szerény, mert ezzel is Istent szolgáljuk. Hangozzék így a mindennapi imánk: »Uram, segíts, hogy megtegyem mindazt, ami tőlem telik!

Mutasd meg, hogyan teljesíthetem jobban a feladatomat! Adj akarat-erőt és vidám szívet! Segíts, hogy én is olyan szeretettel szolgáljak, mint a Megváltó!«

Sokan elégedetlenek a foglalkozásukkal. Talán környezetüket is kellemetlennek tartják; idejüket közepszerű munka köti le, pedig úgy érzik, hogy nagyobb felelősség hordozására is képesek lennének. Sokszor úgy tűnik, senki sem értékeli igyekezetüket; munkájukat eredménytelennek, a jövőt bizonytalannak látják. Ha nem is mi választottuk azt a munkát, amit végeznünk kell, fogadjuk el úgy, hogy Isten választotta részünkre. Ha tetszik, ha nem, el kell végeznünk a feladatot, ami éppen ránk vár. »Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedd; mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcsesség nincs a Seolban, ahová menendő vagy.« (Préd 9,12)

Ha az Úr Ninivébe akar velünk üzenetet küldeni, megvan az oka rá, és nem tetszik neki, ha Joppéba vagy Kapernaumba megyünk. Éppen ott, ahova küld, lehet valakinek szüksége arra a segítségre, amit mi tudunk nyújtani. Aki Filepet az etiópiai főtisztviselőhöz, Pétert a római századoshoz, és az izraelita leánykát a szíriai hadvezér megsegítésére küldte, ma is elküldi képviselőit – férfiakat, nőket, gyermekeket – azokhoz, akiknek mennyei segítségre és vezetésre van szükségük.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 342., 341. o.)

Tudatában vagyunk-e a kis dolgokban mutatott hűség vagy hűtlenség jelentőségének? Felismerjük-e, hogy pontosan az általunk sokszor figyelmen kívül hagyott „apróságok” azok, amelyek alkalmassá vagy alkalmatlanná tesznek a szolgálatra?

5 Mire tanít az, hogy különbözőek a lelki ajándékok és a szolgálatok? A gyakorlatban miben nyilatkozik meg, hogy megértettük ezt a bibliai tanítást?

1Kor 12,4–7. 14–18. 21–25

.....

.....

.....

.....

.....

Isten minden emberre számít a megváltás munkájában. Mindenki számára készített feladatot, s mindenkit képesíteni akar e feladat betöltésére. Ennek érdekében osztotta szét ajándékait. (Az itt használt kifejezés ugyanaz, mint amely a tékozló fiú példázatában szerepel az atyai örökség kiosztására.) Isten saját bölcsessége és akarata szerint adja a lelki ajándékokat, és arra kér, hogy ezeket „hordjuk össze”. (A 7. versben szereplő kifejezés jelentése szó szerint: *együtt visz, egybehord és így szolgál valakinek a javára.*) Ha az összehordás hiányos, akkor a gyülekezet szolgálata hiányos lesz! Különböző gondolkodású és élettapasztalatú embereket kell megszólítanunk az evangéliummal. Ezt csak az biztosíthatja, ha a gyülekezetet alkotó, egymástól sok tekintetben különböző emberek együtt végzik a szolgálatot, ki-ki betöltve Istentől rendelt feladatát. Minden embernek egyedi tapasztalatai és adottságai vannak a gyülekezetben, s ez képesít olyan kapcsolatok létesítésére, amelyre más sokkal kevésbé lenne alkalmas. Ha ezt megértjük, akkor együtt fogunk működni, támogatjuk egymás munkáját, nem pedig romboljuk és kritizáljuk. A végeredmény szempontjából közömbös, hogy valaki nem hajlandó „bevinni” lelki ajándékát a gyülekezet közösségébe, vagy valakinek elutasítják a lelki ajándékát, mert nem értékelik... Pál apostol jól szemlélteti, milyen gyakorlati tanulságokra lehet jutni mindezek megértése nyomán. Soha nem dolgozott egyedül, hanem kereste a hívők közösségét, igényelte segítségüket (vö. 2Kor 1,11; Róm 15,24). Bár nem becsülte le munkája értékét és jelentőségét, nem tévesztette szem elől, hogy ő csak eszköz, a lényegi változást Isten hatalma munkálja. Ezért nem lehetett pártoskodásra bírni, munkatársaival szembefordítani (vö. 1Kor 3,4–8). Nem csupán tanított, de tanult is, épült is a testvéreivel kialakított lelki közösség által (vö. Róm 1,11–13).

„Pál apostol fokozott felelősséget érzett azokért, akik az ő munkálkodása nyomán tértek meg. Mindenekelőtt azt kívánta, hogy hűségesek legyenek... Aggódott munkája eredményéért. Úgy érezte, saját üdvössége is veszélyben forogna, ha nem teljesítené kötelességét, és ha a gyülekezet nem dolgozna együtt vele a lélekmentés munkájában.

Tudta, hogy a prédikáció nem elegendő a hívők kiképzésére ahhoz, hogy az élet Igéjét hirdethessék. Tudta, hogy »szabályra új szabály, parancsra új parancs« következik, itt egy kicsi, ott egy kicsi (Ésa 28,10). Így kell tanítani őket az Úr művében való tevékenykedésre... Gyakran, amikor Jézust szerető férfiak és nők csoportja gyűlt köré, letérdelt velük, és imában kérte Istent, hogy tanítsa őket, miként maradhatnak Vele élő összeköttetésben. Gyakran tanácskozott is a hívekkel, hogy melyik út volna a legeredményesebb az evangélium terjesztésére. Sokszor pedig, amikor távol volt tőlük, Istenhez könyörgött értük, hogy óvja meg őket minden bajtól, és legyen a segítségükre, hogy tevékeny misszionáriusokká váljanak.”

„(Jézus) senkit sem küldött dolgozni egyedül, hanem testvért a testvérrrel, barátot a baráttal. Így segíthették, bátoríthatták egymást, együtt tanácskoztak, imádkoztak, mindegyikük ereje kiegészítette a másik gyengeségét. Jézus ugyanígy küldte ki később a hetven tanítványt is. Az volt a szándéka, hogy az evangélium hírnökei így társuljanak. A mi időnkben is sokkal sikeresebb lenne az evangélium hirdetése, ha követnénk ezt a példát.”

„Ha valaki állandóan egyedül dolgozik, hajlandó azt gondolni, hogy módszere minden bírálat felett áll, és nem érzi, hogy szükséges lenne valakivel együttműködni. Azonban Krisztus terve az, hogy mindenki mellett álljon valaki, a munkát ne egy ember elgondolása alakítsa, s jellemének fogyatékoságait se önmaga, se hallgatói ne tartsák erénynek.”
(Ellen G. White: *Az apostolok története*, 139., 177. o.; *Jézus élete*, 288–289. o.; *Evangelizálás*, 33. o.)

6 Mi teszi kedvessé a szolgálatot Isten előtt? Milyen veszélyekre kell figyelnünk a szolgálatunk során?

1Kor 12,31–13,3. 13

Luk 10,40–42

.....

.....

.....

.....

.....

„Mert szeretetet kívánok én, és nem áldozatot: az Istennek ismeretét inkább, mintsem égőáldozatokat.” (Hós 6,6) Isten arra vágyik, hogy cselekedeteink, szolgálatunk az iránta érzett hálás szeretetből fakadjanak. Egyedül ez bizonyítja, hogy értékeljük Őt, és mindazt, amit értünk tesz. „Nagy a veszélye annak, hogy a keresztények a vallásra tartozó dolgokban túl sok mindent tesznek – nem azért, mert égnék a vágytól, hogy a szerint cselekedhessenek, hanem azért, mert ez a szokás, vagy ezt kívánják meg tőlük. A *kötelesség* nagy szó, a *szeretet* azonban ennél is nagyobb. Nem szabad lekicsinyelnünk a kötelességet, sőt fontosnak kell tartanunk. De nem szabad elfelejtenünk, hogy a szeretet még nagyobb erő, s ha helyesen értjük és alkalmazzuk, a szeretet betölti a kötelességet, mivel magában foglalja azt. A szeretet önkéntes, szabad elhatározásból való, a kötelesség viszont követelő és kényszerítő. A kötelesség a törvényből, a szeretet pedig kegyelemből való. Mindkettőre szükség van, és egyiket sem lehet túlhangsúlyozni a másik rovására, e kettő közül azonban a szeretet a nagyobb.” (M. L. Andreasen: *Az ószövetségi szentély és az evangélium*, 90–91. o.)

Az emberi szíveket az Isten iránt bennünk megszületett szeretet és bizalom ragadja meg. Ezért döntő kérdés, megújul-e újra és újra a Krisztus iránti szeretetünk és lelkesedésünk. „Megtérése napjától Pált egyetlen sóvárgó vágy lelkesítette: embertársai segítségére akart lenni, hogy a Názáreti Jézusban felismerjék az élő Isten Fiát, akinek hatalma van átalakítani és megmenteni az életüket. Pál maradéktalanul annak az egyetlen célnak szentelte életét, hogy a Megfeszített szeretetét és hatalmát szemléltesse... A dicsőség Ura iránti szeretete volt magatartásának alapja és cselekedeteinek rugója. Ha igyekezete valaha alábbhagyott, elegendő volt egy pillantást vetnie a keresztre és az ott megnyilatkozott szeretetre, hogy újból lelkierőt nyerjen, és továbbhaladjon az önmegtágadás útján.”

„Jézus Krisztus részvételtjes szavai éppen olyan bizonyossággal szólnak a ma élőkhez, mint a tanítványokhoz. »Jertek el csupán ti magatok... és pihenjetek meg egy kevésé« – mondja mindenkinek, aki megfáradt és megterhelhetett (Márk 6,31). Nem bölcs dolog

állandóan megfeszített munkában, izgalmak közt élni, még az emberek lelki szükségleteinek szolgálatában sem, mert így elhanyagoljuk a személyes áhítatot, túlterheljük magunkat, elpazaroljuk szellemi, lelki, testi erőnket. Krisztus önmegtagadást kíván tanítványaitól és áldozatokat, ezzel együtt azonban vigyázniuk is kell, nehogy a túlbuzgóság nyomán Sátán kihasználja az emberi gyengeségeket, és Isten műve kárt szenvedjen... Mihelyt fokozódik az ember aktivitása, és Istenért végzett munkáját siker koronázza, megjelenik a veszély, hogy emberi tervekben és módszerekben fog bízni. Egyre kevesebb lesz az ima, megcsappan a hit. A tanítványokhoz hasonlóan minket is fenyeget a veszély, hogy szem elől tévesztjük függésünket Istentől, és tevékenységünkben akarunk üdvözítőt faragni. Szüntelenül Jézusra kell tekintenünk, s fel kell ismernünk, hogy az Ő ereje végzi a munkát. Miközben komolyan dolgoznunk kell az elveszettek megmentéséért, időt kell szakítanunk az elmélkedésre, imádkozásra, Isten igéjének tanulmányozására is. Csak a sok imával megvalósított és Krisztus érdemeivel megszentelt munka bizonyul végül elégségesnek, jónak... Munkánk értékét nem az szabja meg, hogy mekkora port verünk fel, mekkora zajt csapunk a világban, vagy milyen aktívak, szorgalmasak vagyunk a magunk erejéből. Munkánk értéke azzal arányos, amilyen mértékben a Szentlélekből részesülünk.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 166. o.; *Jézus élete*, 301., 274. o.)

KIRÁLYOK KIRÁLYA ÉS URAKNAK URA

1 Milyen királyságról beszélt Jézus földi szolgálata idején?
Hogyan kívánt Ő király lenni?

Ján 18,36–37; Márk 10,42–44

.....
.....
.....
.....

Krisztus egész földi élete során a mennyei királyság alapelvei szerint szolgált és tanított. Soha nem vágyott földi nagyságra, pozícióra, hatalomra, mint korának vallási vezetői. Nagyságának, széles körű befolyásának hatása mindig fenséges jelleméből, önzetlen szolgálatából, minden ember iránti szeretetéből táplálkozott.

„A világ fejedelmei azok, akik hatalmaskodnak, holott nincs valódi hatalmuk. A valódi hatalmasok, »Isten nagyjai«, nem hatalmaskodnak. Az Isten nagyjainak tekintélyük van, és az elég nekik: a többiről Isten gondoskodik. Nincs közöttük legnagyobb. Egy a Mester, mi pedig mindnyájan testvérek vagyunk...” (A. T. Jones prédikációjából, 1901)

„Napjainkban vallásos tömegek munkálkodnak Krisztus földi, időleges országának megalapításán. Azt szeretnék, ha Urunk e világ országainak vezetője lenne: az udvarok, táborok, törvényszékek, paloták, piacok vezére. Elvárnák, hogy az emberi hatalom által kikényszerített törvényes rendeletek szerint uralkodjék. Mivel Krisztus most

nincs itt személyesen, vállalják, hogy intézkednek helyette, végrehajtják országának törvényeit. Ilyen országot akartak alapítani a zsidók Krisztus napjaiban. Elfogadták volna Jézust, ha hajlandó megalapítani az ideiglenes királyságot, kikényszeríteni, amit ők Isten törvényének tekintettek, őket pedig akarátának végrehajtóivá, hatalmának képviselőivé tenni. Ő azonban így szólt: »Az én országom nem e világból való.« (Ján 18,36) Nem fogadta el a földi trónt.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 428–429. o.)

2 Mi tette Jézust mind a menny, mind a Föld urává, királyává? Milyen alapon mondhatta el mennybemenetele előtt: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.” (Mát 28,18)

Fil 2,5–11; Jel 5,6. 12–13

.....

.....

.....

.....

.....

.....

„Az el nem bukott világok és a mennyei angyalok nagy érdeklődéssel figyelték a befejezéséhez közeledő küzdelmet. Sátán és gonosz szövetségesei, a hitehagyottak légiói elszántan figyelték ezt a nagy pillanatot a megváltás munkájában. A jó és a gonosz hatalmasságok is várták, milyen válasz érkezik majd Krisztus háromszor is megismételt imádságára. Az angyalok segítséget kívántak vinni az isteni szenvedőnek, de ez nem történhetett meg. Isten Fia számára nem volt semmilyen mód a menekésre. Ebben a szörnyű válságban, amikor minden kockán forgott, amikor a szenvedés pohara remegett a szenvedő kezében, megnyílt a menny, s világosság ragyogott fel a válság órájának sötétiségében. A hatalmas angyal, aki Isten előtt azt a helyet foglalja el, amelyről a Sátán levettetett, most Krisztus mellé érkezett. Nem azért jött, hogy kivegye a poharat Jézus kezéből, hanem hogy megerősítse

az Üdvözítőt a pohár kiivására az Atya szeretetének bizonyosságával. Az angyal azért jött, hogy erőt adjon az isteni-emberi könyörgőnek. Figyelmét a megnyílt egekre irányította, és megmutatta a Megváltónak azokat a lelkeket, akik szenvedései eredményeként megmenekülnek a kárhozattól. Az angyal arról is biztosította Krisztust, hogy az Atya nagyobb és erősebb, mint Sátán, és hogy Jézus halála megsemmisítő vereséget jelent Sátán számára. Ennek a világnak királyságát Isten a legmagasabb rendű Szentnek adja. Az angyal azt mondta Krisztusnak, hogy »lelke szenvedése folytán látni fog és megelégszik« (Ésa 53,11), mert meglátja majd a megmentett emberek sokaságát.

(...)

Az egész menny várakozott, hogy köszönthesse Krisztust a mennyei udvarokban. Krisztus, amikor felment a mennybe, felvezette azoknak a nagy seregét is, akiket feltámadásakor kiszabadított fogságukból, és akik követték Őt. A mennyei seregek üdvrivalgással, dicséretekkel és mennyei énekekkel kísérték az örvendezők felvonulását...

A fejedelemségek és hatalmasságok kibeszélhetetlen örömmel ismerik el az élet Fejedelmének felsőbbségét. Az angyalok serege arca borul Jézus Krisztus előtt, miközben boldog kiáltás tölti be a menny udvarait. »Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot, bölcsességet és hatalmasságot, tisztességet, dicsőséget és áldást.« (Jel 5,12) Zeng a diadalének és az angyalok hárfáinak muzsikája, míg a mennyből kicsordulni látszik az öröm és a dicséret. Az elvesztett megtalálták. A mennyből fenséges hangok csendülnek, amelyek azt hirdetik: »A királyiszékben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség, dicsőség és hatalom örökkön-örökké!« (Jel 5,13)» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 597., 738–741. o.)

Jézus áldozatával az egész menny előtt bizonyosságát adta teremtményei iránti szeretetének. Ezáltal nyilvánvalóvá vált Sátán jelleme, lepleződtek gonosz indítékai, céljai. Sátán lázadása előtt minden teremtmény számára megkérdőjelezhetetlen volt Jézus erkölcsi tekintélye, hatalma, melyet most keresztáldozatával még inkább megerősített. A megváltási terv beteljesítése érdekében Krisztusnak az elbukott emberiség számára is egyértelművé kell tennie legmagasabb rendű szeretetét, igazságát.

Krisztus most mint pap ül Atyja trónján (Jel 3,21). Az örökkévaló, önmagában létező Isten trónján ül az, aki »betegségeinket... viselte, és fájdalmainkat hordozá«, aki hozzánk hasonlóan »mindenben kísértést szenvedett, a bűntől azonban mentes maradt«, hogy segíthessen »azokon, akik megkísértettek«. »Ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál« (Ésa 53,4; Zsid 4,15; 2,18; 1Ján 2,1). A Megváltó átszegezett kezével, összezúzott testével és folttalan életével jár közben a bűnösért. Sebeire mutatva könyörög az elbukott emberért, akinek a megváltása végtelenül sokba került.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 370–372. o.)

Érdemes megfigyelni a Krisztus mennyei templomban végzett szolgálatának és földi egyházának épülése közötti párhuzamot. Ő építi a mennyből földi templomát is, közbenjárása által. Jézus nem csak alapja, „szegletköve” templomának, hanem építője is. „Aki-ben az egész épület szép rendben rakattatván, nevededik szent templommá az Urban, akiben ti is együtt építettetek Isten hajlékává a Lélek által.” (Eféz 2,21–22) Itt is láthatjuk, hogy Jézus Krisztus megváltói, közbenjárói szolgálata által földi egyháza egyedülálló vezetője és irányítója is. Ezért hangsúlyozta távozása előtt tanítványainak: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.” (Mát 28,28) Zakariás próféciája szerint, ha engedjük, hogy Jézus a mennyből építse földi egyházát, akkor „nagy lesz az Ő dicsősége” (Zak 6,13).

4 Jézus mennyei közbenjárásának utolsó szakaszában hogyan készíti elő királysága valóságos „kézhezvételét”?

Ján 5,22–23. 27; Dán 7,9–10. 13–14; Jel 11,15–18

.....

.....

.....

.....

.....

További tanulmányozásra: 2. és 110. zsolttár

Az a Jézus Krisztus, aki feláldozta magát az emberért, majd emberfiaként védőügyvédünk, szószólónk az Atyánál, ítélő bíránk is egyben. Ennek tudatában megnyugodhatunk a ránk vonatkozó ítélet jogosságában, méltányosságában és igazságosságában.

„Mivel mindenestől megízlelte az emberi szenvedést és kísértéseket, megérti az emberi gyengeségeket és bűnöket, mert érdekünkben győzelmesen ellenállt Sátán kísértéseinek, s igazságosan, szelíden bánik a lelkekkel, akiknek megmentéséért tulajdon vére folyt – emiatt az Emberfia hivatott az ítélet végrehajtására.”

„»Íme az ég felhőiben mint valami emberfia jöve, és ment az öregkorúhoz, és eleibe vitték Őt. És adott néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgált; az Ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik.« (Dán 7,13–14) Ebben a leírásban nem Krisztus második adventjéről van szó, hanem arról, hogy Jézus a mennyben az Öregkorúhoz megy, hogy átvegye a hatalmat, a dicsőséget és az országot, amelyet közbenjárói munkája befejeztével Neki ad Isten. A prófécia szerint ez az esemény lesz a 2300 nap végén, azaz 1844-ben, és nem a második advent. Nagy Főpapunk a mennyei angyalok kíséretében belép a szentek szentjébe, és ott megjelenik Isten színe előtt, hogy elkezdje az emberért végzett szolgálatának utolsó szakaszát – a vizsgálati ítéletet és az engesztelést mindazokért, akikről bebizonyosodik, hogy részesülhetnek áldásaiban.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 168. o.; *Korszakok nyomában*, 427–428. o.)

Jézusnak e szolgálata két nagy tanulságot is hordoz számunkra:

a) Dán 8,14 verse szerint Jézus 1844 óta az igazak fölötti (1Pét 4,17) vizsgálati ítélet során a végső üdvösség jogát szerzi meg a kegyelmét elfogadóknak. Az egész történelemben addig elhunytak, s azután az élők feletti vizsgálati ítélet zajlik. Az idők jelei szerint bizonyára

nincs távol az idő, amikor Isten ma élő egyházára kerül a sor. Milyen ünnepélyes időket élünk! Jézus kezébe vette országlását, hogy „elkérje az Atyától az övéit” (Zsolt 2,8), akiket áldozata teljesen átformált és megtisztított. Ezekről a megváltottokról szól a 110. zsoltár 3. verse is. „A Te néped készséggel siet sereggyűjtésed napján, szentséges öltözetekben...”

b) **Mіндеzek tudatában mennyire vigyáznunk kellene, hogy amikor az igaz Bíró megítéli életünket, ne akarjuk elfoglalni székét mások feletti ítélkezéseinkkel (Mát 7,1–3).**

5 **Hogyan mutatja be Jelenések könyve Jézus Krisztus második eljövételét?**

Jel 1,7; 6,15–17; 19,11–16

.....

.....

.....

.....

.....

Hányféle névvel illeti a dicsőségesen visszatérő Jézust János apostol? Hogyan nyilatkozik meg végül Jézus másodszor a Föld lakosainak?

„Isten éjfélkor mutatja meg hatalmát népe szabadítására. Feltűnik a nap, és teljes fényben ragyog. Jelek és csodák történnek gyors egymásutánban. A gonoszok rémülten és csodálkozva nézik e jeleneteket, az igazak pedig szent örömmel szemlélik szabadulásuk jeleit. A természetben mintha minden a visszájára fordulna. A folyók állóvizekké válnak. Sötét, nehéz felhők jelennek meg, majd egymásra tornyosulnak. A haragos ég közepén egyetlen tiszta hely van, amely leírhatatlan dicsőségtől tündököl. Onnan hallatszik Isten hangja, mint sok víz zúgása. Ezt mondja: »Meglett!« (Jel 16,17)

Ez a hang megremegetteti az eget és a földet. Hatalmas földrengés támad, »amilyen nem volt, mióta az emberek a földön vannak, ilyen

földindulás, ilyen nagy» (Jel 16,18). Úgy tűnik, mintha az ég megnyílna és bezárulna, s az Isten trónjáról áradó dicsőség sugarakat lövellne. A hegyek szélben hajladozó nádként inognak, és hatalmas kövek szóródnak szerteszét. Mennydörgés hallatszik. Vihart jelez. A tenger tombol. Forgószeél süvölt, mintha öldöklő démonok kiáltoznának. Az egész föld megduzzad, mint a hullámzó tenger. Felszíne széttöredezik. Mintha az alapja kimozdult volna. Egész hegyláncok lesüllyednek. Lakott szigetek eltűnnek. A kikötők környékét, amelyet a gonoszság Sodomává formált, elnyelik a tajtékzó hullámok. Isten megemlékezik a nagy Babilonról, »hogy adjon annak inni az Ő búsult haragja borának poharából«. Hatalmas jégdarabok, »tálcem«-nyi nagyságúak pusztítanak (Jel 16,19–21). A föld legragyogóbb városai összeomlanak. Nagyúri paloták, amelyekre a föld nagyjai vagyonokat tékozoltak a maguk dicsőségére, szemük láttára válnak romhal-mazzá. A börtönfalak széthasadnak, és Isten gyermekei, a hitü-kért raboskodók megszabadulnak.

Sírok nyílnak meg, és »sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felseknenek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalá-zatra és örökkévaló utálatosságra« (Dán 12,2). Azok, akik a harmadik angyal üzenetébe vetett hittel haltak meg, megdicsőülten jönnek elő sírjukból, hogy meghallják, amikor Isten békeszöve-tséget köt törvénye megtartóival. Azok is, »akik Őt általszegez-ték« (Jel 1,7), akik gúnyolódtak és nevettek Krisztus haláltusáján, és akik a leghevesebben támadták igazságát és népét, feltámadnak, hogy meglássák Krisztus dicsőségét és a hűségesek megdicsőítését.» (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 566–567. o.)

Olvassuk el a *Korszakok nyomában* c. könyv Isten népe meg-zabadul c. fejezetét!

6 **Hogyan mutatja be a Biblia Jézus földi királyságának végleges megvalósulását? Hogyan élük át ezt a megváltottak?**

Zsolt 24,7–10; Jel 21,1–3. 5; 7,15–17

„A megváltottak dicsérő énekbe kezdenek. Énekük az ég boltozatán visszaverődve betölti a levegőt. »Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyiszékben ül, és a Bárányé!« (Jel 7,10) Az angyalok és a szeráfok ajkáról is az imádat hangja csendül. Sátán hatalmának és gonoszságának láttán a megváltottak most értik meg igazán, hogy csak egy hatalom, Krisztusé tehetta őket győztesé. Abban a fénylő sokaságban senki sem tulajdonítja a saját érdemeinek az üdvösséget, saját erejének és jóságának a győzelmet. Tetteikről, szenvedéseikről említés sem történik. Minden ének tartalma, minden himnusz mondanivalója ez: Az üdvösség a mi Istenünké és a Bárányé!

A föld és a menny összesereglett lakóinak jelenlétében megtörténik Isten Fiának megkoronázása. Majd a királyok Királya, aki megkapta a legnagyobb méltóságot és hatalmat, ítéletet mond a kormányzata ellen lázadókra, és végrehajtja ítéletét törvénye megszegőin és népe sanyargatóin. Isten prófétája ezt mondja: »Láttam egy nagy, fehér királyiszéket, és a rajta ülőt, akinek tekintete elől eltűnt a föld és az ég, és helyük nem találtatott. És láttam a halottakat, nagyokat és kicsinyeket állni az Isten előtt; és könyvek nyitattak meg, majd egy más könyv nyitattott meg, amely az élet könyve; és megítéltettek a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint.« (Jel 20,11–12)

Az a nagy áldozat, amelyet az Atya és a Fiú az emberért hozott, világosan tárul a világegyetem elé. Ütött az óra, amikor Krisztus elfoglalja jogos helyét, s fejedelemségek, hatalmasságok és minden néven nevezendő méltóságok fölé magasztosul. A Reá váró örömeért, hogy megdicsőítheti a fiak sokaságát, elviselte a keresztet, nem törődve a gyalázzal. Felfoghatatlanul nagy volt a fájdalom és a gyalázat, de még nagyobb az öröm és a dicsőség. A Megváltó a képmására átalakult megváltottakra tekint, akiknek a jelleme Isten jellemének tökéletes tükre, és arcuk Királyuk arcának mása. Meglátja bennük lelke vajúdásának

gyümölcsét, és elégedett. Majd mind az igazak, mind a gonoszok táborának hallatára ezt mondja: »Íme, ők azok, akikért véretem ontottam! Értük szenvedtem, értük haltam meg, hogy velem éljenek az örökkévalóságban.« És a trón körül fehér ruhában állók dicsérő énekbe kezdenek: »Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot, bölcsességet, dicsőséget és áldást!« (Jel 5,12)” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, 591., 596. o.)

*Az e heti adomány
a könyvterjesztő munkát támogatja.*

JÚLIUS

1. péntek	Ésa 40,18; Ján 1,18	<i>Naplemente: 20.42</i>
2. szombat	Ján 17,25–26	<i>Naplemente: 20.42</i>
3. vasárnap	1Ján 4,9	
4. hétfő	Ján 17,25–26	
5. kedd	1Ján 3,1	
6. szerda	Préd 7,29; Sir 4,1	
7. csütörtök	1Móz 3,8; Jel 6,15. 17	
8. péntek	Róm 7,24–25	<i>Naplemente: 20.40</i>
9. szombat	Róm 2,4	<i>Naplemente: 20.40</i>
10. vasárnap	Ezsd 9,6. 15/b	
11. hétfő	Csel 5,31	
12. kedd	Ján 6,4	
13. szerda	Jel 22,17	
14. csütörtök	Jób 42,5–6	
15. péntek	Róm 7,9	<i>Naplemente: 20.36</i>
16. szombat	Róm 2,1–3. 11	<i>Naplemente: 20.36</i>
17. vasárnap	Mát 9,12–13	
18. hétfő	Zsolt 5,5–6	
19. kedd	Ján 20,20–21	
20. szerda	Ezék 18,31–32	
21. csütörtök	Róm 7,13	
22. péntek	Zsolt 95,7	<i>Naplemente: 20.31</i>
23. szombat	Zsolt 139,23–24	<i>Naplemente: 20.30</i>
24. vasárnap	Zsolt 51,12	
25. hétfő	Zsolt 103,10–11. 13	
26. kedd	Péld 28,13	
27. szerda	Jak 5,16	
28. csütörtök	Zsolt 32,3–5	
29. péntek	Zsolt 51,19	<i>Naplemente: 20.23</i>
30. szombat	Mát 6,12	<i>Naplemente: 20.22</i>
31. vasárnap	Ezék 33,15	

AUGUSZTUS

1. <i>hétfő</i>	Sir 3,40–42	
2. <i>kedd</i>	Jer 29,13	
3. <i>szerda</i>	Péld 23,26	
4. <i>csütörtök</i>	2Kor3,17	
5. <i>péntek</i>	Mát 6,24	<i>Naplemente: 20.14</i>
6. <i>szombat</i>	Hós 6,6	<i>Naplemente: 20.12</i>
7. <i>vasárnap</i>	Róm 12,1	
8. <i>hétfő</i>	Péld 8,35–36	
9. <i>kedd</i>	Péld 8,17. 21. 18	
10. <i>szerda</i>	Róm 6,19–22	
11. <i>csütörtök</i>	Luk 13,24	
12. <i>péntek</i>	Ésa 27,5	<i>Naplemente: 20.03</i>
13. <i>szombat</i>	Ján 20,31	<i>Naplemente: 20.02</i>
14. <i>vasárnap</i>	Márk 9,23	
15. <i>hétfő</i>	Márk 11,24	
16. <i>kedd</i>	Kol 2,6	
17. <i>szerda</i>	Hós 14,3	
18. <i>csütörtök</i>	Ésa 43,1; 44,22	
19. <i>péntek</i>	Mik 7,8–9	<i>Naplemente: 19.51</i>
20. <i>szombat</i>	Luk 15,20	<i>Naplemente: 19.50</i>
21. <i>vasárnap</i>	Zak. 9,12	
22. <i>hétfő</i>	2Kor5,17	
23. <i>kedd</i>	2Krón 25,2; Zsolt 16,2	
24. <i>szerda</i>	Eféz 4,22–24	
25. <i>csütörtök</i>	Zsolt 40,9	
26. <i>péntek</i>	Ésa 64,5; Jak 2,20	<i>Naplemente: 19.39</i>
27. <i>szombat</i>	Zsolt 119,11	<i>Naplemente: 19.37</i>
28. <i>vasárnap</i>	Ján 12,50/a	
29. <i>hétfő</i>	Gal 2,16/a	
30. <i>kedd</i>	Gal 5,6	
31. <i>szerda</i>	Jer 31,35–37; 2Tim 2,13	

SZEPTEMBER

1.	<i>csütörtök</i>	Ésa 6,1–3. 5	
2.	<i>péntek</i>	Mát 6,28/a	<i>Naplemente: 19.25</i>
3.	<i>szombat</i>	Ján 15,4–5	<i>Naplemente: 19.23</i>
4.	<i>vasárnap</i>	Zsolt 16,8	
5.	<i>hétfő</i>	Zsolt 5,4	
6.	<i>kedd</i>	Mát 11,28–29	
7.	<i>szerda</i>	Mik 7,7	
8.	<i>csütörtök</i>	Zsolt 123,2	
9.	<i>péntek</i>	2Kor 3,18	<i>Naplemente: 19.11</i>
10.	<i>szombat</i>	Mát 28,20	<i>Naplemente: 19.09</i>
11.	<i>vasárnap</i>	Ján 14,12	
12.	<i>hétfő</i>	Ján 7,38	
13.	<i>kedd</i>	Ján 4,34	
14.	<i>szerda</i>	1Kor 3,9	
15.	<i>csütörtök</i>	Jel. 2,3	
16.	<i>péntek</i>	Mát 25,29	<i>Naplemente: 18.56</i>
17.	<i>szombat</i>	Mát 5,16	<i>Naplemente: 18.54</i>
18.	<i>vasárnap</i>	Kol 3,23–24	
19.	<i>hétfő</i>	Préd 3,11; Mát 6,28–29	
20.	<i>kedd</i>	Luk 12,6–7	
21.	<i>szerda</i>	Zsolt 19,2; 104,24	
22.	<i>csütörtök</i>	Zsolt 33,5	
23.	<i>péntek</i>	Kol 3,16	<i>Naplemente: 18.41</i>
24.	<i>szombat</i>	Zsolt 27,4	<i>Naplemente: 18.39</i>
25.	<i>vasárnap</i>	Csel 17,11	
26.	<i>hétfő</i>	Zsolt 119,99–100	
27.	<i>kedd</i>	Péld 2,3–5. 9–10	
28.	<i>szerda</i>	Zsolt 14,2; Péld 8,17	
29.	<i>csütörtök</i>	Zsolt 62,9	
30.	<i>péntek</i>	Ésa 64,3. 6	<i>Naplemente: 18.27</i>

A BIK KÖNYVKIADÓ KATALÓGUSA

1121 Budapest, Remete u. 16/A
telefon: 06-1/391-0181; 06-20/397-6020
e-mail: bik@bibliakiado.hu
<http://www.bibliakiado.hu>

BIBLIA, FOGALMI SZÓKÖNYV, ATLASZ

Biblia – standard	1700 Ft
Biblia – kis családi	2100 Ft
Biblia – nagy családi	2900 Ft
Bibliai atlasz (<i>Magyar Bibliatársulat</i>)	2600 Ft
<i>Méret: 233x254 mm, oldal: 64, kötés: tábla</i>	
Bibliai fogalmi szókönyv	1200 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 376, kötés: tábla</i>	
Konkordancia (<i>Baranyi József</i>)	10 000 Ft
<i>Méret: 210x290 mm, oldal: 1880, kötés: tábla</i>	
„Én vagyok, ne féljete!” (Márk evangéliuma)	150 Ft
<i>Méret: 100x140 mm, oldal: 64, kötés: irkatüzött</i>	

ELLEN G. WHITE MŰVEI

A gyermeknevelés bibliai alapelvei	520 Ft
<i>Méret: 115x200 mm, oldal: 80, kötés: kartonált</i>	
A megváltás története	1580 Ft
<i>Méret: 147x218 mm, oldal: 336, kötés: tábla</i>	
A nagy Orvos lábnymán	1470 Ft
<i>Méret: 145x202 mm, oldal: 400, kötés: tábla</i>	
Az apostolok története	1300 Ft
<i>Méret: 138x199 mm, oldal: 414, kötés: kartonált</i>	
Az evangélium szolgálói	990 Ft
<i>Méret: 146x204 mm, oldal: 336, kötés: tábla</i>	
Bizonyásgtétélek prédikátoroknak	1200 Ft
<i>Méret: 207x290 mm, oldal: 204, kötés: kartonált</i>	
Bizonyásgtétélek V. kötet	1700 Ft
<i>Méret: 148x208 mm, oldal: 536, kötés: tábla</i>	
Bizonyásgtétélek VII. kötet	800 Ft
<i>Méret: 143x203 mm, oldal: 228, kötés: kartonált</i>	
Ellen G. White gondolatai a hitről (<i>angol–magyar</i>)	1960 Ft
<i>Méret: 153x233 mm, oldal: 336, kötés: kartonált</i>	

Étrendi és táplálkozási tanácsok	1370 Ft
<i>Méret: 148x209 mm, oldal: 392, kötés: tábla</i>	
Hit, remény, cselekvő szeretet	600 Ft
<i>Méret: 114x180 mm, oldal: 112, kötés: kartonált</i>	
Gondolatok a Hegyi beszédről	600 Ft
<i>Méret: 130x195 mm, oldal: 142, kötés: kartonált</i>	
Gyermeknevelés	1400 Ft
<i>Méret: 143x201 mm, oldal: 408, kötés: kartonált</i>	
Igehirdetések és beszédek II.	600 Ft
<i>Méret: 142x200 mm, oldal: 256, kötés: kartonált</i>	
Jézus élete	1950 Ft
<i>Méret: 148x211 mm, oldal: 808, kötés: tábla</i>	
Kiben bízhatunk? (válogatás)	800 Ft
<i>Méret: 128x200 mm, oldal: 242, kötés: kartonált</i>	
„Készítsétek az Úrnak útját!”	140 Ft
<i>Méret: 145x204 mm, oldal: 36, kötés: irkatüzött</i>	
Korszakok nyomában	1100 Ft
<i>Méret: 117x181 mm, oldal: 616, kötés: kartonált</i>	
Krisztus példázatai	1520 Ft
<i>Méret: 145x202 mm, oldal: 320, kötés: tábla</i>	
Krisztushoz vezető lépések	550 Ft
<i>Méret: 129x198 mm, oldal: 112, kötés: kartonált</i>	
Levelek szerelmes fiataloknak	270 Ft
<i>Méret: 143x205 mm, oldal: 80, kötés: irkatüzött</i>	
Ne állj be a sorba!	590 Ft
<i>Méret: 131x202 mm, oldal: 104, kötés: kartonált</i>	
Passió	390 Ft
<i>Méret: 133x195 mm, oldal: 144, kötés: kartonált</i>	
Pátriárkák és próféták	1800 Ft
<i>Méret: 144x207 mm, oldal: 696, kötés: tábla</i>	
Próféták és királyok	1520 Ft
<i>Méret: 150x212 mm, oldal: 496, kötés: tábla</i>	
Szemelvények Ellen G. White írásaiból I.	1470 Ft
<i>Méret: 146x202 mm, oldal: 424, kötés: tábla</i>	
Szemelvények Ellen G. White írásaiból II.	1470 Ft
<i>Méret: 146x202 mm, oldal: 496, kötés: tábla</i>	
Tanácsok a gyülekezeteknek	1050 Ft
<i>Méret: 145x202 mm, oldal: 424, kötés: tábla</i>	
Üzenet az ifjúságnak	1100 Ft
<i>Méret: 142x202 mm, oldal: 264, kötés: kartonált</i>	

BIBLIAI IRODALOM, ÍRÁSMAGYARÁZAT

A Filemonhoz írt levél (<i>Várkonyi András</i>)	430 Ft
<i>Méret: 140x201 mm, oldal: 40, kötés: irkatüzött</i>	
A kereszt és árnyéka (<i>Stephen N. Haskell</i>)	1400 Ft
<i>Méret: 142x202 mm, oldal: 280, kötés: kartonált</i>	
A kis szarv Dániel könyve 8. fejezetében (<i>Reuben L. Hilde</i>)	460 Ft
<i>Méret: 142x202 mm, oldal: 64, kötés: kartonált</i>	
A lelkiismeret (<i>Reisinger János</i>)	1400 Ft
<i>Méret: 135x220 mm, oldal: 272, kötés: füles, kartonált</i>	
A legnagyobb kérések (<i>Reisinger János</i>)	500 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 120, kötés: kartonált</i>	
A szeretet művészete a Biblia tükrében (<i>Soós Attila</i>)	790 Ft
<i>Méret: 129x200 mm, oldal: 214, kötés: kartonált</i>	
A világ útvesztője és a szív paradicsoma (<i>J. A. Comenius</i>)	400 Ft
<i>Méret: 101x176 mm, oldal: 228, kötés: tábla</i>	
Az ószövetségi szentély és az evangélium (<i>M. L. Andreassen</i>)	2100 Ft
<i>Méret: 138x199 mm, oldal: 336, kötés: tábla</i>	
Bibliai próféciaik korunkról (<i>Reisinger János</i>)	600 Ft
<i>Méret: 147x208 mm, oldal: 152, kötés: kartonált</i>	
Ezen a kősziklán (<i>Reisinger János</i>)	300 Ft
<i>Méret: 139x197 mm, oldal: 28, kötés: irkatüzött</i>	
Habakuk könyve (<i>Vankó Zsuzsa</i>)	150 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 30, kötés: irkatüzött</i>	
„Hallass örömet velem!” (<i>Kökényes Zsuzsa</i>)	300 Ft
<i>Méret: 139x190 mm, oldal: 56, kötés: irkatüzött</i>	
Hogyan küzdött Jézus? (<i>Reisinger János</i>)	420 Ft
<i>Méret: 141x204 mm, oldal: 72, kötés: kartonált</i>	
Isten küldött egy embert (<i>C. B. Haynes</i>)	580 Ft
<i>Méret: 150x219 mm, oldal: 152, kötés: kartonált</i>	
Jézus boldogmondásai (<i>Reisinger János</i>)	340 Ft
<i>Méret: 138x200 mm, oldal: 38, kötés: irkatüzött</i>	
Kommentár Pál apostol	
Thesszalonikabeliekhez írt leveleihez (<i>Kálvin János</i>)	1350 Ft
<i>Méret: 142x220 mm, oldal: 128, kötés: tábla</i>	
Te is járhatsz a vízen! (<i>Thomas Davis</i>)	180 Ft
<i>Méret: 114x193 mm, oldal: 80, kötés: kartonált</i>	

TANULMÁNYOK

A kálvinista kereszt (<i>Móricz Zsigmond</i>)	350 Ft
<i>Méret: 143x204 mm, oldal: 112, kötés: kartonált</i>	

A pápaság mint ökumenikus probléma (Vankó Zsuzsa)	150 Ft
<i>Méret: 139x199 mm, oldal: 40, kötés: irkatúzott</i>	
A polgári kormányzat és a vallás (Alonso T. Jones)	150 Ft
<i>Méret: 116x188 mm, oldal: 64, kötés: kartonált</i>	
A vasárnapkérdés (szerkesztette: Reisinger János)	200 Ft
<i>Méret: 145x205 mm, oldal: 16, kötés: irkatúzott</i>	
Arany János és az evangélium (Podmaniczky Pálné)	300 Ft
<i>Méret: 144x204 mm, oldal: 40, kötés: irkatúzott</i>	
Erkölc és iskola (Babits Mihály)	280 Ft
<i>Méret: 144x204 mm, oldal: 32, kötés: irkatúzott</i>	
Ezredforduló vagy korszakforduló? (Vankó Zsuzsa)	500 Ft
<i>Méret: 130x200 mm, oldal: 84, kötés: kartonált</i>	
Hit vagy hagyomány? (Reisinger János)	250 Ft
<i>Méret: 144x205 mm, oldal: 16, kötés: irkatúzott</i>	
Isten, ki vagy? (Vankó Zsuzsa)	440 Ft
<i>Méret: 130x200 mm, oldal: 48, kötés: irkatúzott</i>	
Kis eszmetörténet (Reisinger János)	400 Ft
<i>Méret: 142x207 mm, oldal: 64, kötés: irkatúzott</i>	
Kis káté (Vankó Zsuzsa)	700 Ft
<i>Méret: 143x200 mm, oldal: 384, kötés: kartonált</i>	
Krisztus bankója (Gárdonyi Géza)	620 Ft
<i>Méret: 120x185 mm, oldal: 136, kötés: kartonált</i>	
Legyőzhető-e a depresszió? (Matus István–Reisinger János)	200 Ft
<i>Méret: 143x203 mm, oldal: 16, kötés: irkatúzott</i>	
Levél a vallási türelemről (John Locke)	240 Ft
<i>Méret: 130x200 mm, oldal: 88, kötés: irkatúzott</i>	
Megelőzhető-e az AIDS? (Stuart Angus)	220 Ft
<i>Méret: 143x202 mm, oldal: 40, kötés: irkatúzott</i>	
Mi az ökumenizmus? (Vankó Zsuzsa)	150 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 24, kötés: irkatúzott</i>	

A BIBLIA... SOROZAT

Reisinger János:

A Biblia a bűnrendezésről	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 16, kötés: irkatúzott</i>	
A Biblia a gyógyításról	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 16, kötés: irkatúzott</i>	
A Biblia a halálról	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 20, kötés: irkatúzott</i>	
A Biblia az álmokról	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 16, kötés: irkatúzott</i>	

A Biblia az angyalokról	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 20, kötés: irkatüzött</i>	
A Biblia az istenismeretről	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 16, kötés: irkatüzött</i>	
A Biblia az ökológiai válságról	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 16, kötés: irkatüzött</i>	
A Biblia Sátánról	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 24, kötés: irkatüzött</i>	
A Biblia a házasságról	140 Ft
<i>Méret: 102x142 mm, oldal: 20, kötés: irkatüzött</i>	

TUDOMÁNY, RÉGÉSZET, TÖRTÉNELEM

A bibliai régészet XX. század eleji felfedezései (Siegfried Horn)	480 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 56, kötés: irkatüzött</i>	
A régészet regénye (C. R. Ceram)	2700 Ft
<i>Méret: 168x238 mm, oldal: 336, kötés: kartonált</i>	
A teremtés bibliai tanúságtétele (Werner Gitt)	600 Ft
<i>Méret: 134x204 mm, oldal: 184, kötés: kartonált</i>	
A tudomány felfedezi Istent (ÉRTEM Munkacsoport)	1450 Ft
<i>Méret: 137x194 mm, oldal: 232, kötés: kartonált</i>	
Constantinus császár adománylevele (szerkesztette: Piti Ferenc)	250 Ft
<i>Méret: 144x205 mm, oldal: 32, kötés: irkatüzött</i>	
Csodálatos Kumrán (Alexander Schick)	2750 Ft
<i>Méret: 192x265 mm, oldal: 160, kötés: tábla</i>	
Európa, Amerika, az iszlám és a kommunizmus (Csabai Tamás)	950 Ft
<i>Méret: 160x240 mm, oldal: 128, kötés: kartonált</i>	
Gyökereink (Ariel A. Roth)	1520 Ft
<i>Méret: 156x225 mm, oldal: 424, kötés: kartonált</i>	
Kezdetben (Egerváriné Árvai Márta)	330 Ft
<i>Méret: 130x198 mm, oldal: 48, kötés: irkatüzött</i>	

EGYHÁZTÖRTÉNET, ÉLETRAJZ

A szombat története (John N. Andrews)	2500 Ft
<i>Méret: 165x248 mm, oldal: 368, kötés: tábla</i>	
Az egyház babiloni fogságáról (Luther Márton)	1480 Ft
<i>Méret: 160x227 mm, oldal: 128, kötés: tábla</i>	
A H. N. Adventista Egyház története... (Rajki Zoltán)	1470 Ft
<i>Méret: 153x230 mm, oldal: 208, kötés: kartonált</i>	
A római pápaságról (Luther Márton)	1480 Ft
<i>Méret: 157x224 mm, oldal: 168, kötés: tábla</i>	

Egy amerikai lelkész magyarországi missziója (<i>Rajki Zoltán</i>)	1950 Ft
<i>Méret: 147x210 mm, oldal: 184, kötés: kartonált</i>	
Ellen G. White Európában (<i>R. W. Olson–J. Zurcher</i>)	250 Ft
<i>Méret: 143x210 mm, oldal: 44, kötés: irkatüzött</i>	
Hadd szóljanak a napok! (<i>Szerkesztette: Orosz Csaba</i>)	600 Ft
<i>Méret: 141x201 mm, oldal: 256, kötés: kartonált</i>	
L. R. Conradi (<i>dr. Daniel Heinz</i>)	890 Ft
<i>Méret: 145x202 mm, oldal: 128, kötés: kartonált</i>	

MŰVÉSZETTÖRTÉNET

Az én hangszerem az orgona (<i>Lehotka Gábor</i>)	1000 Ft
<i>Méret: 200x224 mm, oldal: 160, kötés: tábla</i>	
Művészettörténet képekben (<i>Szabó Attila</i>)	2700 Ft
<i>Méret: 162x234 mm, oldal: 222, kötés: tábla</i>	
Művészettörténet vázlatokban (<i>Szabó Attila</i>)	1900 Ft
<i>Méret: 155x229 mm, oldal: 228, kötés: kartonált</i>	

EGÉSZSÉGES ÉLETMÓD

A néma járvány: csontritkulás (<i>Tóth Gábor</i>)	470 Ft
<i>Méret: 130x200 mm, oldal: 72, kötés: irkatüzött</i>	
A természetgyógyászat minienciklopédiája (<i>dr. Bukovsky Igor</i>)	550 Ft
<i>Méret: 146x205 mm, oldal: 112, kötés: kartonált</i>	
Allergia- és Candida-kalauz (<i>Tóth Gábor</i>)	1490 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 288, kötés: kartonált</i>	
Döntő bizonyíték (<i>dr. Neil Nedley</i>)	4500 Ft
<i>Méret: 205x259 mm, oldal: 544, kötés: tábla</i>	
Élelmiszereink árnyoldalai (<i>Tóth Gábor</i>)	1200 Ft
<i>Méret: 142x200 mm, oldal: 224, kötés: kartonált</i>	
Életmód-változtatás hétről hétre (<i>Aileen Ludington–Hans Diehl</i>)	860 Ft
<i>Méret: 130x200 mm, oldal: 192, kötés: kartonált</i>	
Génháború (<i>Tóth Gábor</i>)	990 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 160, kötés: kartonált</i>	
Gyógyulás és gyógyítás (<i>Tóth Gábor</i>)	590 Ft
<i>Méret: 142x202 mm, oldal: 112, kötés: kartonált</i>	
Házi gyógymódok (<i>dr. Calvin Thrash–dr. Agatha Thrash</i>)	1040 Ft
<i>Méret: 205x285 mm, oldal: 168, kötés: kartonált</i>	
Mérlegen a vegetarizmus (<i>Reisinger Orsolya</i>)	800 Ft
<i>Méret: 142x202 mm, oldal: 136, kötés: kartonált</i>	

NO DROG! (Benkő Noémi)	700 Ft
<i>Méret: 141x201 mm, oldal: 128, kötés: kartonált</i>	
Új életforma (J. D. Pamplona Roger)	1840 Ft
<i>Méret: 167x242 mm, oldal: 192, kötés: tábla</i>	

SZAKÁCSKÖNYV

A Biblia a helyes táplálkozásról (Balázs Katalin–Kiss Balázs)	1300 Ft
<i>Méret: 208x146 mm, oldal: 160, kötés: spirál</i>	
Főzzünk egészségesen, finomat! (Monostori Mária)	1600 Ft
<i>Méret: 142x205 mm, oldal: 132, kötés: spirál</i>	
Reformkönyha	480 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 88, kötés: irkatúzott</i>	

CSALÁDI ÉLET

Boldog házasság – hogyan? (Harold Shryock)	420 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 160, kötés: kartonált</i>	
Hazafelé (Soósné Szász Ágnes)	690 Ft
<i>Méret: 132x202 mm, oldal: 124, kötés: kartonált</i>	
Létkérdések és emberi kapcsolatok (Szabó Attila)	1500 Ft
<i>Méret: 157x231 mm, oldal: 248, kötés: kartonált</i>	
Szerelemről minden házaspárnak (dr. Ed Wheat–Gloria Okes Perkins)	1300 Ft
<i>Méret: 142x197 mm, oldal: 320, kötés: kartonált</i>	
Van-e keresztyén pedagógia? (Pálhegyi Ferenc)	240 Ft
<i>Méret: 148x209 mm, oldal: 24, kötés: irkatúzott</i>	

GYERMEK- ÉS IFJÚSÁGI IRODALOM

16 részes tanulmányosorozat	200–200 Ft
(1. Az emberiség őstörténete, 2. Az ősatyák története, 3. Mózes élete, 4. A honfoglaló Izráel, 5. Sámuel és Saul élete, 6. Dávid élete, 7. Salamon élete, 8. Illés és Elizeus élete, 9. A megosztott királyság, 10. A hetvenéves babiloni fogság, 11–14. Jézus élete I–IV., 15. Jézus tanítványai, 16. Pál apostol élete)	
<i>Méret: 167x241 mm, oldal: 80–104, kötés: irkatúzott</i>	
A róka nyomában (Marion Gitt)	400 Ft
<i>Méret: 124x183 mm, oldal: 72, kötés: kartonált</i>	
A szivárvány színei	550 Ft
<i>Méret: 162x240 mm, oldal: 80, kötés: irkatúzott</i>	
Az egészségem titkai (kifestő)	300 Ft
<i>Méret: 153x217 mm, oldal: 32, kötés: irkatúzott</i>	

Az özönvíz (kifestő)	300 Ft
<i>Méret: 167x234 mm, oldal: 16, kötés: irkatüzött</i>	
Bibliai jellemtulajdonságok	300 Ft
<i>Méret: 227x167 mm, oldal: 40, kötés: irkatüzött</i>	
Bibliai kifestő	300 Ft
<i>Méret: 167x230 mm, oldal: 16, kötés: irkatüzött</i>	
Bibliai olvasókönyv (Reisinger János)	440 Ft
<i>Méret: 139x204 mm, oldal: 152, kötés: kartonált</i>	
Bibliai történetek	350 Ft
<i>Méret: 239x165 mm, oldal: 48, kötés: irkatüzött</i>	
Életed forrása (mindennapi gondolatok)	1650 Ft
<i>Méret: 143x201 mm, oldal: 408, kötés: kartonált</i>	
Énekgyűjtemény gyermekeknek	685 Ft
<i>Méret: 201x141 mm, oldal: 88, kötés: irkatüzött</i>	
Fehérke (Farkas Jánosné)	600 Ft
<i>Méret: 162x237 mm, oldal: 56, kötés: kartonált</i>	
Ha az állatok beszélni tudnának (W. Gitt–K. H. Vanheiden)	500 Ft
<i>Méret: 109x167 mm, oldal: 128, kötés: kartonált</i>	
Kincsek a tengernél (Sally Streib)	620 Ft
<i>Méret: 146x204 mm, oldal: 184, kötés: kartonált</i>	
Lépések a boldogság felé	150 Ft
<i>Méret: 227x166 mm, oldal: 40, kötés: irkatüzött</i>	
Misi azt kérdezi, miért...? (Sally Pierson Dilloh)	620 Ft
<i>Méret: 130x201 mm, oldal: 176, kötés: kartonált</i>	
Példázatban mondtam	150 Ft
<i>Méret: 232x168 mm, oldal: 48, kötés: irkatüzött</i>	

BIBLIAI GONDOLATOK MINDEN NAPRA

„Felettébb tiszta a Te beszéded”	1100 Ft
<i>Méret: 118x169 mm, kötés: kartonált</i>	
„Istenünk beszéde mindörökre megmarad”	1400 Ft
<i>Méret: 147x210 mm, oldal: 376, kötés: tábla</i>	
„Ne félj!” I–II.	550-550 Ft
<i>Méret: 120x167 mm, kötés: kartonált</i>	

HITÉLETI KÖNYVEK

A keresztyén növekedésről (Reisinger János)	100 Ft
<i>Méret: 133x193 mm, oldal: 24, kötés: irkatüzött</i>	
Akik szelet vetnek, vihart aratnak (Joe Crews)	100 Ft
<i>Méret: 120x190 mm, oldal: 72, kötés: irkatüzött</i>	

Az 1888-as üzenet (<i>Robert Wieland</i>)	200 Ft
<i>Méret: 138x195 mm, oldal: 184, kötés: kartonált</i>	
Döntés a Jordánnál (<i>Lewis R. Walton</i>)	490 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 80, kötés: kartonált</i>	
Korai és késői eső (<i>J. Wilcox</i>)	450 Ft
<i>Méret: 130x200 mm, oldal: 120, kötés: kartonált</i>	
Ómega (<i>Lewis R. Walton</i>)	450 Ft
<i>Méret: 142x202 mm, oldal: 80, kötés: irkatüzött</i>	

VERSESKÖTET, KÖLTÉSZET

Kereszthen irgalom (<i>Páskulyiné Kovács Erzsébet</i>)	460 Ft
<i>Méret: 116x200 mm, oldal: 272, kötés: tábla</i>	
Páskulyiné Kovács Erzsébet versei I–II.	4400 Ft
<i>Méret: 113x181 mm, oldal: 872, kötés: kartonált</i>	
Páskulyiné Kovács Erzsébet versei I–II.	5800 Ft
<i>Méret: 118x186 mm, oldal: 872, kötés: tábla</i>	
Kisvers nagymesterek (<i>Reisinger János</i>)	1400 Ft
<i>Méret: 223x210 mm, oldal: 112, kötés: tábla</i>	

EGYÉB KIADVÁNYOK

1500 bölcs gondolat (<i>C. H. Spurgeon</i>)	800 Ft
<i>Méret: 120x162 mm, oldal: 240, kötés: kartonált</i>	
A babonáság varázsa (<i>Kurt Hasel</i>)	710 Ft
<i>Méret: 143x199 mm, oldal: 160, kötés: kartonált</i>	
A korai keresztények összevetése a mai keresztényekkel (<i>Blaise Pascal</i>)	1260 Ft
<i>Méret: 95x162, oldal: 160, kötés: tábla, védőborítóval</i>	
A leggazdagabb barlanglakó (<i>Doug Batchelor</i>)	580 Ft
<i>Méret: 146x204 mm, oldal: 136, kötés: kartonált</i>	
A szeretet művészete (<i>Erich Fromm</i>)	900 Ft
<i>Méret: 112x178 mm, oldal: 184, kötés: kartonált</i>	
Az ima ereje (<i>Roger R. Morneau</i>)	290 Ft
<i>Méret: 111x178 mm, oldal: 128, kötés: kartonált</i>	
Az Ő nyomdokain, avagy mit tenne Jézus? (<i>C. M. Sheldon</i>)	1100 Ft
<i>Méret: 142x199 mm, oldal: 216, kötés: kartonált</i>	
Az új világrend (<i>Russell Burill</i>)	470 Ft
<i>Méret: 130x205mm, oldal: 128, kötés: kartonált</i>	
Imádság a gyakorlatban (<i>Frederick Pelsler</i>)	510 Ft
<i>Méret: 134x198 mm, oldal: 152, kötés: kartonált</i>	

Játék a tűzzel (<i>Roger R. Morneau</i>)	560 Ft
<i>Méret: 133x206 mm, oldal: 120, kötés: kartonált</i>	
Lesz-e holnapunk? (<i>dr. Hans Heinz</i>)	190 Ft
<i>Méret: 109x196 mm, oldal: 88, kötés: kartonált</i>	

CD-ROM KÖNYV

A szeretet bibliai tanításai	1800 Ft
BIK-könyvtár 1.0	1800 Ft
Döntő bizonyíték	1800 Ft
Élet és egészség	1800 Ft

ZENEI CD

Hitünk énekei CD	2200 Ft
<i>2 db CD (mp3-as formátum), műanyag tokban</i>	

KOTTA

Hitünk énekei	1100 Ft
<i>Méret: 122x186 mm, 393 ének, kötés: tábla</i>	
Hitünk énekei (spirális)	1100 Ft
<i>Méret: 122x186 mm, 393 ének, kötés: spirál</i>	
Harminc kánon	200 Ft
<i>Méret: 208x297 mm, oldal: 38, kötés: irkatüzött</i>	

FOLYÓIRAT

Az Idők Jelei (negyedéves gyülekezeti lap)	280 Ft
Útjelző (negyedéves ifjúsági lap)	200 Ft
Jó Hír (bibliai folyóirat, 1990–2003)	50–100 Ft

TRAKTÁT, SZÓRÓLAP

A Bibliáról röviden (<i>Cserbik János</i>)	70 Ft
<i>Méret: 149x210 mm, oldal: 12, kötés: irkatüzött</i>	
A szabadság törvénye (<i>Vankó Zsuzsa</i>)	30 Ft
<i>Méret: 210x297 mm, oldal: 8</i>	
Az imádság kiváltsága	15 Ft
<i>Méret: 100x210 mm, oldal: 6</i>	
Én vagyok I. (<i>Barati Lilla</i>)	45 Ft
<i>Méret: 140x200 mm, oldal: 12, kötés: irkatüzött</i>	
Gyászol a Föld (<i>Soós Attila</i>)	30 Ft
<i>Méret: 200x290 mm, oldal: 8</i>	

Jobb lett a világ?	25 Ft
<i>Méret: 200x290 mm, oldal: 4</i>	
Nyitott szemmel '99	10 Ft
<i>Méret: 210x297 mm, oldal: 8</i>	
Üzenetek (bátorító Biblia-versek)	100 Ft
<i>Méret: 142x202 mm, oldal: 48, kötés: irkatüzött</i>	

KÉPESLAP, KÖNYVJELZŐ, BIBLIA-TOK

Képeslap	30 Ft
Könyvjelző	20 Ft
Mágneses könyvjelző	40 Ft
Biblia-tok – kis családi	1300 Ft
Biblia-tok – nagy családi, kemény	2900 Ft
Biblia-tok – nagy családi, puha	1400 Ft
Biblia-tok – standard, puha	1200 Ft
Biblia-tok – zseb, kemény	2300 Ft
Biblia-tok – zseb, puha	1000 Ft

ELŐKÉSZÜLETBEN

- Miről szól a Jelenések könyve? (*Reisinger János*)
 A Biblia az imádságról (*Reisinger János*)
 A Biblia az istentiszteletről (*Reisinger János*)